

Ændring af lov om statens byggevirksomhed m.v. (Anvendelse af statsbyggelovens regler om kvalitet og udvikling på byggerier opført til brug for staten, mulighed for at de statslige byggherrer bidrager til Byggeriets Innovationsfond) Mar I

Almindelig lovgivning:

Ændring af søloven (Gennemførelse af HNS-konventionen og Bunkerskonventionen) Feb II

Lov om medaljer og møntefterligninger, der ligner euromønter Feb II

Ændring af lov om midlertidig, kontraktbettinget driftsstøtte til visse skibstyper (Ny) Feb II

Ændring af lov om et skibsfinansieringsinstitut m.v. (Omdannelse af Danmarks Skibskreditfond) (Ny) Feb II

Ændring af lov om visse betalingsmidler (Ny) Mar I

Ændring af lov om butikstid (lukkeloven), lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v. og næringsloven Apr I

Ændring af lov om omsætning af fast ejendom Apr I

Ændring af aktieselskabsloven, årsregnskabsloven og værdipapirhandelsloven (Gennemførelse af direktiv om overtagelsestilbud) Apr I

Lovgivning vedrørende kommunalreformen:

Lov om erhvervsfremme og ophævelse af lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter (Kommunalreform) Feb II

Ændring af lov om bygnings- og boligregistrering, lov om kommuners og amtskommuners samarbejde med aktieselskaber m.v., konkurrenceloven og lov om stormflod og stormfald (Kommunalreform) Feb II

Redegørelser:

Redegørelse om erhvervslivet og reguleringen 2003/2004 Apr II

Formanden:

Jeg skal her afbryde mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, hvor forhandlingen om statsministerens redegørelse påbegyndes.

Mødet udsat kl. 10.52

Mødet genoptaget kl. 13.00

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Svend Auken):

Dansk Folkepartis folketingsgruppe har indstillet Aase D. Madsen som medlem af Danmarks Radios bestyrelse for den resterende del af indværende funktionsperiode i stedet for Søren Espersen, som er blevet medlem af Folketinget. Den pågældende er herefter valgt.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Forhandling om redegørelse nr. R 1: Statsministerens redegørelse af 24. februar 2005.

(Redegørelsen givet 24/2 2005. Meddelelse om forhandling 24/2 2005).

Første næstformand (Svend Auken):

Inden jeg giver ordet til hr. Jens Rohde, så er der nogle bemærkninger til orientering for medlemmerne, jeg gerne vil gøre.

For det første: Efter hvert ordførerindlæg, herunder indlæg fra færøske og grønlandske medlemmer, hvor taletiden jo er fastsat til 15 minutter, har øvrige medlemmer adgang til to korte bemærkninger i forlængelse af hinanden. De korte bemærkninger skal være afviklet inden for 1 time efter ordførertalen. Medlemmerne kan først bede om korte bemærkninger, når ordfø-

reertalen er startet. Øvrige ordførere, der ønsker en kort bemærkning, vil have fortrinsret hertil inden for den nævnte time.

Den times begrænsning betyder i øvrigt, at vi i Præsidiets vil gribe ind over for gentagelser af spørgsmål. Hvis et spørgsmål har været besvaret en gang, to gange eller tre gange, så vil vi anse det for at være besvaret, så godt som det nu kan blive besvaret i denne omgang, og så gå videre til det næste spørgsmål. Og denne regel vil selvfølgelig blive administreret uden persons anseelse.

For det andet: Statsministeren får herefter ordet efterfulgt af en adgang til korte bemærkninger for alle medlemmer, men med en fortrinsret for ordførerne. De korte bemærkninger skal være afviklet inden for 1 time efter talen. Også her vil ordførerne have fortrinsret inden for den nævnte time.

For det tredje: Eventuelle privatistindlæg med taletid på 10 minutter afvikles med adgang til korte bemærkninger i ½ time efter indlægget.

For det fjerde: Eventuelle ordførerindlæg i anden omgang, taletid 10 minutter, afvikles med adgang til korte bemærkninger i ½ time.

Og endelig for det femte: statsministerens eventuelle andet indlæg.

Efter disse få, men klare regler, vil jeg gerne give ordet til hr. Jens Rohde som den første ordfører.

Forhandling

Jens Rohde (V):

Jeg vil på Venstres vegne gerne kvittere statsministeren og regeringen for en fyldig redegørelse af det, som må betegnes som danmarkshistoriens mest ambitiøse regeringsgrundlag. Det er et regeringsgrundlag, som ærligt fortæller, hvilke udfordringer Danmark står over for. Det er et regeringsgrundlag, som modigt sætter nogle ambitiøse mål for Danmark som nation. Og det er et regeringsgrundlag, som sætter nogle rammer for, hvordan vi skal nå vores mål.

Hvis det skal lykkes at nå regeringens mål, er det vigtigt, at alle, der bidrager med værktøjer og løsninger, også kender dem. Dette regeringsgrundlag efterlader ingen tvivl om, hvilke mål regeringen har for Danmark, og de er ambitiøse: Danmark som førende videnssamfund, Danmark som det bedste land for iværksættere, Danmark med uddannelser i verdensklasse og ungdomsuddannelser til alle, et Danmark med

maksimalt 1 måneds ventetid på sygehuse og med bedre ældreomsorg, mere ligestilling og en bedre start for vores børn, et Danmark med sunde fødevarer, investeringer i nye nationalparker, forbedringer af vandmiljøet, indsats mod kemikalier og et samfund med mere frihed og mere ansvar til den enkelte – alt sammen målsætninger, der tilsammen skal gøre Danmark til verdens mest konkurrencedygtige samfund.

Det er en stor opgave, og den kan regering og Folketing ikke løfte alene. Vi kan fra Christiansborg sætte rammerne, men rammerne skal udfyldes af mennesker, der vil påtage sig et ansvar for, at vi sammen når vores mål, mennesker, der ser sig selv som borgere i Danmark med rettigheder, ansvar og pligter.

Kl. 13.05

I begyndelsen af valgkampen blev jeg en morgen ringet op af TV-avisen. De ville have mig til at kommentere en undersøgelse lavet blandt danske mænd om deres forhold til at tage barselorlov. Undersøgelsen viste, at mange mænd faktisk mener, at det er synd for dem, at det ikke står i loven, at de skal tage barselorlov. De tør nemlig ikke spørge deres arbejdsgiver om det. Derfor vil de gerne have en lov om obligatorisk barselorlov for mænd. Vi hører også kravet fra Socialdemokraterne og andre på venstrefløj. Men det er i Venstres optik udtryk for en kedelig tendens, når mennesker vil have, at folketingspolitikkerne skal tage ansvar for alt ned til mindste detalje.

Det er også udtryk for en kedelig offermentalitet, hvor man ikke tør tage livet på sig. Hvis vi som politikere følger den offermentalitet, så gør vi mennesker mere og mere utilfredse, jo flere muligheder vi giver dem. Derfor skal vi fastholde frihed og ansvar.

Denne regering har gennemført 1 års fleksibel barselorlov for børnefamilierne. Vi laver en central barselfond, som sikrer en bedre ligestilling mellem mænd og kvinder, fordi udgifterne til barsel bliver bedre fordelt mellem virksomhederne. Regeringen skaber på den måde nogle helt unikke rammer for barselorlov i Danmark – både for familier og virksomheder.

Men vi mener også, at både familierne og virksomhederne må påtage sig et ansvar for at udfylde de rammer, og mændene må altså stramme sig lidt an og tage ansvaret for deres beslutninger eller mangel på samme. Med ethvert tilvalg følger jo også et fravalg. Det hører med til friheden, og i Venstre vil vi fastholde, at mennesker skal have frihed til at indrette sig ef-

ter behov. Alternativet er, at vi i Folketinget begrænser friheden for familier og putter alle i de samme kasser.

Det vil vi ikke i Venstre. Vi vil sikre den personlige frihed, og vi vil fastholde, at med den følger også et personligt ansvar.

I virkeligheden er det jo det, der sidder mellem ørerne på os, som i langt de fleste tilfælde forhindrer os i at gøre tingene bedre. Derfor skal vi turde udfordre hinanden, stille krav og møde hinanden med forventninger. Det gælder i høj grad også vores børn. Vi bliver nødt til at fastholde hinanden på et personligt ansvar, når det gælder vores børns udvikling i skolen, ikke mindst de faglige færdigheder.

Venstres målsætning er klar: Vi har en af verdens dyreste folkeskoler; den skal også være en af verdens bedste, ikke for skolernes skyld, men for børnenes skyld.

Der er behov for bedre læreruddannelse og bedre uddannelse af skoleledere, fordi god skoleledelse har en afgørende betydning for elevernes faglige niveau. Undervisningen i dansk, historie, matematik og naturfag skal styrkes. Børnehaveklassen skal være en obligatorisk del af grundskolen. Og så er der behov for, at vi styrker hele evalueringskulturen i skolen. Der ligger et meget stort ansvar på lærerne.

Men det gør der i høj grad også på os som forældre. Vi har et personligt ansvar for, at vores børn opfører sig ordentligt i skolen, at børnene passer deres ting og møder til undervisningen, at vi hjælper børnene med lektielæsning og følger med i både deres trivsel og deres faglige udvikling. Alternativet er jo, at vores børn ikke får den skolegang, de fortjener, og derfor vil have meget vanskeligt ved at klare sig i en verden, der stiller store krav til faglig kunnen, hvad enten man vil være håndværker eller forsker. Vores børn skal kunne læse og regne, når de forlader skolen. Vi vil have verdens bedste folkeskole, og der må vi alle bidrage. Vi har som forældre et personligt ansvar for, at vores børn går en fremtid i møde med muligheder frem for begrænsninger.

Også når det gælder beskæftigelsen, skal vi møde hinanden med både krav og forventninger. Regeringen har sat sig som mål, at arbejdsudbuddet skal øges med 60.000 personer i perioden frem til 2010. Det kræver personligt ansvar og stillingtagen på arbejdsmarkedet at nå det mål. Vi ved alle, at udfordringen er stor.

Regeringsgrundlaget er meget omfattende, når det gælder den fremtidige beskæftigelse i

Danmark. Inden 5 år skal 25.000 flere indvandrere i arbejde, unge skal hurtigere igennem uddannelsessystemet, sygefraværet skal ned, den gennemsnitlige tilbagetrækningsalder op, og der skal sættes massivt ind på voksen- og efteruddannelsesområdet. Det skal altid kunne betale sig at arbejde, og for iværksættere og virksomheder skal det kunne betale sig at skabe arbejdspladser.

Regeringen har påtaget sig en stor opgave, og den tager vi meget alvorligt. Men vi kan ikke løfte opgaven alene.

Virksomhederne må spørge sig selv, om de gør nok for at holde på de ældre medarbejdere, de må spørge sig selv, om de tager det rummelige arbejdsmarked alvorligt, og de må lære af de gode eksempler, når det gælder sygefraværet. Fagbevægelsen må spørge sig selv, om ikke tiden er inde til at åbne for indslusningsløn. Jeg vil gerne kvittere HK for deres kursskifte i diskussionen, men også lederne i det offentlige må tage opgaven med at få flere indvandrere i job på sig.

Kl. 13.10

De ledige må omvendt spørge sig selv, om de nu også søger de stillinger, som er ledige, selv om de måske ikke lige svarer til drømmejobbet. Der er brug for positive svar på disse spørgsmål. Alternativet er færre mennesker til at forsørge flere, eller sagt på en anden måde: højere skatter og dårligere service. Den situation er der jo ikke nogen grund til at vi kommer i. Regeringen lægger op til en lang række initiativer, og vi må alle udvise det samfundssind, der gør, at vi når de ambitiøse mål.

Vi har også alle et ansvar for, at skatterne kan holdes i ro og gradvis sænkes. I Venstre arbejder vi utrætteligt på at fastholde skattestoppet og på at finde råderum for reelle skattelettelser. Der er jo ikke meget sjov ved at få lettet skatten på arbejde, hvis man til gengæld får et skattesmæk, hvad angår ens bolig eller bil eller i form af en række forbrugsafgifter. Derfor vil jeg også slå helt fast, at for Venstre er skattestoppet kommet for at blive. Skattelettelser gennemfører vi, når vi har råd.

I den forbindelse vil det måske være en god idé, hvis alle danskere husker på, at hver gang man arbejder sort eller snyder skattevæsenet, så ødelægger man selv muligheden for enten bedre service eller lavere skat. Derfor vil vi i Venstre fortsat kæmpe for at ændre holdningen til sort arbejde og snyderi med offentlige midler i Dan-

mark. Alternativet giver jo sig selv: Det er skattehop frem for skattestop.

Det er også et personligt ansvar at udvise omsorg for de mennesker, som ikke kan klare sig på lige fod med andre. Solidaritet med og ansvarsfølelse for vores medmennesker er ikke noget, man sådan bare kan parkere på finansloven. Regeringen vil udarbejde et program for bekæmpelse af den negative sociale arv. Der skal sættes massivt ind på at forbedre vores daginstitutioner, børnechecken for de mindste bliver øget, samtidig falder forældrebetalingen til daginstitutionerne, og pædagoguddannelserne får et løft.

For de socialt udsatte vil vi i Venstre sætte yderligere ind for de sindslidende, for hjemløse, prostituerede og misbrugere. Vi vil udbygge de handicappedes muligheder for at deltage i alle dele af samfundslivet, og vi vil øge antallet af enestuer for de sindslidende på de psykiatriske afdelinger.

Ældreomsorgen tilføres endnu 500 mio. kr. for hvert år over de næste 4 år. Sygehusene tilføres midler til at bedre kvaliteten. Kræftbehandlingen får tilført 420 mio. kr. – penge, som nu følges op af en ny kræftbehandlingsplan i foråret. På alle de nævnte områder forbedrer vi de samfundsmæssige rammer for borgere, der af en eller anden grund har brug for hjælp.

Men det fritager ikke den enkelte for et personligt ansvar for vores børn, for vores ældre og syge. Vi har pligt til at tage os af vores nærmeste, og det er vel egentlig heller ikke for meget at forlange. Alternativet er mere institutionalisering, mere ensomhed, mindre menneskelighed. Heldigvis er der mange, der hver dag gør en kæmpe indsats for de mest sårbare i vores samfund. De påtager sig ansvar og skaber livskvalitet; de viser hver dag vejen for os andre.

Også de danskere, som sætter livet på spil i nogle af verdens brændpunkter, eller som tager ud i katastroferamte områder, viser os alle vejen. De gør international sikkerhed og stabilitet til et personligt anliggende. I Venstre er vi stolte over de danske soldater, som på Balkan, i Afghanistan og Irak bidrager til genopbygningen af landene og medvirker til at sikre frie og demokratiske valg.

Vi er taknemlige over alle de civile danskere, som hver dag gør en forskel i katastrofeområder, hvad enten det er i Østen eller i Afrika. De er alle med til at skrive et stykke menneskelig verdenshistorie, og de tager et ansvar med risikoen for at betale den højeste pris. Men alternativet

ville være mere diktatur, undertrykkelse, terror, flere massegrave.

Det er stadig tid til forandring i verden og i Danmark. Regeringen gennemførte i sidste valgperiode sine løfter til punkt og prikke. Resultaterne har gjort en markant og synlig forskel for danskerne. Ved valget fik regeringen et nyt mandat fra vælgerne. I Venstre tager vi imod den tillid med ydmyghed, men vi vil også turde have ambitioner på både danskernes og europæernes vegne. Vi vil møde befolkningen med frie rammer for udfoldelse, men også med krav og forventninger. Det er et udtryk for respekt – og så er det helt nødvendigt, hvis vi skal nå regeringens mål.

Kl. 13.15

I Venstre er vi hele tiden parate til at tage ansvar for nye reformer, der kan sikre, at Danmark bliver verdens mest konkurrencedygtige samfund. Resultaterne skal løbende evalueres, og vi vil være parate til at foretage nødvendige prioriteringer og lovændringer som en konsekvens af det, vi siger, det, vi gør, og det, vi har gjort.

Vi følger nøje op på vores politik og målsætninger, og vi er parate til fordomsfrit at videreudvikle vores samfund, så det bedre kan tilpasses menneskers behov. Vi vil gøre den offentlige sektor mere smidig. Der skal tænkes nyt, så mennesker ikke kommer i klemme mellem forskellige myndigheder, når de har brug for hjælp. Det er derfor, at vi gennemfører en kommunalreform.

Venstre ønsker en offentlig sektor, hvor mennesker kommer før systemet. Det kan en kommunalreform ikke gøre alene, men den kan give en masse mennesker anledning til at ryste posen, se tingene i et nyt perspektiv og tænke nye løsninger ind frem for blot at lappe på de problemstillinger, som vi har kendt i årevis.

Det er en stor udfordring at lave en kommunalreform, men det er også en kæmpechance for os alle. Alle med tilknytning til den offentlige sektor har et personligt ansvar for at give sit bidrag til, at denne chance udnyttes bedst muligt. Alternativet er jo flere penge til mere administration og færre ressourcer til omsorg og pleje.

Lad os rive murene ned og give ansvar, kompetence og tillid helt derud, hvor det mærkes af mennesker. Det offentlige er til for borgerne – ikke omvendt. Det behøver ikke altid at koste en masse penge at gøre tingene bedre; det handler i høj grad om måden, vi forholder os til livet på: om vi vælger at tage et ansvar frem for at betrag-

te os selv som ofre – også når man skal spørge mester ude på byggepladsen om barselorlov.

Hvis du vil ændre verden, så begynd med dig selv. Det vil vi i Venstre, og vi glæder os til at tage fat på opgaverne sammen med alle i Danmark.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er foreløbig 14, der har meldt sig, og vi har den regel, at det er ordførerne fra de andre partier, som får forrang i processen. Den første er hr. Frank Jensen.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Ordføreren fra Venstre har jo ret i, at når man hører statsministerens åbningstale og læser åbningsredegerelsen, så er der mange ambitiøse mål. Det, der er vores opgave i dag, er jo så at teste mulighederne for at kunne realisere de mål.

Vi hørte både statsministeren og her ordføreren for Venstre tale om behovet for at øge beskæftigelsen. Det bidrag, vi har hørt både fra statsministeren og fra hr. Jens Rohde – hvad det så består af – er altså meget svagt. Vi hørte bare, at beskæftigelsen nu er i vækst i Danmark, og det var Venstre glad for.

Men samtidig med at statsministeren stod og holdt sin tale, så tikkede de seneste tal ind fra Danmarks Statistik, der viser, at i slutningen af 2004, altså det år vi for ganske kort tid siden gik ud af, faldt beskæftigelsen fra tredje til fjerde kvartal med 13.200 mennesker.

Må jeg spørge hr. Jens Rohde, om det virkelighedsbillede, som Venstre fremmalder her i Folketinget, passer med den oplevelse, folk har derude. Beskæftigelsen for dem er jo ikke stigende, den er faldende. Jeg vil høre: Hvad er hr. Jens Rohdes forklaring på det misforhold, der er mellem det, han selv og statsministeren siger, og så den virkelighed, som danskerne oplever?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu tror jeg sådan set, at den virkelighed, danskerne oplever, er den, de har givet udtryk for ved det her valg, hvor regeringen jo er blevet genvalgt. Jeg tror, der er et misforhold mellem det, befolkningen oplever, og så det, hr. Frank Jensen siger. Det er der i hvert fald noget, der kunne tyde på. Denne regering har jo netop i regeringsgrundlaget anvist en lang række initiativer til, hvordan beskæftigelsen skal stige.

Lad mig lige ganske kort kommentere det, der er kommet fra Danmarks Statistik, hvor Danmarks Statistik jo selv siger, at der kan være en lang række usikkerhedsfaktorer, bl.a. i forbindelse med virksomhedernes måde at lave ATP-indbetalinger på. Nu har jeg i mange omgange stået her på Folketingets talerstol i forbindelse med de store debatter og er blevet præsenteret for ATP-beregninger fra Danmarks Statistik, hvor man siger, at beskæftigelsen er faldet. Når vi så har fået nationalregnskabet, har tallene været helt anderledes, de har nemlig vist stigende beskæftigelse.

Derfor synes jeg, at man skal være meget varsom med at tage disse beregninger fra Danmarks Statistik til indtægt for, at beskæftigelsen er faldet, og det siger de i øvrigt også selv.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det var jo ikke nogen håndfast forklaring, vi her fik fra Venstres ordfører, men nuvel. Det, vi vel kan blive enige om – og det var sådan set også det, jeg hørte i svaret – er, at der er usikkerhed om, hvorvidt beskæftigelsen i samfundet stiger, og det tror jeg også er den virkelighed, danskerne kan se.

Men kunne hr. Jens Rohde ikke give mig og dem, der følger debatten, bare ét eksempel på, at den politik, som Venstre og regeringen vil stå for de næste 5 år, kan erstatte de 13.200 job, som efter ATP's statistik er faldet væk fra tredje til fjerde kvartal? Bare ét eksempel på, at et af de konkrete politiske initiativer, som hr. Jens Rohde er så stolt af, at regeringen vil gøre for danskerne, vil få gang i beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu skal vi jo være lidt varsomme, når vi diskuterer beskæftigelse og ledighed. Når vi diskuterer beskæftigelse og den udfordring, der ligger i de 60.000 job, handler det jo om at øge arbejdsudbuddet i Danmark.

Der går jo en hel masse mennesker på pension; bl.a. inden for det offentlige ser vi, at 30.000 mennesker går på pension om året, og når vi diskuterer beskæftigelse, skal vi derfor være enige om, hvad det egentlig er, vi diskuterer, og her har regeringen punkt for punkt i en lang række initiativer, som står i regeringsgrundlaget, anvist, hvordan den vil øge arbejdsudbuddet i Danmark.

Der tales bl.a. om, hvordan vi skal få 25.000 flere indvandrere i arbejde. Danskundskaberne skal styrkes, der skal anvendes indslusningsløn, og vi har jo netop lavet en aftale med de ansatte i staten, som nu endelig giver indvandrere en bedre mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet og blive ansat i staten. Løntilskudsordningerne skal have et eftersyn, der skal laves en handlingsplan med konkrete initiativer og mål for hele den offentlige sektor, og erhvervsuddannelserne bliver indrettet sådan, at flere unge får en reel mulighed for at gennemføre en uddannelse.

Derudover er der en lang række andre initiativer i forbindelse med mindre sygefravær, flere ældre på arbejdsmarkedet og et bedre fungerende arbejdsmarked – vel at mærke et mere fleksibelt arbejdsmarked. Det står alt sammen at læse i regeringsgrundlaget.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil også interessere mig for beskæftigelsen.

Jeg tror nok, Venstres ordfører kom lidt langt ud, men lad os blive ved arbejdsudbuddet. Det er jo ikke nok, at der er et arbejdsudbud, for det skaber jo ikke i sig selv beskæftigelse. Nu nævnte hr. Jens Rohde et eksempel fra regeringsgrundlaget om et mere fleksibelt arbejdsmarked, og så spørger jeg: Hvordan skal vi få et mere fleksibelt arbejdsmarked? Så vidt jeg husker, regner regeringen med, at et mere fleksibelt arbejdsmarked kan bringe 7.500 flere i beskæftigelse, men hvordan skal man gøre arbejdsmarkedet mere fleksibelt?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

En af måderne er jo at sikre, at det bliver lettere at tage deltidsjob. Det skal være lettere for folk, der ikke kan passe et fuldtidsarbejde, at være på arbejdsmarkedet, og det kan bl.a. ske ved at indføre opsat pension, sikre en højere tilbagetrækningsalder og – som jeg også nævnte – indrette arbejdsmarkedet således, at ikke kun indvandrere, men også etniske danskere, der har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet, får langt bedre muligheder for at komme ind på det.

Vi skal lave nogle murbrækkerløsninger, som sikrer, at folk får en chance for at komme ind på arbejdsmarkedet, bl.a. på indslusningsløn, og det er også derfor, jeg siger, at alle de ting jo ikke er noget, regeringen og Folketinget kan klare alene. Det er noget, vi alle sammen skal være

med til at løse, så arbejdsmarkedets parter må spille positivt med. Det er bl.a. et spørgsmål om voksenefteruddannelse, hvor arbejdsmarkedets parter også må spille med, og det er også derfor, regeringen har indkaldt til trepartsforhandlinger. Det er alt sammen noget, der skal være med til at skabe nogle bedre løsninger for den danske befolkning og sikre, at mange af de mennesker, der i dag står uden for arbejdsmarkedet, får en mulighed for at komme ind på det.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg håber altså, at alle de, der følger debatten ude i det ganske land, kan høre, at det kun er ord. Der er stadig væk ikke spor om, hvordan man skaber et mere fleksibelt arbejdsmarked, men vi vil vente og se.

I Økonomisk Redegørelse fra regeringen, der kom i december 2004, kan man se, at i 2001 var beskæftigelsen på næsten 2.750.000, og man kan også se, at i 2004 er den faldet temmelig dramatisk i forhold til det. Her er den helt nede på 2.722.000, og det er altså regeringens egne tal.

Beskæftigelsen er faldet, til trods for at betalingsbalanceoverskuddet er stort, så man kan ikke undskylde sig med dårlige konjunkturer. Der er gennemført en forårspakke, men vi får alligevel nogle alarmerende tal fra Danmarks Statistik, som jeg nævnte lige før, så hvordan synes hr. Jens Rohde egentlig selv, det går med beskæftigelsen i Danmark?

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen det går jo ganske udmærket. Vi har i det sidste år set en stigning i beskæftigelsen på over 20.000, og sidste år så vi også et fald i ledigheden på over 10.000, så det går ganske udmærket.

Men jeg kan undre mig over, at fru Marianne Jelved sammen med hr. Frank Jensen – de to sidder så pænt sammen ved siden af hinanden nu – kan sætte sig op på denne fantastisk høje hest og tale om beskæftigelse og beskæftigelsesfremmende initiativer, når det, vi har set fra SR's side, konstant har været stigende skatter og stigende afgifter. Vi hører f.eks. hele tiden hr. Frank Jensen sige, at skatteløftet kun skal gælde for familier, men ikke for virksomheder, og det vil sige, at man ønsker at brandskatte alle de virksomheder, som skal holde hjulene i gang. Det er jo konsekvensen.

Jeg spørger bare: Hvordan skal det skabe mere beskæftigelse? Hvordan skal det gøre vores konkurrenceevne over for udlandet bedre i en globaliseret verden? Hvordan skal det kunne lade sig gøre? Hvad er det egentlig for en medicin, hr. Frank Jensen og fru Marianne Jelved har til at skabe mere beskæftigelse? Deres medicin har den stik modsatte effekt end effekten af den politik, regeringen fører.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg havde egentlig håbet, at hr. Jens Rohde kunne have afsløret, hvordan regeringens mange velfærdslofter i valgkampen hænger sammen med skattestoppet og de rammer, der er lagt for den økonomiske politik.

Som bekendt blev der afgivet løfter for ca. 24 mia. kr. Der er en samlet ramme på 30 mia. kr., og så er der 6 mia. kr. tilbage, men vi ved, at demografiproblemerne vil sluge omkring 9 mia. kr., og vi ved, at der er andre offentlige udgifter, der vil stige, bl.a. på grund af kommunalreformen. Vi ved også, at Dansk Folkeparti har nogle krav til regeringen, og derfor er det jo nærliggende at forestille sig, at det i sidste ende er kommunerne, der bliver sorteper i det spil. Alt det, man giver kommunerne i den ene hånd, vil kommunerne blive nødsaget til at tage andre steder med den anden hånd.

Kan regeringen give de forældre, der forventer en bedre kvalitet i daginstitutionerne, garanti for, at de faktisk får en forbedret kvalitet? Hvilke garantier kan regeringen give for, at de forbedringer af folkeskolen, der bliver givet penge til, nu også bliver brugt til at forbedre folkeskolen? Og hvilke garantier har vi for, at de penge, der bliver givet til ældreområdet, også bliver til gavn for den enkelte ældre og ikke bliver opslugt, fordi der kommer flere ældre, og fordi der sker andre kommunale besparelser?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det skyldes jo ganske enkelt, at vi laver aftaler med Kommunernes Landsforening og laver aftaler med regionerne om, hvordan pengene skal udnyttes.

I virkeligheden er der jo lidt selvmodsigende træk i det, hr. Holger K. Nielsen siger om de store valgløfter for 24 mia. kr. Man skal lige holde fast i – og det vil jeg gerne stå ved – at vi ikke bruger flere penge i den offentlige sektor, end vi

hele tiden har sagt der er råd til, nemlig en årlig udgiftsvækst i den offentlige sektor på 0,5 pct., hvilket svarer til 30 mia. kr. frem mod 2010. Vi har gjort os den ulempe, at vi i valgkampen har fortalt den danske befolkning, hvordan vi ønsker at disponere den vækst, der er plads til i den offentlige sektor over de næste år, så man ved, hvad man har at forholde sig til, og man ved, hvilke mål denne regering arbejder hen imod.

Hr. Holger K. Nielsen kan bare se på de valgløfter, vi har givet tidligere. De er holdt til punkt og prikke, og det sker selvfølgelig også, når det gælder valgløfterne om flere penge til ældreomsorgen i Danmark, til daginstitutionerne, til børnechecken og alt det andet, som hr. Holger K. Nielsen selv var inde på.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen det er jo her, det bliver illusionsmageri. Forældrene er jo optaget af, at der rent faktisk sker en kvalitetsforbedring for deres børn i daginstitutionerne, og de er optaget af, at der sker en faktisk forbedring af folkeskolens forhold, og det, jeg spurgte hr. Jens Rohde om, var: Hvilke garantier kan regeringen give for, at der faktisk bliver disse forbedringer for børnene i daginstitutionerne, for folkeskolen og for den enkelte ældre?

Hr. Jens Rohde siger, at man har en plan for, hvordan pengene skal bruges. Ja, men det, som er hele pointen, er jo, at med de udgiftsrammer, der er lagt for kommunernes økonomi, har man på forhånd disponeret fire femtedele af disse rammer. Jeg synes ikke, disse rammer er særlig høje, men man har altså disponeret fire femtedele på forhånd.

Kl. 13.30

Vi ved, at demografiproblemer, Dansk Folkepartis ønsker og andre problemstillinger vil sluge mere end den sidste femtedel, så summa summarum: Kommunerne bliver nødt til at lave alternative besparelser, og hvilke garantier kan regeringen give de forældre, som har fået løfter om en kvalitetsforbedring i børnehaver og vuggestuer, for, at kommunerne ikke laver alternative besparelser på de områder? Og hvilke garantier kan man give for, at de penge, der bliver givet til folkeskolen, ikke går til andre områder? Der er faktisk mange eksempler på, at det har været tilfældet.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen hvert eneste år laver vi jo aftaler med kommunerne om, hvordan den offentlige vækst skal udmøntes, og må jeg så lige rette en misforståelse.

Når hr. Holger K. Nielsen henviser til skattestoppet og siger, at det er skattestoppet, der er skyld i både det ene og det andet og det tredje og det fjerde, er det jo ikke korrekt. Vi styrer på vækst, vi styrer ikke på skat, og når vi styrer på 0,5 pct.s vækst i den offentlige sektor hvert eneste år, er det ganske enkelt for at føre en langsigtet og ansvarlig økonomisk politik i den offentlige sektor, så vi også med den demografiske udvikling, der kommer, fremover har hænder nok til at varetage de opgaver, der skal varetages. Det er derfor, vi fastholder en årlig vækst på 0,5 pct. i den offentlige sektor, og det er i øvrigt ikke os, der har fundet på det. Det er en del af den 2010-plan, som den tidligere SR-regering lavede.

Men når vi har sagt, hvordan vi ønsker at disponere den vækst, der er plads til i den offentlige sektor, er det jo noget, vi sætter os sammen med kommunerne og forhandler om, og det er klart, at vi har tillid til, at når vi laver en aftale med kommunerne, overholder de den også.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi går videre, og den næste er fru Pia Kjærsgaard. Det er sådan, at når ordførerne melder sig, får de også ordet først.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Jens Rohde som ordfører for Venstre, det største regeringsparti:

Hr. Jens Rohde omtalte kræftbehandlingsplanen og sagde, at der står godt og vel 400 mio. kr. i den. Men det er jo i og for sig gamle penge, og regeringen har annonceret – meget kort ganske vist, men alligevel – i åbningsredegørelsen, at der skal følges op på tingene, og at kræftbehandlingsplan nummer to skal iværksættes i løbet af foråret. Men hvor finder regeringen pengene?

Det kommer jo til at koste mange flere penge, og det tror jeg også regeringen er klar over. Det var noget, der blev aftalt med Dansk Folkeparti i forbindelse med finanslovforhandlingerne, og jeg vil bare spørge hr. Jens Rohde: Har man fundet de økonomiske midler? Det er jo en forudsætning for, at man kan udarbejde en kræftbehandlingsplan.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes måske, det er lidt meget at kalde de 420 mio. kr. for gamle penge. Det er jo trods alt penge, der er afsat på finansloven for dette år, vi netop har taget hul på.

Det er fuldstændig rigtigt, at det er penge, vi fandt sammen med Dansk Folkeparti i forbindelse med finanslovforhandlingerne. Der blev afsat 420 mio. kr. til opgradering af kræftbehandlingen i Danmark, og nu er det jo et spørgsmål om, at vi igen sætter os ned, gerne sammen med et bredt flertal i Folketinget, men naturligvis også gerne med Dansk Folkeparti, og ser på, hvordan vi kan finde midlerne, efter at vi har fundet ud af, hvad kræftbehandlingsplanen reelt skal indeholde.

Jeg synes, det er naturligt, at man først sætter sig ned og ser på: Hvad er det egentlig, vi vil? Hvad er det for nogle initiativer, der er behov for? Så finder man efterfølgende ud af, hvad disse initiativer vil koste, og hvordan man finder pengene. Det har vi gjort før, og det vil vi naturligvis gøre igen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, men jeg tror egentlig, der er et ret stort overblik over, hvad der er behov for, f.eks. strålekannoner, scanningsudstyr, mere forskning og bedre helbredelse, og jeg spørger bare regeringen: Hvor skal de nye penge komme fra? Hvor er de henne? Der er ikke taget hensyn til det, hverken i regeringens valgløfter eller i det efterfølgende regeringsgrundlag.

Jeg synes, man er nødt til at gøre sig nøje overvejelser over, hvor man vil finde pengene. Det er jo, som hr. Jens Rohde også siger, en del af finanslovforliget, at vi skal finde de penge her i foråret, og jeg står meget uforstående over for, at regeringen slet ikke har tænkt over, hvor de mange penge, det nødvendigvis må koste, skal komme fra. 30.000 personer bliver hvert år ramt af kræft, og 15.000 af dem dør af det. Vi er langt bagud i international sammenhæng, og det kan vi ikke være bekendt.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det sidste er jeg fuldstændig enig med fru Pia Kjærsgaard i, men det er jo ikke sådan, at vi ikke afsatte penge til bedre kvalitet i hele det danske sundhedsvæsen i vore valgløfter. Vi afsatte 2,5 mia. kr. til en forbedring af sundhedsvæsenet.

Kl. 13.35

Det handler jo ikke kun om ventelister, det er jo også kræfthandlingsplanen, det er også de medicinske afdelinger. Det er en lang række områder, som vi skal have udmøntet, og det er noget, vi udmønter i fællesskab, bl.a. når vi laver finanslovaftaler med Dansk Folkeparti, eller når vi forhåbentlig også sammen med Dansk Folkeparti her i foråret skal udmønte den kræfthandlingsplan, som regeringen varsler.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til fru Pia Kjærsgaard. Den sidste ordfører, der har bedt om spørgsmål, er fru Pernille Rosenkrantz-Theil, værsgo.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det er jo en ren spinregering! Af en eller anden grund kan vi kun få oplyst, hvad der skal bruges penge på. Vi kan ikke få oplyst noget om, hvor alle pengene skal komme fra.

F.eks. i forbindelse med kommunalreformen ved alle jo, og enhver kan regne ud, at det koster penge at flytte. Det koster penge, at der skal etableres nye kontorer, det koster penge, at der skal etableres ny it osv.: osv. Ikke desto mindre har regeringen overhovedet ikke peget på, hvor de penge skal komme fra. Der er ikke afsat én krone på finansloven til at dække de omkostninger, der er i forbindelse med omstruktureringen. Hr. Jens Rohde siger, at det jo ikke behøver at koste penge at gøre ting bedre, men det koster vel penge at gå ind og omstrukturere, det må selv regeringen vel være enig i.

Så hører jeg om nogle aftaler med kommuner og amter. Jeg synes, det ville være rart, hvis Venstre kunne bidrage med nogle oplysninger om, hvorvidt der også er indgået nogle aftaler, som vi ikke har kendskab til, om, hvor de penge skal komme fra, eller om der bare skal skæres i velfærden rundt omkring i kommuner og amter.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu er det jo sådan, at sådan en omstrukturering jo ikke er sådan en fast driftsudgift. Det er et spørgsmål om, at der skal foretages nogle engangsinvesteringer, og så er der måske nogle rationaliseringer at hente andre steder i forbindelse med, at man laver sådan en kommunalreform. Men det er jo sådan, at kommunerne har en låneadgang, at amterne har en låneadgang, sådan at man kan sikre, at disse engangsinveste-

ringer, som det er at købe ny it, som det er at købe kontormøbler, eller hvad der nu skal være, selvfølgelig kan blive dækket.

Det har ikke noget som helst med den almindelige drift og det almindelige serviceforbrug, som rækker hen over årene, at gøre, så der blander fru Pernille Rosenkrantz-Theil tingene sammen, og det ved hun i øvrigt også godt.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Én ting ved jeg i hvert fald med sikkerhed, og det er, at lån er sådan noget, man skal betale tilbage.

Jeg er udmærket klar over, at der er tale om en engangsinvestering, og jeg er udmærket klar over, at der er låneadgang, men det ændrer jo ikke på beløbet, som nogle anslår til at være 10 mia. kr. Jeg har svært ved at vurdere, om det er det ene eller det andet beløb, og regeringen vil ikke selv anslå, hvor mange penge vi taler om. Men vi taler altså om et relativt stort beløb, som kommunerne og de nye regioner på en eller anden måde skal have dækket ind.

Jeg mangler stadig væk at få et svar på: Hvor skal de penge komme fra? Det er jo ikke nok, at hr. Jens Rohde kan sige, at der vil forekomme rationaliseringer og den slags, for hvor henne? Er det i ældreplejen? Er det på folkeskoleområdet? Hvor er det, at den her rationaliseringsgevinst hentes ind? Det mangler vi at høre om.

Det er derfor, jeg siger, at det er en spinregering. Regeringen præsterer gang på gang at tale om det her ved at lægge sådan et røgslør hen over det uden helt præcist at sige, hvor pengene skal tages fra. Hvem er det, der kommer til at bøde? Hvor er det, der kommer til at gøre ondt? Det er jo nemt nok at stå at sige, hvad man gerne vil give pengene til. Det svære er jo at sige, hvor man skal tage pengene, for det er knap så populært.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen det kommer overhovedet ikke til at gøre ondt med den her kommunalreform. Det giver jo ligesom sig selv, at hvis det er sådan, at man har mange regioner og får færre regioner, er der selvfølgelig et rationaliseringspotentiale i det.

Derudover til alt det der med indkøb til det ene og det andet: Sygehusene står der jo endnu, folkeskolerne står der endnu. Fordi vi ændrer vores strukturer, er det jo ikke sådan, at vi skal ud og bygge en hel masse nye lokaliteter af den

ene og den anden art, for faciliteterne er jo til rådighed, så jeg ved ikke, hvad det er for en fantasiverden, fru Pernille Rosenkrantz-Theil lever i, når det drejer sig om den her kommunalreform.

Jeg ved heller ikke, om det er 10 mia. kr., om det er 5 mia. kr. eller 6 mia. kr., der skal bruges som engangsinvestering til noget it og nogle omstruktureringer, for det giver ikke nogen mening at lave en beregning af det, før vi kender danmarkskortet. Det er jo det, vi hele tiden har sagt.

Kl. 13.40

Vi vil gerne komme med økonomiske beregninger og modeller, og så forhandler vi det i øvrigt med amter og kommuner, men det giver jo ikke nogen mening at komme med nogle beregninger, før vi ved, hvilke kommuner der skal slås sammen, og hvilke kommuner der ikke skal slås sammen, altså hvilke kommuner der kører selv. Vi er nødt til ligesom at kende rammerne og landkortet, før vi kan komme og sige, hvad det er for noget, og hvor meget det kommer til at koste.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har jeg prøvet at høre Venstres ordførers svar på, hvordan vi får en øget beskæftigelse. Det mest konkrete bud, jeg har hørt fra Venstres ordfører, har været en indslusningsløn ikke alene for indvandrere og flygtninge, som nævnt i regeringsgrundlaget, men også for andre grupper, som har svært ved at få en fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Er regeringens svar på at øge beskæftigelsen, at folk bare skal gå ned i løn, og så skal der nok komme gang i hjulene?

Jeg tror, der er mange, der har brug for andre og mere konkrete bud, f.eks. hvis vi snakker om de offentligt ansatte, som står over for en kommunalreform, hvor de ikke har en garanti for at bevare deres job, når kommunalreformen bliver gennemført. Den sag er blevet sat på spidsen med den aftale, der blev indgået på det kommunale og amtskommunale område, hvor det bliver understreget af parterne, at parterne henstiller, at de nødvendige personaletilpasninger, som det hedder, bliver ordnet ved naturlig afgang. Det betyder på dansk, at der kommer færre job i kommuner og amter, og det vil man klare ved naturlig afgang. Er det svaret på at prøve at få en øget beskæftigelse?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg tror, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr skulle prøve at kigge på, hvad det egentlig er for en udfordring, vi står over for i den kommunale sektor. Det er sådan set ikke at skulle afskedige folk, men det er at finde ud af, hvordan vi sikrer, at der er hænder nok i den offentlige sektor i fremtiden, når der hvert år er 30.000 mennesker i den offentlige sektor, der går på pension.

Det er man da nødt til at forholde sig til. Så må der jo laves nogle ændrede personalegange, gives nogle ændrede muligheder for og adgang til, hvordan man tilrettelægger sit arbejde. Det er den udfordring, vi står over for, når så stor en del af de offentligt ansatte hvert eneste år trækker sig tilbage fra arbejdsmarkedet på grund af alder, og ikke at skulle afskedige folk.

Men jeg vil godt slå fast, at loven om virksomhedsoverdragelse altså gælder, og at der er lavet en 3-års-aftale – en 3-års-aftale – mellem parterne. Det synes jeg også er værd at notere sig.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Først er jeg da meget glad for, at vi nu fra Venstres ordfører kan høre, at der er behov for mange flere i den offentlige sektor, så vi bliver fri for den nedslidning, der foregår i dag. Det er jo netop det, som vi i Enhedslisten har fremhævet gang på gang, nemlig at sørge for at få de ledige hænder i gang med at passe vores syge og vores ældre og passe vores børn. Det er nye signaler fra Venstres ordfører, hvis han er enig med os i, at flere ansatte også vil betyde bedre service og vil betyde en mindre nedslidning af dem, der er ansat i dag.

Så bliver jeg bare lige nødt til at sige til sidst: Virksomhedsoverdragelsesloven synes jeg at Venstres ordfører skal gå hjem og læse på. Den sikrer ikke folks job. Den sikrer overenskomsten for dem, der i job. Så derfor: Prøv lige og læs på den igen. Den sikrer ikke én af de offentligt ansatte, at der er et job, efter at kommunalreformen er trådt i kraft den 1. januar 2007.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Så synes jeg, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr måske skulle gå hjem og læse på, hvad jeg har stået og sagt her tidligere. I forbindelse med den seneste debat, vi havde her i Folketinget, blev jeg faktisk skoset af nogle for at fortælle, at der var ansat

14.000 flere i den offentlige sektor, siden denne regering er kommet til.

Vi har jo hele tiden stået ved, at der skal være en vækst i den offentlige sektor på 0,5 pct. Det giver selvfølgelig også flere ansatte. Sådan er det jo. Det har vi aldrig nogen sinde benægtet. Vi har hele tiden, også før vi kom i regering, sagt, at vi tilslutter os de målsætninger, der er i 2010-planen, og i de målsætninger er der en løbende vækst i den offentlige sektor.

Det er klart, at det kræver flere ansatte at skulle løfte flere opgaver, i hvert fald på nogle områder, og det er jo også det, der er sket. Der er ansat 14.000, ja, endda flere end 14.000 i den offentlige sektor, siden den her regering er kommet til. Det er der slet ikke noget nyt i.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det, hr. Jens Rohde siger, er i hvert fald notorisk usandt, men det synes jeg at vi skal prøve at tage en debat om på et senere tidspunkt. Også de nye tal, der er kommet fra Danmarks Statistik, viser, at faldet i den offentlige sektor fortsætter. Og når hr. Jens Rohde siger, at det er, fra denne her regering kom til, er det simpelt hen notorisk usandt.

Kl. 13.45

Men jeg vil godt lige vende lidt tilbage til det med beskæftigelsen. Statsministeren sagde, at det er godt, at beskæftigelsen er steget. Men vi kan konstatere, at den er faldet, den er faktisk faldet med over 70.000, siden den her regering kom til.

Så siger regeringen, at vi også skal tænke langsigtet, have en langsigtet politisk plan, og derfor skal vi investere i forskning, som skal generere fremtidens nye arbejdspladser. Det er jeg fuldstændig enig i. Statsministeren siger, at vi skal op på 1 pct. af BNP til forskning i 2010, men hvordan vil regeringen nå det, når det koster 14,5 mia. kr. i øgede bevillinger til forskning, og når man kun afsætter 10 mia. kr.? Hvordan vil man finde de sidste 4,5 mia. kr.?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Vi har aldrig lagt skjul på, at vi står over for en gigantisk udfordring, hvis det er sådan, at vi skal nå de målsætninger, der er om, at den samlede forskning i Danmark udgør 3 pct. af bruttonationalproduktet, og her taler vi altså om den samlede forskning, der både hedder den offentlige og den private forskning.

Vi har faktisk en forventning om, at samtlige Folketingets partier vil være med til at sikre, at vi når den målsætning. Det er jo en målsætning, som vi også løbende må forhandle om, men vi har jo givet det første, gode skub ved at sige, at nu disponerer vi altså 10 mia. kr. frem til 2010 til forskning, udvikling, uddannelse og innovation. Det er et gigantisk stort skridt, også sammen med f.eks. den Højteknologifond, som regeringen har lanceret.

Så står hr. Ole Sohn og fortæller, hvad der er notorisk sandt, og hvad der er notorisk usandt. Jeg vil bare henvise til nationalregnskabet, som jo er det parameter, vi normalt bruger til at sige, hvor mange flere der er ansat siden 2001. De mennesker, som er ansat 2001, er jo altså mennesker, som denne regering giver løn, og det er et faktum, at der ansat over 14.000 flere siden 2001.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det synes jeg at vi skal til at tage en diskussion om på et andet tidspunkt, for det er notorisk usandt.

Hr. Jens Rohde siger, at regeringen har taget et stort skridt. Ja, man har disponeret over de 0,5 pct. i offentlig vækst frem til 2010 – det er jo det, man har sagt i valgkampen – og man har afsat 10 mia. kr., som ud over forskning skal bruges til uddannelse og udvikling. Men skal de alene bruges til forskning, og er der ingenting til uddannelse og udvikling, så mangler der 4,5 mia. kr. Hvordan vil Venstre finde dem? Hvilke bud har Venstre til Folketingets partier på det, som går ud over de 0,5 pct.? Det må jo være konsekvensen. Eller hvor skal spinregeringen spare, skære ned for at finde 4,5 mia. kr. for at kunne opfylde den målsætning, som statsministeren bekendtgjorde for 2 timer siden?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu er det jo ikke nødvendigvis sådan, at de penge, man sætter af, alle sammen skal gå til en stigning i det offentlige forbrug. Det handler jo ikke kun om penge. Når vi disponerer inden for væksten i den offentlige sektor, handler det jo om, at vi siger, at det er de penge, som vi ved at vi har til offentligt forbrug, men det er jo ikke ensbetydende med, at der ikke kan genereres penge på anden vis.

Det, vi skal gøre i Folketinget, og det tror jeg da og håber jeg da også at SF vil være med til, er, at vi sætter os ned og sikrer, at vi når den ambiti-

on, der hedder, at 3 pct. af bruttonationalproduktet skal gå til forskning i Danmark. Jeg har en forventning om, at Folketingets partier, og også at de ude i de danske virksomheder, i den private forskningsverden, vil bidrage til, at vi når den målsætning.

Det vigtige er jo, at man sætter sig målet og så går meget målrettet efter det. Her har regeringen altså anvist en meget stor del af finansieringen allerede 5 år før, at vi skal nå disse mål.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

I denne diskussion synes jeg, at det er meget vigtigt at holde op, hvad der er fup, og hvad der er fakta.

Nu sidder der en masse unge rundtomkring i landet sammen med deres forældre og skal vælge, hvilken ungdomsuddannelse de skal på. Så kan man jo kigge på, hvad der er fakta. Fakta er, at andelen af unge, der gennemfører en ungdomsuddannelse er faldet i denne her regerings tid. Fakta er, at regeringen i forhold til den tidligere regerings mål nu sænker ambitionsniveauet for, hvor mange unge der skal have en ungdomsuddannelse. Fakta er, at der er et stort fald i antal praktikpladser over de sidste 5 år, nemlig 27 pct., og fakta er, at regeringens svar netop har været at nedlægge en stor del af skolepraktikken.

Så er det, jeg spørger: Er regeringens og Venstres fine ord om ungdomsuddannelser fup? Eller vil regeringen være med til at forsøge at påvirke fakta f.eks. ved igen at genoprette de skolepraktikpladser, der i øjeblikket forsvinder og dermed forhindrer en række unge i at gennemføre den uddannelse, de gerne vil have?

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes, at fru Pernille Blach Hansen burde skelne lidt mellem, hvad der er kompetencegivende uddannelser, og hvad der er ikkekompetencegivende uddannelser. Jeg synes, at fru Pernille Blach Hansen burde sondre en lille smule mellem, hvad det er for uddannelsesinitiativer, som kan bringe folk i beskæftigelse, og hvad det er for nogle uddannelsesinitiativer, som ikke bringer folk i beskæftigelse.

Hvad er så fup og fakta i det? Med hensyn til skolepraktikken – der er i øvrigt stadig væk en meget stor andel af skolepraktikpladser – har vi forsøgt at konvertere den til praktikpladser i

virksomhederne, fordi praktikpladser ude i virksomhederne er det, der skaber beskæftigelse, og meningen med, at vi uddanner vores unge, er jo, at de skal kunne få et arbejde bagefter. Derfor er det en rigtig prioritering, regeringen har lavet. Regeringen har lavet en prioritering, hvor vi sikrer, at de praktikpladser, som de får, rent faktisk også kan give et arbejde til de unge bagefter. Er det egentlig ikke målsætningen med vores uddannelse?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg må så ud fra det her svar konstatere, at regeringens program i høj grad er fup, for fakta er jo, at uddannelsesmulighederne for en lang række unge i øjeblikket er blevet mindre.

Uddannelsesgarantien inden for de erhvervsfaglige uddannelser er faldet med 75 pct., fordi muligheden for at få praktik på skolen på en række områder, hvor der er meget, meget gode beskæftigelsesmuligheder efterfølgende, er forsvundet. Det gælder f.eks. for de mange unge, der gerne vil være tømrere eller automekanikere. Det er steder, hvor der er meget gode beskæftigelsesmuligheder.

Der må vi så bare konstatere, at regeringens svar til de unge og deres forældre, der inden for den næste måned skal vælge, hvilken uddannelse de gerne vil have, er: Hvis du ikke kender en, der kan tage dig i lære, må du hellere vælge noget andet, eller også må du finde noget helt andet at lave, for den uddannelse kan du ikke få, selv om beskæftigelsesmulighederne er gode, fordi regeringen har lukket kassen i. Det synes jeg er en ærgerlig besked for unge, der gerne vil i gang med en uddannelse.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hvis vi skal kunne skabe beskæftigelse for de folk, vi uddanner, vil det være sådan, at man ikke altid kan få den uddannelse, der har første prioritet. Det siger vi også åbent og ærligt. Det kan man jo heller ikke inden for de videregående uddannelser. Her kan man ikke altid få den uddannelse, der har første prioritet, men der er en mulighed for at få en uddannelse.

Fru Pernille Blach Hansen står her og foregiver, at vi stort set har fjernet hele skolepraktikken. Det har vi ikke. Der er stadig væk masser af muligheder for skolepraktik. Aktiviteten på AMU-centrene er jo også enorm. Samtidig har vi altså, så vidt jeg lige husker, oprettet over 2.000

virksomhedspraktikpladser. Det er praktikpladser, som sikrer eller i hvert fald øger mulighederne for den unge for at få et arbejde, hvori mod det, vi så tidligere, var, at man væltede ind på skolepraktikken, og at alt for mange af dem, der var færdig med skolepraktikken, efterfølgende ikke kunne få et arbejde. Det er derfor, at vi har lavet en omprioritering. Det er for at sikre folk beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Man får jo helt tårer i øjnene af at høre på hr. Jens Rohde, når vi hører om alle de gode ting, man gerne vil gøre. Hvis vi tager det i regeringsgrundlaget, der handler om uddannelser i verdensklasse, er der seks afsnit. I de fem af afsnittene vil regeringen nedsætte en kommission. Lad mig nævne, at der skal være et udvalg inden for erhvervsuddannelserne, en karakterkommission, der skal laves en analyse af internationalisering, der er et fællesudvalg om livslang opkvalificering, og der er en analyse af, hvorfor der er så få, der tager en videregående uddannelse.

Venstre ved man hvor man har, og så bliver det til noget: flere smagsdommere, flere kommissioner, ingen handling. Eller hvad er det, regeringen vil med det her? Det er jo ikke kommissioner, analyser og karakterkommissioner, vi mangler.

Jeg vil spørge hr. Jens Rohde: Er det sådan, at man vil sikre, som der står, at alle unge får en uddannelse, og hvordan vil man gøre det? Er det sådan, at man vil gennemføre og genindføre en uddannelsesgaranti i ungdomsuddannelserne der, hvor der er beskæftigelse, og ikke nøjes med de mange, mange kommissioner? Ud af seks punkter er der fem kommissioner, som skal nedsættes.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det, jeg rent faktisk godt kan lide ved det her regeringsgrundlag, er, at man også ærligt siger: Vi har nogle målsætninger, og vi ved også, hvor vi vil hen, men vi har selvfølgelig ikke alle svar på, hvordan vi når derhen. Derfor kan det jo være meget fornuftigt, at man får flere til at kigge på det, nogle af de aktører, som er ude på markedet, bl.a. arbejdsmarkedets parter. Det synes jeg da er sund fornuft, når vi taler om voksen- og efteruddannelse.

Jeg har brugt meget af min taletid til at fortælle, at det ikke er noget, som regering og Folkeeting kan løfte alene, men er noget, som må løftes i fællesskab. Man må jo finde ud af det, hvis man ikke har alle svar på forhånd, eller hvis man erkender, at man kun har nogle svar på forhånd. Vi tror ikke, at vi har patent på sandheden og patent på alle løsninger, og så er det vel meget fornuftigt at nedsætte nogle kommissioner, nogle råd, nogle udvalg, der så skal færdiggøre deres arbejde inden for en afgrænset tidsperiode, sådan at vi får nogle bedre værktøjer til at nå vores mål. Og ja, jeg kan sige, at vi ønsker at leve op til det, der står i regeringsgrundlaget, og det vil vi også gøre.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Ud over alle de mange råd og kommissioner er der ikke mange andre anbefalinger i afsnittet om uddannelser i verdensklasse, end at man afventer. Vi står altså med en træt, svag regering, der må vente på, at der er nogle, der anbefaler et eller andet, og den ansætter smagsdommere til at komme med dem.

Lad mig så spørge konkret: Hvad vil man gøre for de næsten 11.000 unge mennesker, der venter på en praktikplads? Hvad er det, man vil gøre for de 2.000 unge, der er faldet ud bare i år? Fra den 1. januar og frem til den 1. marts vil der, der hvor man har afskaffet uddannelsesgarantien, falde ca. 2.000 unge mennesker ud. Vil man sikre, at de 500 mio. kr., som man sparer om året, føres tilbage, så alle unge kan få en uddannelse? Vil man sikre, at den ene milliard, man har sparet på voksen- og efteruddannelserne, de 106.000 kursusuger, der er forsvundet på efteruddannelserne, føres tilbage, så vi kan få verdensklassen tilbage? Så er vi gerne med til at diskutere, hvordan vi kommer videre derfra. Er man indstillet på en reel genopretning, eller er det bare slesk tale og billig portvin?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Der er reel handling. Men det, det handler om, er jo at sikre, at den uddannelse, folk får, også giver dem nogle kompetencer, at den uddannelse, hvad enten det er voksen- og efteruddannelse, eller det er skolepraktik, sikrer, at folk kan få beskæftigelse bagefter. Det er jo det, vi har gjort på bl.a. voksen- og efteruddannelsesområdet. Frem for at have et udbudsstyret system har vi gennemført et efterspørgselsstyret system.

Her kunne man jo vende den og give den tilbage til Socialdemokraterne. Når hr. Carsten Hansen taler om genopretning af det her, vil jeg godt spørge: Er det, Socialdemokraterne vil, at vende tilbage til det udbudsstyrede system, eller vil de fastholde det efterspørgselsstyrede system, som sikrer, at de kurser, som f.eks. virksomhederne sender deres medarbejdere på, også har en relevans i forhold til det arbejde og den efteruddannelse, der er behov for?

Det er jo derfor, at vores system i virkeligheden sikrer, at arbejderne i langt højere grad får en relevant efteruddannelse end tidligere, hvor man bare kunne blive sendt på et eller andet tilfældigt kursus i en periode, hvor der f.eks. ikke var så meget gang i produktiviteten. Det er ikke måden at bruge uddannelsespengene på, det er det ikke, for det skaber ikke mere beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg kommer fra Jylland ...

Jens Rohde (V):

Det gør jeg også.

Hüseyin Arac (S):

Det ved jeg. I Jylland elsker vi at snakke kort og præcist til hinanden, og derfor vil jeg bede om et kort og præcist svar. I dette regeringsgrundlag står der, at vi skal have 60.000 i arbejde i de næste 10 år, og at 25.000 af dem skal have en anden etnisk baggrund end dansk: Hvordan skal det kunne lade sig gøre? Et kort og præcist svar, ikke det der typiske svar med, at der er en lang række initiativer, det har jeg hørt så mange gange under valgkampen.

Regeringen har også udtalt, at den vil bekæmpe fordomme. Hvilke tiltag har regeringen tænkt sig at gøre brug af her, især set i lyset af at regeringens politik har været med til at skabe nogle af disse fordomme?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det sidste er jeg fuldstændig uenig i, og det må jeg tage kraftigt afstand fra. Regeringens politik har netop ikke og er netop ikke med til at styrke fordommene. Mig bekendt har vi igennem hele valgkampen hørt, at Socialdemokraterne støtter den indvandrings- og udlændingepolitik, som regeringen rent faktisk har gennemført. Det har hr. Mogens Lykketoft jo gjort meget ud af at sige en hel masse om.

Så nej, vi har netop med den indvandringspolitik, vi fører, sikret, at der er strammet op, sådan at vi nu virkelig kan tage hul på den store opgave, der ligger i forhold til integrationen. Vi har netop sikret, at der er grundlag for, at vi nu taler om integration og ikke taler om tilstrømning til landet, sådan som vi gjorde under SR-regeringen. Det synes jeg egentlig godt at hr. Arac kan kvittere for.

Når det så kommer til selve beskæftigelsen, og hvordan vi får 25.000 flere indvandrere i arbejde, kan der jo ikke gives noget kort svar, men hr. Arac kan læse regeringsgrundlaget, hvor der er en lang række initiativer. Hele det område, der handler om, hvordan vi skaber mere beskæftigelse, hvordan vi bliver dygtigere i Danmark, fylder over 10 sider. Der er en lang række initiativer, men dem kan jeg altså ikke nå at læse op her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg og vi Socialdemokrater er meget interesserede i en positiv integration af vores nye medborgere, der er ingen diskussion dér. Når jeg snakker om fordomme, snakker jeg om de unge mennesker, der har lært dansk, der har en uddannelse, der er villige til at gå i gang med et arbejde her og nu. Her er der fordomme, de får ikke lov til at komme ind. Hvilke muligheder vil regeringen skabe, så de også kommer ind i varmen og klarer sig selv, for de siger: Jeg vil gerne klare mig selv økonomisk, socialt og menneskeligt? Det er de fordomme, nogle grupper har over for disse mennesker, jeg spurgte om.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Der, hvor der er fordomme, er det desværre ikke noget, man kan lovgive sig ud af. Det er jo meget vanskeligt. Det, der er vigtigt, er at tage en holdningsmæssig diskussion.

Men nu viser alle undersøgelser rent faktisk – det tror jeg at hr. Arac kan spørge fru Christine Antorini om, for hende har jeg debatteret meget med i valgkampen, og det har hun også gjort meget ud af at fortælle – at der, hvor indvandrene har en uddannelse på lige fod med danske arbejdere, er der rent faktisk en meget stor beskæftigelsesprocent. Det vil sige, at indvandrere med uddannelse har gode adgangsbetingelser og adgangsmuligheder til det danske arbejdsmarked.

Men det skal jo ikke fjerne fokus fra, at der selvfølgelig nogle steder og måske i nogle brancher, jeg ved det ikke helt præcist, er en række fordomme, som gør det meget vanskeligt for indvandrere eller for folk med indvandrerbaggrund at få et arbejde på trods af deres uddannelse.

Det er kun noget, vi kan gøre noget fælles ved ved hele tiden at tage diskussionen på det holdningsmæssige område, for lovgivning er ikke vejen frem. Hvis man endelig forsøgte med nogle lovgivningsinitiativer, ville de også være for nemme at omgå. Så det er en holdningsmæssig diskussion, en værdikamp, kan man sige, som vi skal tage i fællesskab.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg går jo ud fra, at hr. Jens Rohde er enig med mig i, at der er færre job i den private sektor i dag, end der var, da den nuværende regering trådte til for 3 år siden, at regeringen altså ikke har formået at skabe job i den private sektor.

Nu har hr. Jens Rohde lige henvist til det her dokument, regeringsgrundlaget, og at der er 10 sider om det. Der står bare ikke noget på de 10 sider om, hvordan regeringen rent faktisk vil skabe flere job i den private sektor. Mit spørgsmål er så: Er hr. Jens Rohde enig i, at hvis vi bruger den viden, som statsministeren brugte mange ord på under sit indlæg, og kombinerer den med vores viden om vores energisektor, så har vi faktisk en enestående mulighed for at skabe rigtig mange job i den private sektor? Det er spørgsmål nummer et. Spørgsmål nummer to er: Vil regeringen satse på det her område, eller vil den ikke?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Naturligvis er der muligheder i hele energisektoren. Det satser vi sådan set også på, kigger på, og en del af forskningsmidlerne bruges jo også allerede i dag til udvikling af energi. Vi skal bare have tingene til at følges ad.

Vi har lagt nogle ambitiøse planer frem om, hvor stor en del af vores elforbrug den alternative energi, vindenergien f.eks., skal udgøre frem mod 2008, tror jeg at det er. Så selvfølgelig er det også et satsningsområde. Man skal bare passe på med, når vi har sat en eller anden industri i gang, har skabt nogle private arbejdspladser, at fastholde, at f.eks. den offentlige støtte skal fortsætte på alle områder inden for den enkelte

branche. Det kunne jo også være, at man kunne anvende pengene et andet sted og så udvikle dér. Vi har jo f.eks. sagt, at vi ønsker målrettet at satse på nanoteknologi, bioteknologi, informationsteknologi, fordi vi har nogle gode virksomheder, som også kan understøtte udviklingen her.

Kl. 14.05

Det er jo den måde, man hele tiden må prioritere på, men det er ikke ensbetydende med, at der ikke bliver satset på vindenergi i Danmark. Der bliver faktisk satset ret meget, og regeringen har jo også fremlagt nogle ganske ambitiøse planer for, hvor stor en del af vores energiforbrug der skal bruges. Og nu rejser energieksperten sig op, så nu må jeg hellere ...

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil anbefale hr. Jens Rohde at læse lidt mere på, hvad det er for en energipolitik, regeringen rent faktisk har. Der er ikke lavet nogen ambitiøse planer. Det er jo netop det, der er problemet, at regeringen ikke har villet satse ambitiøst på hele det område, der hedder udbygning med vedvarende energi og energieffektiviseringer, selv om der ligger så mange job inden for det her område, at det faktisk fuldt ud kunne udfylde de 60.000 job, som regeringen har som et papirmål, men som den endnu ikke har givet svar på, hvordan den rent faktisk vil skaffe.

Så vil jeg godt vide: Hvad er det for en ambitiøs plan, der er på energiområdet ud over 2008? Jeg kan kun se det, som oppositionen har presset igennem. Jeg kan ikke se andet. Ja, tavshed kan jeg høre, men afslør det venligst for os. Det ville da være dejligt at høre, hvis der rent faktisk er en ambitiøs politik, der rækker ud over 2008.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Ja, med den indsats, vi gør i dag, vil vi allerede fra år 2008 nå op på, at det er 30 pct. af vores energiforbrug, der udgøres af alternativ energi, f.eks. vindenergi. Det er da endda ganske ambitiøst. Vi skal bare have tingene til at hænge lidt sammen.

Problemet er jo lidt, at vi i dag rent faktisk eksporterer strøm lavet af vindenergi til nul kroner, fordi vi ikke har kapacitet til at udnytte den. Regeringen satser jo på en energipolitik, der går på to ben, som sikrer, at der også er en kapacitet til at udnytte den energi, vi producerer. Alt andet vil jo være penge ud ad vinduet.

Vi har altså en målsætning, og med den indsats, som vi gør i dag, ja, der er vi i 2008 oppe på 30 pct. Hr. Mogens Lykketoft havde et slagnummer, der gik på, at vi i år 2015 skulle være oppe på 40 pct. af vores energiforbrug, men fra 2008 vil vi altså allerede være på 30 pct. Og derfor er det jo også sådan temmelig realistisk, at vi kan nå op på 40 pct. eller derover, når vi når år 2015.

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Jamen det er jo rart at høre, at vi måske har fælles målsætninger. Det er lidt nyt for mig, vil jeg så sige, at også Venstre skulle være så optaget af vedvarende energi. At udnytte jobpotentialet både der og andre steder kræver jo forskning, fordi det er grundlaget for fremtidens arbejdspladser. Det var ikke noget, som hr. Jens Rohde opholdt sig særlig meget ved i sit ordførerindlæg, men det står i regeringsgrundlaget, og vi hørte det også fra statsministerens side.

Sådan som jeg har forstået det, ligger der en plan for, at man gerne vil give 10 mia. kr. mere til forskning, idet der så måske også skal bruges noget på uddannelse og noget andet. Jeg havde et eller andet sted nok forhåbninger om og havde forventet, at der var lidt mere konkret om, hvordan de 10 mia. kr. skal bruges. Vi kan jo starte der, hvor jeg gerne vil have bekræftet, at Barcelonamålsætningen, som vi jo er fælles om gerne at ville leve op til, jo ikke kun – i citations-tegn – indebærer, at man skal bruge 3 pct. af BNP på forskning, den indebærer, at den private sektor skal bruge mindst 2 pct. og den offentlige sektor mindst 1 pct.

Jeg vil gerne have bekræftet, at også den målsætning har vi tilfælles.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det kan vi jo godt have, men i virkeligheden er det vel ikke helt så afgørende, hvor pengene kommer fra. Men selvfølgelig er det jo en målsætning; den har vi jo tilsluttet os.

Det, jeg synes er sådan lidt underligt, er, at Socialdemokraterne – det gjorde de også hele vejen igennem valgkampen – forsøger at lave kant på det her område, som om der er noget, vi er uenige om. Der er jo ikke noget som helst, vi er uenige om. Skulle vi så på forhånd om de 10 mia. kr. have sagt: De skal bruges dér, dér, dér og dér? Vi har angivet nogle satsningsområder, men jeg er helt sikker på, at fru Lene Jensen ville

have sagt en hel masse grimme ting om regeringens 10 mia. kr. og vores ønske om at udmønte dem, hvis vi havde gjort det på forhånd, for så havde det været afgjort, inden fru Lene Jensen kom til forhandlingsbordet.

Vi skal jo sætte os ned og forhandle om, hvordan vi udmønter disse forskningsmidler bedst muligt. Her har Socialdemokraterne, hvis de ellers gider komme i arbejdstøjet, også mulighed for at komme til fadet og få udmøntet disse forskningsmilliarder.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Ja, nu er Socialdemokratiet jo i arbejdstøjet – også på forskningsområdet. Faktisk er vi en del af grundlaget for regeringens politik på de områder, hvor vi er blevet inviteret til forhandling. Det er vi jo desværre ikke på alle områder, f.eks. ikke om Højteknologifonden.

Det, der er min pointe, er sådan set ikke, at jeg forlanger en plan for, hvordan de 10 mia. kr. skal bruges. Nej, jeg forlanger et commitment, en forpligtelse til, at den offentlige sektor, dvs. universiteterne og sektorforskningen og alle de andre offentlige aktører i forskningsdanmark, skal sættes i stand til at løfte deres del af ansvaret.

Der må jeg sige, at det desværre ikke koster 10 mia. kr., det koster lige godt 14 mia. kr., som jeg tror at også hr. Ole Sohn var inde på. Derfor kan man jo få en mistanke om, når det er 10 mio. kr., der er afsat, at regeringen – eller i det her tilfælde Venstre – ikke er specielt optaget af, at universiteterne og sektorforskningen og andre skal kunne løfte det ansvar.

Det er derfor, jeg beder om at få klargjort, om det er tilfældet eller ej. Jeg mener ikke, det er ligegyldigt, hvem der forsker. Det gør en forskel med hensyn til, hvad der forskes i. Så altså: Kan vi regne med, at vi stiler efter 1 pct. i den offentlige sektor eller ej?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Ja, det kan fru Lene Jensen regne med. Lad mig så sige, at grunden til, at fru Lene Jensen ikke er indkaldt til forhandling om Højteknologifonden, jo er, at Socialdemokraterne er imod Højteknologifonden og har sagt, at de ikke ønsker at støtte den. Så kan man jo heller ikke regne med, at man bliver indkaldt til forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Når man nu har hørt hr. Jens Rohdes tale her på Venstres vegne, så er det jo sådan et skønmaleri, hvad angår hele uddannelsesområdet. Men når man så læser regeringsgrundlaget og går ind ad skillige steder lige fra folkeskoleområdet til ungdomsuddannelserne og erhvervsuddannelserne, så har regeringen fundet det nødvendigt, at der skal være mere pisk end gulerod i det her. Det synes jeg også at de, der sidder og lytter udeomkring, skal have lidt indsigt i her i dag.

I folkeskolen vil man trække i børnechecken, hvis ikke forældrene sørger for, at børnene passer skolen. De 15-17-årige skal trækkes i børnefamilieydelse, hvis de ikke er i uddannelse, og de 18-19-årige får ikke kontanthjælp, hvis de ikke tager en hyldevare på uddannelsessystemet.

Har hr. Jens Rohde og Venstre ikke tiltro til, at underviserne på de forskellige uddannelsesområder sagtens kan motivere forældrene til det her; siden der sådan skal pisk til?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Erfaringerne taler jo desværre deres kedelige sprog. Vi kan jo bare kigge på PISA-undersøgelserne. Jeg tror endda, det var fru Mette Frederiksen, fru Meldgaards partifælle, der kaldte det en national tragedie, hvad vi står over for på folkeskoleområdet, ikke mindst hvad angår mange af vores indvandrere, hvor jo en stor del, helt op imod 50 pct., ikke kan læse og regne, når de kommer ud af folkeskolen.

Fru Meldgaard må jo også forholde sig til, at det, hvis man spørger ude i undervisningsmiljøet, så rent faktisk er et problem, at mange forældre ikke sørger for, at eleverne kommer til undervisningen, at eleverne opfatter det som en eller anden serviceinstitution, som de kan vælge til og fra alt efter forgodtbefindende. Det er folkeskolen ikke.

Vi er nødt til at stille nogle langt skrappe krav og sikre os, at eleverne kommer til undervisningen. Det er da forudsætningen for, at de kan lære noget. Vi har rent faktisk undervisningspligt i Danmark. Nogle mennesker er det desværre ikke gået op for, at der er undervisningspligt i Danmark, og derfor kombinerer vi bedre læreruddannelse, bedre lederuddannelse, investeringer i folkeskolen sammen med nogle krav til forældrene om, at de skal tage et ansvar for deres børn.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg synes ikke, det helt er et svar, som måske går ud i de små hjem, på, hvorfor det er nødvendigt at lave de her sanktioner på den måde. Er det, fordi regeringen og hr. Jens Rohde som ordfører for Venstre ikke har tiltro til, at uddannelsesstederne ikke kan motivere de unge, kan motivere forældrene til at deltage i undervisningen?

Jeg synes jo, at de positive tiltag, som kan ligge i det, hr. Jens Rohde sagde her i sit første svar, burde være det, der skulle være guleroden, i stedet for at alle de betingelser, der ligger i det her, er pisk. Men det vil sige, at piskan er det, vi kan forvente af denne her regering i forhold til uddannelsessystemet.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes jo, at fru Meldgaard overhovedet ikke forholder sig til, at man f.eks. siger ude i mange folkeskoler, at det er et problem, at børnene ikke møder op i skole, at det er et problem, at forældrene ikke sørger for, at deres børn møder i skolen. Det er vi jo nødt til at forholde os til. Det må vi jo gøre noget ved.

Så vi kombinerer både gulerod og pisk for at sikre, at børnene får en skolegang, sikre, at børnene kan komme i skole, blive undervist, lære noget. Man skal altså lige holde øje med, hvem vi gør det her for. Det er jo for børnenes skyld. Det er jo for børnenes skyld, at de går i skole.

Vi har politisk et ansvar for at sikre, at alle børn kommer med i folkeskolen, også dem, der ikke har den støtte fra forældrene, som måske er nødvendig for, at de kan komme videre, således at alle vores børn kan regne, læse, stave, når de kommer ud af folkeskolen. Det er der for mange børn, der ikke kan i dag, og vi prøver at anvise nogle værktøjer, som vi håber kan afhjælpe en stor del af de problemer, som vi står med i dag.

Første næstformand (Svend Auken):

Inden vi går videre i ordførerrækken, er der en sidste, der får ordet med spørgsmål til hr. Jens Rohde, og det er hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil godt bore lidt i det, ordføreren fra Venstre tidligere sagde, da han gav udtryk for, at Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres politik vil have den modsatte effekt af regeringens. Det

er jeg sikker på at landets arbejdsløse vil være noget ærgerlige over, for er det ikke korrekt, at opgaven med at nå 2010-planens beskæftigelsesmål faktisk kun er blevet større og større i den tid, der er gået under den nuværende regering?

Selv ifølge Finansministeriet, som har de mest optimistiske skøn over, hvor stor ledigheden er, er ledigheden i dag ved Folketingets åbning større, end dengang regeringen overtog ansvaret tilbage i 2001. Dagene er gået, tiden er gået, og derfor er opgaven i dag større, end den var, dengang regeringen overtog ansvaret for landet.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er rigtigt, at ledigheden er større, end dengang vi overtog regeringsmagten. Alle ved også, hvordan de internationale konjunkturer – man kan bare se på landene omkring os – udviklede sig i de første år, men hele sidste år fik vi altså et fald i ledigheden.

Men når det gælder beskæftigelsen, er det faktisk ikke rigtigt, for da vi trådte til, skulle vi øge arbejdsudbuddet med 87.000 for at nå målene jævnfør 2010-planen. I dag står vi med en udfordring, der hedder 60.000, og det er absolut ikke urealistisk, at vi når det mål, hvis bare vi alle sammen trækker på samme hammel, og hvis alle vedkender sig et ansvar, både regering, Folketing og arbejdsmarkedets parter, og indser, at vi har et tvingende behov for, at vi får øget arbejdsudbuddet i Danmark.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, nu er det jo lidt ærgerligt, at der er lidt tyndt besat på regeringsbænkene, for jeg tror egentlig, at det er dér, man skal tage ansvaret for de her problemer, som hr. Jens Rohde så også anerkender at der er.

Alle mellemregninger til trods må man sige, at bundlinjen jo er ganske klar. Derfor vil jeg også spørge hr. Jens Rohde, om han ikke vil bekræfte, at hvis man nu lavede en skattereform, som måske ikke sænkede skattetrykket generelt, men sænkede skatten på arbejde markant, så ville det rent faktisk være et godt bud på noget, der ville have en meget markant beskæftigelseseffekt.

Alternativet for nu at bruge hr. Jens Rohdes egen retorik er så regeringens skattestop, som vi nu har set effekten af på i hvert fald ledighedstallene de sidste 4 år. De er desværre vokset. Be-

talingsbalancen har været fin, så undskyldningen med de udenlandske konjunkturer osv. synes jeg ikke hører til, men svaret er, at Venstres skattepolitik forhindrer en skattereform, som ville gøre det muligt at nå det beskæftigelsesmål, som ligger i 2010-planen. Vil hr. Jens Rohde ikke bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Så kunne jeg jo spørge, om hr. Morten Østergaard ikke kan bekræfte, at hvis man kigger gennem hele historien, så har fleksible skatter altid været lig med højere skatter. Og højere skatter – og især i den dur, som Socialdemokraterne har lagt op til – fremmer ikke beskæftigelsen. Det fremmer altså ikke beskæftigelsen, at man øger vores afgifter. Det fremmer ikke beskæftigelsen, at man sørger for at give vores virksomheder øgede omkostninger. Det er ikke vejen at gå.

Kl. 14.20

Vi har jo bare altid set, at fleksible skatter er lig med højere skatter. Hvorfor er de det? Det er selvfølgelig, fordi der er et enormt pres på de offentlige udgifter. Det er selvfølgelig også, fordi der er et enormt pres her i Folketinget for, at man gerne vil ud og bruge en masse penge, ikke mindst for at vise sin egen godhed. Det viser jo handlekraft.

Skattestoppet giver jo virksomheder, som er dem, der skal skabe arbejdspladserne, tryghed til, at de kan disponere. Og jo længere tid skattestoppet varer, jo større effekt vil det have, ikke alene for familierne, men så sandelig også for investeringslysten i de danske virksomheder. Derfor er skattestoppet den bedste garanti, man kan give danske virksomheder, for, at de ikke bliver overhældt med nye udgifter, og at de derfor kan disponere trygt og godt og skabe arbejdspladser.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til Venstres ordfører og giver ham mulighed for at samle sit materiale sammen – også helbredet.

Så er det Socialdemokratiets ordfører, hr. Frank Jensen.

Frank Jensen (S):

Den politiske drivkraft handler for enhver socialdemokrat om at skabe det stærke fællesskab, som giver den enkelte de bedste muligheder for at forfølge sine mål. Det er den vision, der driver os, når det drejer sig om vores eget samfund her-

hjemme, men det er det samme, der driver os ude i verden. Vi kæmper for lige muligheder for alle; vi kæmper for, at alle – uanset deres forældres baggrund eller deres egen økonomi – skal have de samme chancer for at få et godt liv.

Derfor er udgangspunktet for vores politik altid at sikre, at fællesskabet er så stærkt, at samfundsøkonomien er solid, at alle kan få både en uddannelse og et arbejde. Dygtiggørelse af den enkelte og maksimal beskæftigelse for alle er selve grundpillerne i det velfærdssamfund, vi med rette holder så meget af.

I de kommende år står vores land over for store udfordringer. Den globalisering, som for så få år siden virkede som noget fjernt og abstrakt, er allerede blevet meget nærværende. Udflytning af arbejdspladser, ikke mindst fra industrien, til Østen og Østeuropa sker hyppigere og hyppigere. Den største politiske udfordring i de næste år bliver at tackle dette nye konkurrencepres fra den globale økonomi.

Hvor forsvinder nutidens job så hen? Hvad skal vi leve af om 10 år og 20 år? De job, der er behov for, så vi alle kan få et godt liv, kommer jo ikke automatisk. Fremtidens arbejdspladser kræver en klog og fremsynet politisk satsning i dag. Fælles investeringer i fremtiden har langt større perspektiver end løftet om yderligere vækst i det private forbrug og skattelettelse til de mest velstillede.

Vores hovedopgave her i Danmark er at generobre positionen som et foregangsland i mødet med de globale udfordringer. Det gælder på mange felter, ikke mindst over for de helt store spørgsmål, som vi slet ikke har hørt noget om i dag, som den truende klimakatastrofe og den fremtidige oliemangel. Skal de trusler imødegås, kræver det en langt bedre effektivitet i energiforbruget og omlægning til vedvarende energi. Her kan Danmark naturligt indtage en førerstilling. Det vil medføre bedre løsninger for os selv og andre og samtidig give massevis af job i Danmark.

Politik handler også om livskvalitet, at give muligheder for udfoldelse og skabe tryghed for den enkelte. Velstand giver valgmuligheder og gode oplevelser. Man kan gøre mere for sig selv og familien, og takket være en imponerende indsats af det danske folk er Danmark blandt verdens bedste og mest velstående lande. Vi har alle chancer for at gøre det endnu bedre.

Vi må aldrig acceptere den mærkværdige holdning, man kan høre, om, at jo rigere vi bliver, jo mindre velfærd har vi råd til. Nedsærin-

ger og forringelser er gammeldags politik, investeringer og forbedringer er moderne politik.

Men det er langt fra nok med gode yderrammer. Vi har jo også brug for overskud i hverdagen. Vi skal fornemme, at vi er en del af et fællesskab. Vi skal kunne glæde os over vores familie og arbejde. For ens egen tilfredsstillelse og tryghed er jo ikke meget værd, hvis det er sådan, at man kan se, at andre har ufrihed og er utrygge i deres liv.

KL 14.25

Danmark er et af verdens bedste samfund. De fleste af os synes formentlig, at det er det allerbedste samfund. Mange klarer sig godt. De har et rigt liv, et spændende job og en god løn. Skatnedsættelser, stigende boligpriser og lav rente har givet store stigninger i det private forbrug.

Alligevel er der også mange danskere, der ikke er blevet begunstiget af den udvikling. Op imod 100.000 børn vokser op i hjem, hvor der er så få penge til rådighed, at det ligner fattigdom midt i Danmark, midt iblandt os, vel at mærke samtidig med, at antallet af multimillionærer skyder i vejret.

Der er behov for en ny kurs, hvor vi gør brug af alle i det danske samfund. Det er et chokerende antal mennesker, som oplever, at samfundets døre er smækket i for dem: Ledige over 50 år, store grupper af indvandrere, unge uden praktikplads, mange kronisk syge og handicappede, voksne på førtidspension, de ældre mennesker i vort samfund med få menneskelige relationer, de mange fattige på kontanthjælp.

Det kan vi ganske enkelt ikke være bekendt, og vi burde koncentrere vores politiske kræfter om at vende den negative udvikling. Tiden er inde til, at vi skaber håb, og at vi åbner fællesskabets døre for alle de mange, der i dag er lukket ude.

Vi må også se på, hvad den velfærd, vi kender i dag, er værd, hvis alle de, der skal levere servicen – hjemmehjælpere, sygehjælpere, sygeplejersker, plejehjems- og rengøringsassistenter og mange andre – slides ned i dårligt betalte job med et opskruet arbejdstempo og med en evig følelse af ikke at slå til.

I det hele taget er mange kvinder i den private og offentlige servicesektor ofte blandt de dårligst behandlede i vores samfund. Fremtidens ligestillingsdebat bør tage sit udgangspunkt her.

Politik handler også om miljø, for solidaritet er jo ikke kun solidaritet med dem, der lever på kloden i dag. Det drejer sig også om, hvad vi kan gøre for verden, at vi overlader verden i en

bedre stand til vores børn og børnebørn. Igen kan Danmark være et foregangsland. Vi kan vise resten af verden et forbillede, når det gælder giffrie fødevarer, eller når det gælder en fjernelse af det tryk fra over 10.000 kemikalier, som hviler over vores hverdag.

Kan et samfund være rigt, hvis naturen er fattig, og ren luft og rent vand og ren jord bliver luksusgoder i en offentlig sparetid? Politik handler selvfølgelig om Danmark, men det handler i den grad også om resten af verden.

For få år siden brugte vi 1 pct. af vores velstand til ulandene, og vi var godt på vej til at bruge yderligere en halv procent til miljø-, freds- og stabilitetsarbejde i verden. Det gav Danmark en særstilling i det internationale samfund. Indsatsen mod fattigdom, sygdom og miljøkatastrofer i de fattigste lande i verden er den bedste investering, vi kan gøre i en fredelig verden, og det er det bedste værn mod terror og væbnede konflikter.

Danmark kan aldrig spille en afgørende militær rolle, men vi kan sammen med andre. Vi har alle vores forudsætning for sammen med andre at blive et humanitært foregangsland, et land, som kan gøre en forskel, og som alle danskere kan være stolte af.

Valget den 8. februar gav ikke et nyt flertal her i Folketinget, ikke en ny regering og ikke en ny politik, desværre. Flertallet kan derfor marchere videre ad de velkendte stier uden nye ideer, uden appel til fantasi og til offervilje. Alt er, som det var.

Flertallet af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti fortsætter med et svækket venstre og et styrket højre. Her lades ikke meget håb tilbage. Regeringsgrundlaget må man nok sige er lidt af en bedrift. Aldrig har så mange skrevet så meget for at udtrykke så lidt. Gammel vin på gamle flasker. Ja, og så tilsat et væld af nye råd og kommissioner.

Vi vil love statsministeren her i dag, at vi vil teste hver eneste mulighed for at kunne komme i samarbejde med regeringen, og vi har en række ideer, som kan erstatte det væld af nye kommissioner og råd. Her har Socialdemokratiet en politik, som statsministeren er velkommen til at abonnere på. Vi møder meget gerne frem og fortæller statsministeren, hvordan vi kan komme i gang med at imødegå de negative udfordringer af globaliseringen.

Socialdemokratiet er rede til at samarbejde og søge indflydelse, men erfaring fra de seneste 3 år får os selvfølgelig til at frygte, at blokpolitik-

ken bliver fortsat, og at oppositionen ikke for alvor får mulighed for at komme til bordet, men vi vil ikke forsømme en eneste lejlighed til at få lov at øve indflydelse på den politik, der skal føres i Danmark.

Kl. 14.30

Vi ved jo desværre, at statsministeren først forsøger at blive enig med fru Pia Kjaersgaard og Dansk Folkeparti, og derefter kan vi andre få lov at komme med ved bordet, hvis vi på forhånd kan erklære os enige i det, statsministeren er enig med fru Pia Kjaersgaard om. Men det skal ikke forhindre os i at forsøge endnu en gang at få lov at øve indflydelse på den politik, der skal føres i vores land.

Valgresultatet skyldtes i afgørende grad, at det lykkedes regeringspartierne at fremstille deres politik som den helt store gratis gavebod. Mange oplevede, at de politiske forskelle blev utydelige. Vores overordnede opgave bliver derfor at afsløre det falske billede af virkeligheden. Sandheden er jo, at regeringen ikke har penge til at indfri alle de forventninger, som regeringen selv har skabt hos borgerne. Vi vil sammen med alle de foreninger og organisationer, vi har i Danmark, afsløre ethvert løftebrud fra regeringen. Det kan vi love.

Desværre rammer valgresultatet ikke kun os. Al erfaring viser, at socialdemokratisk tilbagegang fører til borgerlige regeringer med en borgerlig, skarp politik. Det fører til mere til de få, der allerede har mest, og mindre til de mange, der i forvejen har mindst.

Socialdemokratiet vil fortsætte arbejdet med at forme et alternativ til VKO-flertallets politik. Der er et nøgleord i det alternativ, vi gerne vil være med til at skabe blandt andre partier her i Folketinget, og som har tre formål: Det er at skabe job, det er at skabe job, og det er at skabe job til danskere – vel at mærke til alle, ikke kun til dem, der allerede er i arbejde eller dem, der er tæt på arbejdsmarkedet i dag, men også til de mange, der i alt for lang tid har været holdt udenfor, eller som på grund af alder er i fare for at blive lukket ude af arbejdsmarkedet allerede i 50-års-alderen.

Uden overbevisende svar på, hvad vi skal leve af i fremtiden, bliver grundlaget for velfærdssamfundet undermineret. Talen om tryghed og frie valg bliver meningsløs, social retfærdighed bliver umulig, en ligelig udvikling i vores land bliver udsigtsløs, og bedre integration af indvandrere og de svage i vores samfund bliver håbløs.

Før valget fremlagde vi i Socialdemokratiet en detaljeret plan, som vi kaldte »Made in Denmark«. Den er stadig det bedst gennemarbejdede og mest realistiske bud på fremtidens jobstrategi. Reel satsning på forskning, uddannelse, vedvarende energi, målrettet integrationspolitik, fremrykkede offentlige projekter og aktiv arbejdsmarkedspolitik i forhold til flytningstruede virksomheder tror vi er hovedingredienserne i den langsigtede politik, som vores land tørster efter.

Skellet er dybt mellem VKO og Socialdemokratiet, når det drejer sig om miljø, kultur og social retfærdighed. Vi vil bruge samfundets velstand til at fremme et billede af et bæredygtigt Danmark, hvor der er plads til og brug for alle, og hvor der er reelle valgmuligheder for alle. Levende, retfærdigt og spændende er det Danmark, vi vil satse på i stedet for blot at tale om mere forbrug til dem, der i forvejen er godt stillet. Offentlig fattigdom midt i privat overflod er for os et skræmmebillede af en stat med minimal trykthed, minimal lighed og minimal frihed.

Socialdemokratiet ønsker reelle reformer af velfærdssamfundet og vil ikke overlade idéudvikling til en kreds af økonomer omhyggeligt udpeget af VKO-partierne for deres konservative holdninger. Vi ønsker at aflaste det offentlige trykhedssystem gennem en offensiv jobstrategi og ved at give virksomhederne et langt større socialt ansvar.

Kommer alle arbejdsduelige i arbejde, og får virksomhederne de nødvendige rammer for at kunne hjælpe og fastholde de ansatte i arbejdslivet, ja, så er der tale om den allervigtigste reform af vores velfærdssamfund. Derimod forkaster vi reformer, der er en lige del nedskæringer og forringet trykthed og ødelagte valgmuligheder.

Tag den borgerlige propaganda om den såkaldte ældrebyrde i Danmark. De, der bliver ældre i de kommende årtier, har selv sparet op til deres alderdom. De er betydelig sundere og bedre i stand til at klare sig selv. De er et aktiv for Danmark, ikke en byrde.

Problemet er ikke efterlønnen, men diskriminationen af de ældre på vores arbejdsmarked. Hverken offentlige eller private arbejdsgivere lever op til deres ansvar for de ældre på vores arbejdsmarked. Socialdemokratiet vil tage konkret initiativ til at fastlægge et katalog af rettigheder for de ældre i Danmark, ikke kun dem, der er i stand til at arbejde og gerne ønsker at arbejde,

men også dem, der senere bliver svage og ikke kan klare sig selv.

Kl. 14.35

Sidst, men ikke mindst, må Danmark tilbage på verdenskortet. Vi skal igen yde verdens mest generøse ulands- og miljøbistand. Vi skal være aktive i og loyale over for FN, og vi skal spille en aktiv rolle i det ny Europa. Den ny traktat giver bedre rammer for samarbejdet. Den skal Danmark tilslutte sig. Men vigtigt er det, at rammerne bliver fyldt ud, så Europa igen kan leve op til sit ansvar for freden, beskæftigelsen og miljøet i verden.

De seneste års følgagtighed fra den danske regerings side over for Bush og Washington må afløses af en aktiv dansk udenrigspolitik sammen med vore europæiske naboer. Danmark kan gøre en forskel i verden. Vi skal gøre en forskel. Vi skal turde være et foregangsland på områder, hvor vi har særlige forudsætninger.

Vi skal være med, hvor det sker. Vi skal sætte vores præg. Rollen som et lukket, indadvendt og isoleret land er totalt udansk. Vi skal være stolte af vores land igen.

Formanden:

Der er foreløbig 12, der har bedt om ordet til korte bemærkninger, og jeg vil sikre, at de ordførere, der beder om korte bemærkninger, kommer på inden for den time, der er afsat til det.

Jeg nævner lige for en ordens skyld navnene på dem, som jeg har på listen: Hr. Jens Rohde, fru Pia Christmas-Møller, fru Charlotte Dyremose, hr. Per Clausen, hr. Christian Wedell-Neergaard, fru Gitte Lillielund Bech, hr. Peter Christensen, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, hr. Steen Gade, hr. Leif Mikkelsen, fru Pia Kjærsgaard og hr. Kristian Thulesen Dahl.

Først hr. Jens Rohde for en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg må sige, at den tale, hr. Frank Jensen holdt her, vil jeg ikke lige definere som en fremtidsvision. Jeg vil snarere sige, at det lød som en nutidsdepression. Hvis hr. Frank Jensen havde stået ude på et stadion, så ved jeg godt, hvad publikum var begyndt at råbe.

Jeg tænker på, om hr. Frank Jensen har overvejet, at det måske godt kunne være, at befolkningen rent faktisk godt kan gennemskue, hvad de enkelte partier står for, og at befolkningen rent faktisk er en oplyst befolkning, der godt

kan finde ud af at tænke selv, godt kan finde ud af at træffe nogle beslutninger om, hvad det er for en politik, de helst vil have der føres i det her land. Sådan lød det ikke på hr. Frank Jensens tale.

Men nu har jeg forstået, at hr. Frank Jensen blæser til klassekamp. Vil hr. Frank Jensen ikke give et lidt mere konkret bud på, hvad denne her klassekamp skal bruges til? For så vil jeg gerne vide, om hr. Frank Jensen mener, at det er en klassekamp, som han har opbakning til i sit Socialdemokrati.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det er jo ret interessant, at hvis man slår efter i Folketingets forhandlinger, kan man se, at den, der har brugt ordet klassekamp, foruden hr. Jens Rohde, som lige har brugt det, og så mig selv lige nu, er statsministeren. Statsministeren brugte, da han tiltrådte i 2001, klassekampsbegrebet her fra Folketingets talerstol, og statsministeren har gjort det igen for nogle ganske få timer siden her.

Det er ikke mig, der blæser til klassekamp, det er statsministeren. Statsministeren benytter enhver lejlighed til at tale om klassekamp, og det er jo forståeligt, at statsministeren gør det. For konsekvenserne af den politik, som statsministeren fører med fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti, er jo en politik, der skaber større ulighed i vores samfund. Det, som det gamle begreb klassekamp dækker over, er netop ulighed mellem mennesker, og sådan som jeg hører hr. Jens Rohdes tale i dag, er den en fortsættelse.

Man ønsker at skabe ulighed mellem mennesker, fordi man tror på, at de bedst stillede i vores samfund skal have gulerødder, mens de dårligst stillede i vores samfund skal have pisk. Det er jo den logik, som man hører, hver eneste gang man hører de neoliberaler i Venstre tale.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Der er plads til fint citatfusk fra Folketingets talerstol. For det første med hensyn til ældrebyrden: Jeg tror faktisk, det var SR-regeringen, der i alle deres publikationer og taler brugte begrebet ældrebyrde. Det bruger denne her regering ikke. Det har vi faktisk ikke gjort på noget som helst tidspunkt. Tværtimod har statsministeren og i øvrigt også jeg selv flere gange taget afstand fra det, når det er blevet brugt i forbindelse med debatterne her.

For det andet har jeg også hørt det sådan – men vi kan jo selvfølgelig have hørt det forskelligt – at når statsministeren har brugt ordet klassekamp, så er det for at aflyse klassekampen. Jeg har aldrig hørt statsministeren blæse til klassekamp. Men hvis hr. Frank Jensen kan finde et citat, kan vi sikkert få megen morskab ud af det.

Vi kunne jo ikke få et svar på, hvad den der klassekamp reelt betød, men hr. Frank Jensen nævnte Made in Denmark-jobplanen. Vi er formentlig enige om, at den øger det offentlige forbrug med 2,5 pct. om året. Det gør finanslovsforslaget fra Socialdemokraterne også.

Kl. 14.40

Men nu har vi jo hørt fru Helle Thorning-Schmidt sige, at det i forhold til det offentlige forbrug skal være 1 pct. om året – det er jo det, som hr. Villy Søvndal formentlig vil kalde en nedskæring ...

Formanden:

Nu er tiden gået.

Jens Rohde (V):

... i forhold til de 2,5 pct., og hvis man nu skal ned på den ene procent, som fru Helle Thorning-Schmidt lancerer, hvad er det så for nogle initiativer, som Socialdemokraterne vil skære fra i forhold til det, man har foreslået?

Formanden:

Ja tak! Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Der blev spurgt om mange ting, men jeg vil blot sige i forbindelse med debatten om den ældrebyrde, som Venstre taler om, at så var det jo argumentet for nedsættelsen af Velfærdskommissionen. Man udpeger de mest konservativt tænkende økonomer i vores land, og det er jo, fordi man her vil have de her fremskrivninger inden for det, som Venstre taler om: ældrebyrden. Så det er jo en tilståelsessag, vil jeg sige til hr. Jens Rohde. Det er den kommission, som vi jo altså venter på resultatet fra her senere på året, men jeg kan da forstå, at man nu måske fortryder, at man har nedsat den kommission, eller hvad?

Så tilbage til spørgsmålet om det offentlige forbrug. Jeg hørte jo hr. Jens Rohde sige, at vi skulle øge de offentlige investeringer i forskning med hele 14 mia. kr. frem til 2010. Enhver af de ministre derovre på rækkerne, der har ansvar for økonomi og budget, ved jo, at det ikke kan

lade sig gøre inden for den ramme på 0,5 procentpoint. Det lader sig jo ikke gøre, medmindre man vil ud i nogle dramatiske nedskæringer over for de dårligst stillede i det danske samfund, dem på overførselsindkomst, ellers hænger det jo ikke sammen.

Så fru Helle Thorning-Schmidt og jeg er fuldstændig enige om det, Socialdemokratiet har lagt frem i valgkampen, og det er, at når det drejer sig om de gigantiske forsknings- og uddannelsesinvesteringer, vi skal gennemføre, så er man nødt til at erkende, at det ikke kan holdes inden for de snævre rammer for offentligt forbrug, som regeringen lægger op til.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er i samme spor. Jeg vil godt vide, hvad det er, vi får, hvis hr. Frank Jensen bliver formand for Socialdemokratiet. Hvad er det for en politisk kurs, vi skal forvente, når det drejer sig om det offentlige forbrug?

Jeg synes, det svæver meget i det uvisse. Står man ved 2010-planen, eller er der forbehold, som er mere vidtgående end alene spørgsmålet om forsknings- og uddannelsesinvesteringer?

Fru Helle Thorning-Schmidt har været fremme og sige klart, at hun er parat til at fordoble det offentlige forbrug generelt. Her er ikke tale om sådan almindelige forbehold og stillingtagen til 2010, her er tale om et markant løfte om en fordobling af de offentlige udgifter. Det skal jo finansieres, og det kan kun finansieres ét sted, nemlig hos skatteyderne. Der kunne jeg da godt tænke mig at høre, om hr. Frank Jensen er enig med fru Helle Thorning-Schmidt i, punkt 1, at forbruget på det offentlige område skal fordobles i de kommende år, hvis Socialdemokraterne får magt, som de har agt. Og punkt 2: Hvordan skal det finansieres, hvor store skattestigninger skal vi forvente? Det kunne jeg godt tænke mig at få klarhed over.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

De indledende bemærkninger skal få lov at stå for fru Pia Christmas-Møllers egen regning. Jeg skal gerne svare på, hvad Socialdemokratiet mener, for her har Socialdemokratiet lagt sin politik frem; det gjorde vi før valget. Vi siger meget klart i vores egen jobplan, at vi er nødt til at realisere flere job i Danmark.

Vi er bedrøvede over, at vi har en regering, som ikke har nogen jobplan. I intet af det, vi har

hørt i dag fra regeringens side, heller ikke i valgkampen med de mange valgløfter, er der noget jobperspektiv. Og det er en forudsætning for, at vi får sammenhæng i den økonomiske politik.

Dernæst står vi over for et gigantisk behov for at investere i forskning og uddannelse. Tænk på, at over en million lønmodtagere på arbejdsmarkedet i dag er det, vi kalder korttidsuddannede. Det er nødvendigt at investere i dem. Vi ved godt, at regeringen har indført brugerbetaling, skåret ned på rammen, men vi bliver nødt til, hvis vi mener noget med, at vi skal kunne imødegå udfordringerne fra globaliseringen, at investere i kompetenceløft og uddannelse. Og det samme med hensyn til forskning.

Der er jo ikke sammenhæng i den politik, regeringen har lagt frem. Når man siger, at man vil løfte med 10 mia. kr. på forskning og uddannelse, så er det samlede udgiftsløft jo i realiteten kun 4 mia. kr. i 2010. Jeg tror, at finansministeren senere kan bekræfte, at der kun er tale om 4 mia. kr. Så mangler der alene her 1 mia. kr. til forskning og uddannelse, og det bliver jo til 5 mia. kr. med den regneøvelse, regeringen bruger.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Frank Jensen taler jo udenom. Hvad er det præcis, hr. Frank Jensen vil? Vil han øge det offentlige forbrug, og i hvilken størrelsesorden? Det var punkt 1. Punkt 2: Hvordan skal det finansieres?

Jeg kan forstå, at prioriteringer overhovedet ikke er noget, der indgår i hr. Frank Jensens univers. Hvor meget skal vi så forvente at skatterne skal stige, hvis Socialdemokraterne får magt, som de har agt? Det kunne jeg godt tænke mig at vide. Vi har krav på at få det at vide. Har man opgivet 2010-målsætningerne, eller har man ikke? Og hvad har man opgivet dem til fordel for? Er det en fordobling af det offentlige forbrug, vi står over for? Og er det en stor skatteyderregning, vi står over for? Eller kan man overhovedet forestille sig at gennemføre omprioriteringer inden for det offentlige budget, som jo trods alt er temmelig stort?

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg synes, fru Pia Christmas-Møller skal komme med et forslag, hvis fru Pia Christmas-Møller selv har forslag til at reducere i overførselsindkomsterne eller i velfærden i øvrigt. Det har So-

cialdemokratiet ingen planer om. Det har vi ikke lagt frem, det er vi ikke gået til valg på, og det vil vi selvfølgelig heller ikke gennemføre efter valget.

Det, vi har sagt meget klokkeklart i valgkampen med hensyn til de investeringer, vi skal foretage i forskning og uddannelse, er, at hvis det ikke lykkes for alvor at få gang i beskæftigelsen indtil 2008, så må vi mindske gældsafviklingen, indtil vi har nået de store investeringer, vi skal nå inden år 2010.

Jeg troede, fru Pia Christmas-Møller og jeg var enige om, at Barcelonamålsætningen skal nås, for Danmark kan ikke lade sig hægte fuldstændig af den europæiske udvikling inden for forskning og udvikling. Og hvis fru Pia Christmas-Møller og jeg er enige om det, så lad os da finde sammen, så lad os sætte os ned og lave den plan. Sådan hørte jeg det i øvrigt også: at statsministeren inviterede partierne bredt til at sætte sig ned og få lavet den plan, der gør, at vi kan indfri de mål i 2010. Der stiller Socialdemokratiet meget gerne op.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg bliver glad, når hr. Frank Jensen taler om at åbne for dem, der er lukket ude fra arbejdsmarkedet, for vi har jo en generation af nogle, som desværre ikke har fået de virkelig nødvendige boglige kompetencer. Jeg skal så undlade at nævne, at det måske er, fordi de desværre har gået i folkeskolen under den tidligere socialdemokratiske regering, og derfor ikke har fået de nødvendige skub i den rigtige retning, som vi nu lægger op til.

Men en af de ting, der bedrøvede mig så meget før valget, var, at Socialdemokraterne ikke ville være med til de her supplerende kriterier for SOSU-uddannelsen, altså at give mulighed for, at mennesker, der ikke er bogligt stærke, via deres faglige kompetencer kan komme ind og få en uddannelse og gøre en forskel i deres eget liv og i andre menneskers liv.

Når hr. Frank Jensen nu står og taler om at åbne for dem, der er lukket ude, er det så, fordi hr. Frank Jensen og Socialdemokratiet vil ændre kurs og vil være med, bl.a. når vi nu vil til at styrke mesterlærebegrebet, og altså hjælpe de mennesker, der ikke er bogligt stærke, men kan noget med deres hænder?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Man kan blive helt bedrøvet over den udvikling, der er i dansk politik – at mesterlære nu pludselig skulle være dyret i åbenbaringen i forhold til erhvervsuddannelsesområdet. Undskyld mig, den har vi allerede. Man kan jo i dag inden for vores erhvervsuddannelser – det ved i hvert fald uddannelsesordførerne fra de to regeringspartier – starte direkte ude i virksomheden.

Men der er vel ingen af dem, der sidder på regeringspartierne taburetter derovre, der har forestillet sig, at man i fremtiden kan uddanne elektrikere, snedkere og tømrere osv., uden at de også får de nødvendige skolemæssige kundskaber. Vi må passe på det, vi har i Danmark, nemlig gedigne, gode håndværksmæssige uddannelser, som vi er berømt for ude i verden, vi har fået priser i den internationale verden for de bedste erhvervsuddannelser; vi skal da ikke begynde at reducere kvalitet og indhold i dem. Så ender vi jo dér – hvilket vi kender fra USA og andre lande – hvor den håndværksmæssige kvalitet ganske enkelt er for ringe.

Jeg lover fru Charlotte Dyremose, at vi gerne vil være med til at se på, hvordan vi kan løse de her problemer. Men det største problem, som regeringen selv har skabt sig, er, at man har afskaffet skolepraktikken.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Så er det måske derfor, hr. Frank Jensen taler så meget om det her med klassekamp, for nu bliver det jo lige pludselig fra hr. Frank Jensens side lagt op som en klassekamp mellem dem, der er bogligt stærke, og dem, der desværre bare åbenbart kan noget med deres hænder.

Jeg spurgte til noget helt konkret. Jeg spurgte til social- og sundhedsuddannelsen, en uddannelse, hvor det, man skal, er at hjælpe andre mennesker med sine hænder. Det er ikke noget, hvor man skal være dygtig i skriftligt engelsk. Det er en mulighed for, at man kan være der for andre mennesker, at man kan hjælpe dem, og derfor synes jeg, det er meget underligt med den her snobberieffekt, der er fra Socialdemokratiets side, hvor man åbenbart i Socialdemokraternes bog kun er noget værd, hvis man er bogligt dygtig.

Jeg synes faktisk, at vi skylder de mennesker, der kan noget med deres hænder og bl.a. kan være ude og hjælpe vores ældre mennesker med hverdagsopgaver, at vi også giver dem noget

credit for det, de kan, bl.a. ved den mulighed for at komme ind på social- og sundhedsuddannelsen via den praktiske erfaring og den kunnen de har.

Jeg undrer mig over, at Socialdemokraterne ikke har været med til det. Og jeg håber sådan, at Socialdemokraterne i fremtiden vil være med til at lave den slags muligheder, for jeg var virkelig i chok, da men stemte imod den mulighed inden valget.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nu stillede ordføreren for De Konservative mange spørgsmål, men man skal også lære at prioritere, hvilket spørgsmål man vil have svar på.

Kl. 14.50

Lad os så vende tilbage til SOSU-uddannelserne, social- og sundhedsuddannelserne. Man har jo en række uddannelsesmuligheder inden for social- og sundhedsuddannelserne, og vi er da meget åbne over for at forhandle, hvis det kan påpeges, at der inden for de uddannelser er behov for at se på, hvordan man kan øge adgangen, adgangsvejene.

Men problemet er jo her, at den sammenhæng, der er mellem det at få lov at starte på skolen og så det at have en praktikplads, jo er den sammenhæng, der i dag gør, at mange ikke kommer ind, fordi det er kommunerne, der dimensionerer de uddannelser. Man skal altså have lavet en plads i kommunen eller i amtet, før de kan komme ind på skolen.

Der er jeg altså bare nødt til at sige til fru Charlotte Dyremose: Lad os se på det. Vi er meget åbne over for at forhandle med regeringen om, hvorvidt vi kan give nogle bedre adgangsveje, for vi får brug for at rekruttere flere til social- og sundhedsuddannelserne i fremtiden, og vi får brug for at se på, hvordan vi kan mindske det store frafald.

Det har også noget at gøre med det arbejdsindhold, der er i det arbejde, de kommer ud i bagefter, og vi bliver nødt til at se på, hvordan vi på de store kvindearbejdsområder, vi har her, kan få en bedre tilrettelæggelse af arbejdet og skabe større indflydelse på eget arbejde.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg går ud fra, at hr. Frank Jensen kan bekræfte, at en af den socialdemokratiske regerings for- sømmelser var, at den ikke i tilstrækkeligt om-

fang fik gjort op med den tidligere og nuværende undervisningsministers gerninger tilbage i 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne. Det synes jeg måske er en vigtig pointe at få med her.

Det andet er jo, at der snakkes meget om, hvor vigtigt det er, at mennesker har mulighed for at have kontrol over deres eget liv. Der synes jeg, man skal være opmærksom på, hvad der konkret sker, når man f.eks. fra Danish Crowns side beslutter sig for at lukke et slagteri i Hjørring. Det betyder, at de mennesker fratages muligheden for at have kontrol over deres eget liv. Når de så ønsker sammen med andre gode kræfter i Nordjylland at drive slagteriet videre, så viser det sig, at det samme Danish Crown, som ønsker at monopolisere produktionen af kød her i Danmark, også har mulighed for at forhindre, at slagteriet bliver solgt på rimelige betingelser.

Jeg vil gerne spørge hr. Frank Jensen, om Socialdemokratiet vil medvirke til at sikre, at konkurrencelovgivningen bliver skærpet, sådan at Danish Crowns muligheder for at forhindre, at slagteriet i Hjørring bliver ført videre, bliver stoppet.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det er en tilkendegivelse, som hr. Mogens Lykketoft jo allerede kom med, da han under valgkampen blev inviteret op til Hjørring af tillidsmændene på Danish Crowns slagteri i Hjørring, at vi vil ind og se på dét, at vi har store, ja, nærmest monopollignende virksomheder inden for fødevarerområdet både i mejerisektoren og inden for forædling af kødvarer fra landbruget, og forhindre, at de bygninger, man efterlader sig i vores byer, får lov at stå som spøgelsesbygninger, fordi man ikke vil have konkurrerende firmaer ind i bygningerne.

Det er vi altså nødt til at se på, og jeg kan love Enhedslisten, at Socialdemokratiet vil videreføre det arbejde, vi har været i gang med både før valget og under valget, med at se, om det er konkurrencelovgivningsbestemmelser eller planlovgivningsbestemmelser, vi skal ind at se på for at sikre, at nogle, der ejer en fabriksbygning, ikke kan forhindre andre i at overtage den og videreføre den som en arbejdsplads.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det vil jeg selvfølgelig arbejde videre med. Jeg vil så også bare sige, at jeg var glad for, at hr. Frank Jensen ikke benægtede, at den tidligere

socialdemokratiske regering havde begået en alvorlig forsømmelse ved ikke effektivt at gøre op med den nuværende undervisningsministers gerninger, da han sidst var undervisningsminister.

Så vil jeg bare sige én ting mere. Et enkelt sted i regeringsgrundlaget kan man se noget om sunde fødevarer, tror jeg det er. Jeg vil gerne spørge hr. Frank Jensen, om Socialdemokratiet vil medvirke til at sikre, at der igen bliver mulighed for at give statslig støtte til omstilling til økologiske fødevarer i den offentlige sektor, og om Socialdemokratiet vil være med til at støtte at sætte et effektivt loft over den transporttid, der kan være i forhold til levende dyr. For en af konsekvenserne af den der koncentration af den danske slagteribranche er jo også, at dyr transporteres i timevis, hvilket er skidt for dyrene, dårligt for kvaliteten og dårligt for miljøet.

Så jeg håber også her, at Socialdemokraterne vil være med, og så må vi se, om det ikke på disse områder skulle være muligt at etablere et flertal uden om regeringen.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Vi har jo netop ret gode erfaringer netop med at skabe et flertal uden om regeringen, når det drejer sig om dyrevelfærd. Og jeg vil godt sige, at jeg ikke synes, den danske regering har været effektiv nok over for de europæiske partnere med at få forbedret transporttiderne i de direktiver, som er blevet vedtaget i EU.

Jeg kan love Enhedslisten, at Socialdemokratiet står bag det flertal, som vi stadig væk har i Folketinget, for at få forbedret dyrevelfærd, også når det drejer sig om de lange transporter.

Så vil jeg sige, at man jo kunne gøre noget ved det selv her i Danmark også. Vores egen fødevareresektor, vores egen landbrugssektor kunne jo gøre noget selv for at køre deres slagtedyrl til det nærmeste slagteri. Det er da urimeligt, at man sætter udtjente søer på lange transporter ned igennem Europa for at tjene den sidste femøre frem for at køre dem til det nærmeste slagteri, så det kunne give nogle arbejdspladser i Danmark.

Der er mange ting at komme efter her, og det er jeg enig med hr. Per Clausen i.

Kl. 14.55

Så til alle den nuværende undervisningsministers fortrædeligheder, da han sidst var i ministeriet, og det, at vi ikke fik rettet op på dem: Jeg synes nu, at vi fik luget ud i mange af dem, men nu vil vi følge den nye ministers arbejde tæt, og

der, hvor vi har forlig, vil vi sørge for at binde ministeren op på de forlig, vi allerede har indgået med hans forgænger i embedet.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Under valgkampen har det jo været sagt flere gange, at det ikke var til at se forskel på regeringen og oppositionen. Jeg synes ikke, at man behøver at høre denne debat ret længe, før det står meget klart, at der er en betydelig forskel.

Vi vil skabe et velfungerende arbejdsmarked og derigennem skabe 60.000 arbejdspladser frem til 2010. Bl.a. 25.000 flere flygtninge kommer i arbejde, 5.000 som følge af hurtigere færdiggørelse af uddannelse, 2.000 ved mindre sygefravær, 7.500 som følge af, at flere ældre kommer på arbejdsmarkedet osv. osv.

Hvad vil Socialdemokratiet gøre?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg hørte den konservative ordførers fromme mål. Og man må håbe, at de gennemføres, for det er jo rædselsfuldt at forestille sig, at arbejdsløsheden skal fortsætte med at vokse, nu hvor vi har fået fornyet mandatet for den nuværende regering.

Tænk på, at vi altså har mistet over 50.000 arbejdspladser, siden den nuværende statsminister blev statsminister for bare 3½ år siden.

Husk på, at sidst vi havde en socialdemokratisk ledet regering i Danmark, kom vi fra at have en arbejdsløshed på 350.000 ned på 140.000.

Jeg tror ikke, at hr. Neergaard er i tvivl om, at Socialdemokratiet er dem, der har den mest gennemarbejdede jobplan af nogen partier i det her Folketing. Det er en jobplan, hvor vi fremrykker en lang række af de offentlige opgaver, der alligevel skal gennemføres i Danmark, og det bør vi gøre nu, hvor vi har ledige håndværkere, og hvor vi har dygtige folk, der går på dagpenge; lad os gøre det, det kan give arbejdspladser her og nu.

Vi har også et forslag om at lave servicejobordning, vi har et forslag om at genindføre en ordning, der gav mange, ikke mindst indvandrere og kvinder fra indvandrerfamilierne, arbejde, nemlig hjemmeserviceordningen.

Hvorfor tænker den her regering så frygtelig konservativt, når det drejer sig om at hjælpe de mest udsatte grupper i vores samfund? Kreativiteten er jo stor, når det drejer sig om at give tilskud til erhvervslivet. Hvorfor kan man ikke

gøre det samme, når det drejer sig om mennesker?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Bag de tal, jeg nævner, ligger der jo en række konkrete initiativer, bl.a. over for flygtninge at skabe bedre kvalifikationer, at arbejde med indslusningsløb, efteruddannelse og hurtigere studiestart, så der er jo altså en række konkrete initiativer, og det skal bl.a. ske i samarbejde med arbejdsgivere, fagforeninger og uddannelsesinstitutioner.

Kan Socialdemokratiet nævne bare ét eneste eksempel på, hvad man vil gøre sådan helt præcis med henblik på at få flere i arbejde?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Hr. Wedell-Neergaard har jo ret i, at meget af forudsætningen for, at vi kan få en bedre integration, er uddannelse, uddannelse og uddannelse. Men det er til gengæld også en erkendelse af, at når det så er gennemført, er man også nødt til at hjælpe dem til at få et job.

Det er der, hvor vi foreslår, at vi genindfører hjemmeserviceordningen, fordi den kan hjælpe stressede børnefamilier i det her land eller andre familier, der har brug for at kunne købe sig til en service i deres hjem, som de i dag ikke kan betale for. Det har noget at gøre med vores skattesystem, og der har vi en lang række langsigtede forslag hver især om, hvordan man kan bringe skatten på lønindkomst ned i Danmark. Men hvorfor ikke gøre det her og nu? Vi har jo et velkendt system til det.

Det samme med servicejobordningen. Vi er altså nødt til at erkende, at der er nogle mennesker, for hvem det at komme i uddannelse er et nederlag, hvis det ikke er forbundet med, at der også er en jobudsigt.

Derfor bliver hr. Neergaard og den borgerlige regering nødt til at give nogle klare svar på: Hvordan kan det være, at man altid godt vil være med til at give tilskud til erhvervslivet, men at man ikke vil give det til mennesker, så de kan komme i job igen, dem, der har været stødt ud af vores samfund i så lang tid? Hvorfor skal hver eneste femøre vendes, når det drejer sig om dem, hvorimod millionbeløbene vælter ud af kassen, når det drejer sig om erhvervslivets tilskudsordninger?

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg kan forstå på hr. Frank Jensen, at han går meget op i, at vi skal ind og se på ulighederne, der er i det danske samfund. Der må jeg altså bare minde hr. Frank Jensen om, at da hr. Frank Jensen var i regering, var det sådan, at da steg de grønne afgifter. Vi ved alle sammen, at de grønne afgifter vender den tunge ende nedad, så derfor var der rent faktisk, da hr. Frank Jensen var i regering, hvilket han heldigvis ikke er lænere, en meget, meget stor ulighed, når vi ser på de grønne afgifter.

Det har vi jo så heldigvis fået lavet om på, fordi vi har et skattestop, og derfor synes jeg bare, at det er værd at minde hr. Frank Jensen om, at ulighederne, i hvert fald når vi ser på skatter og afgifter, var væsentlig større under den tidligere regering.

Kl. 15.00

Så har jeg også forstået, at hr. Frank Jensen mener, at de her uligheder, som hr. Frank Jensen ser i det danske samfund, tilsiger, at vi har klasser herhjemme. Jeg må bare spørge hr. Frank Jensen: Til hvilken klasse hører hr. Frank Jensen?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Første klasse! Nej, spøg til side, tilbage til spørgsmålet.

Jeg vil blankt erkende, at grønne afgifter har en kant i forhold til, hvor meget man kan skrue på dem med hensyn til at få reduceret forbruget og beskytte miljøet. For det er rigtigt, som spørgeren fra Venstre er inde på, at de har en tendens til at vende den tunge ende nedad i forhold til de mindste indkomster. Det er også derfor, Socialdemokratiet på ingen måde, hverken i vores jobplan eller vores skatteplan, opererer med nye grønne afgifter.

Så vil jeg svare på det med uligheden. Fru Gitte Lillelund Bech ved jo godt, at det skattestop, regeringen har, ikke vil betyde, at man ikke kommer til at betale mere i skat, hver gang man tjener en krone ekstra. Det gør man, så stiger ens skat. Og regeringen har jo så gjort det for at betale skattestoppet, at man har skåret ned på tilskud til den kollektive trafik med over 300 mio. kr. Man har presset kommunerne økonomisk, så børnepasningsomkostningerne er steget voldsomt. Og så siger Venstre, at så vil de nu indføre en forhøjet børnecheck for de 0-3-årige. Ja, i 2008, og vel at mærke alene med et beløb, der svarer til, at man vender tilbage til den regule-

ring, som børnechecken havde, før Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti ændrede på reguleringsfaktoren af børnechecken.

Så der er intet til at kompensere for de stigende udgifter.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg synes, det er interessant, at hr. Frank Jensen fuldstændig lukker øjnene for, hvad det var, den tidligere socialdemokratiske regering rent faktisk gjorde. For hvis vi nu tager daginstitutions-taksterne, så var det rent faktisk den socialdemokratiske regering, der gav kommunerne mulighed for at opkræve 33 pct. af omkostningerne. Igen her noget, som vender den tunge ende ned ad.

Så kære hr. Frank Jensen: Jeg synes sådan set, at den socialdemokratiske ordfører burde huske lidt tilbage på, hvad det var, man rent faktisk gjorde. Men jeg kan jo så forstå, at Socialdemokraterne nu fraviger den politik, man førte, da man var i regering tidligere. Er det så den nye kurs, vi skal se fra Socialdemokratiet?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det, som fru Gitte Lillelund Bech jo forbigår, er reguleringsmekanismen. Der var ti teser i Venstres sådan lidt neoliberale gruppe – et af medlemmerne, bannerføreren, er nu også blevet medlem af Folketinget – og deriblandt var der et ønske fra den neoliberale tesegruppe i Venstre om, at man skulle ind og have en særlig regulering af overførselsindkomsterne. Det blev banket ned, da statsministeren kom hjem fra sommerferie, det ville ikke ske med den nuværende statsminister som statsminister og formand for Venstre. Så måtte man vippe ham af pinden som formand for Venstre.

Men det er jo sket. Det er jo gennemført for børnecheckens vedkommende, for boligstøttens vedkommende, og det er jo med til, at man lige så langsomt udhuler værdien af den børnecheck. Så kan man tale nok så meget om, at man nu vil sætte taksterne ned på daginstitutionsområdet, man vil regulere børnechecken i 2008 for nogle børn, der ikke er født endnu, for det er de 0-3-årige i 2008 ikke.

Jeg synes, fru Gitte Lillelund Bech har en meget dårlig sag her, det må jeg sige.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg vil også gerne spørge lidt ind til klassekampen, for forudsætningen for den videre diskussion er lidt, at vi finder ud af, hvad det er for klasser, hr. Frank Jensen kæmper imod. Derfor er mit spørgsmål såmænd bare: Er det, at vi gør folk op efter deres ansættelsesforhold? Er det efter, hvad de ejer, eller hvordan er det, vi skal dele de mennesker op, som hr. Frank Jensen kalder til kamp mod?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det er jo en kendt sag for højrefløjen i Danmark, hvor man altid taler om, at vi er i samme båd. Nej, vel er vi da ej, for vi oplever i øjeblikket, at de, der har mest, får endnu mere, og de, der har mindst, får mindre og mindre. Og problemet er, at den gruppe, der får mindre og mindre, ikke kan se for sig, at denne her regering hjælper dem til at komme i en situation, hvor de kan gøre sig forventninger om at stige opad i vores samfund.

Jeg var ung i 1980'erne, og der havde vi også en borgerlig regering. Da væltede arbejdsløsheden frem i Danmark. Hver gang vi var tre unge mennesker sammen, så var der en af os, der var arbejdsløs. Så fik vi en ny socialdemokratisk regering, og vi fik bugt med ungdomsarbejdsløsheden, og vi fik skabt muligheder for folk. Vi fik sat turbo på efteruddannelse og videreuddannelse, massevis af ufaglærte i vores land blev flyttet fra at være langtidsarbejdsløse til at komme i arbejde igen.

Det er at føre en anstændig, retfærdighedssøgende politik i Danmark. Men når man gør det modsatte og siger, at man vil stoppe, og man lukker klassekampen, så er det som regel, fordi man har andre hensigter. Jeg synes, jeg i statsministerens store interesse for klassebegrebet kan spore, at den nuværende statsminister er stærkt optaget af at få rullet den kamp i gang igen.

KL 15.05

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Når man går ind og læser artiklen, hvor hr. Frank Jensen kalder til klassekamp, vil man se, at økonomisk lighed er en af begrundelserne. Vi ved jo, at en af de økonomiske forskelle, der findes, er, at der på papiret har været nogle store værdistigninger for boligejerne.

Derfor er mit spørgsmål sådan set, om en af de klasser, som hr. Frank Jensen så har udnævnt, er boligejerne. Hvis det er det, hvad vil kampen imod dem så bestå af? Er det nogle beskatningsformer, vi slet ikke kender til, og i hvor høj grad er det så, at boligejerne fremover skal bekæmpes som klasse?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nej. Socialdemokratiet har i hele sin eksistens arbejdet for, at almindelige lønmodtagerfamilier skulle kunne eje deres egen bolig. Vi har skabt grundlag for et ordentligt lejemarked for ordentlige og kvalitetsbetonede udlejningsboliger i den almenyttige sektor til rimelige huslejer, men vi har til gengæld også arbejdet for, at hver eneste familie, der ønskede at eje deres egen bolig, skulle have mulighed for det. Skulle vi så nu, når vi har sloget for det igennem så mange generationer, gå til kamp for at fjerne grundlaget for, at almindelige familier kunne eje deres egen bolig? Overhovedet ikke.

Men det, som er problemet med den politik, som hr. Peter Christensens regering fører, er, at de enormt store værdistigninger, vi har på boligmarkedet, går uden om beskatning. Til gengæld skal hver eneste lønmodtagerkrone, de har tjent på hårdt arbejde, beskattes, ja, i nogle tilfælde med op til 50 pct.

Se, det er uretfærdigt, og det er der, hvor Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres skateloft medfører, at den værdistigning og den prisudvikling, der er i samfundet, også afspejles i beskatningen af de værdistigninger, der er i boligen. Hverken mere eller mindre.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes jo i bund og grund, at det er noget vrøvl at »kalde« til klassekamp. En klassekamp handler jo i bund og grund om, at der er modstridende interesser i et samfund. Ordet klassekamp er superstøvet, men i bund og grund dækker det over, at der er nogle interessekonflikter.

Jeg tror sådan set ikke, at nogen i dag, selv om begrebet er støvet, kan være uenig i, at når lønmodtagere og arbejdsgivere forhandler en overenskomst, så kan de godt være lidt uenige om, hvor høj lønnen skal være, eller hvor stor pensionen skal være, eller hvor meget fritid man skal have. Så jeg synes, at når vi skal aflive den der myte om klassekamp, så smager det hele af

»Proletarer i alle lande, foren jer«. Vi kender alle sammen parolerne.

Jeg synes, at det, der er interessant i den diskussion, og det, jeg gerne vil spørge hr. Frank Jensen om, er, om der kommer til at være en ny linje i Socialdemokratiet, om det at kalde til klassekamp dækker over, at man ønsker at mindske uligheden i samfundet, for op igennem 1990'erne så vi jo den stik modsatte tendens under en SR-regering.

Det er korrekt, at den borgerlige regering har gjort det endnu værre. Men jeg kunne godt tænke mig at høre Socialdemokraterne, om man har tænkt sig at mindske uligheden i samfundet, altså ikke bare lave en blødere model af det neoliberale, men faktisk gå i den modsatte retning og udvide velfærdssamfundet.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg er nu ikke enig i den beskrivelse, Enhedslistens ordfører giver af 1990'erne. Netop ved at der kom så mange flere i arbejde, var vi med til at fjerne en meget vigtig del af det, der er ulighedsfaktoren i vores samfund, nemlig arbejdsløshed. Det er det økonomisk, fordelingspolitiske, men det er det også i form af det at være uden for fællesskabet.

Vi lever jo heldigvis i et samfund – og det skal vi jo glæde os over, uanset hvilket parti vi kommer fra – hvor alle gerne vil være med, og hvor det stærke fællesskab på arbejdsmarkedet er en livsnerve for folk.

Men tilbage til fru Pernille Rosenkrantz-Theils spørgsmål: Ja, vi har brug for at få fjernet nogle af de ulighedsfaktorer. Den store gruppe, der er blandt pensionister, som føler sig isolerede, fordi de ikke har noget menneskeligt netværk, blandt de førtidspensionister, som føler, at de er sat fuldstændig udenfor, at der ikke er nogen, der gider have noget med dem at gøre, blandt de mange unge, der ikke har nogen praktikplads, blandt masser af de arbejdsløse, der i øjeblikket hænger fast i langtidsarbejdsløsheden, skal være vores fokusfelt.

Jeg vil sige til de øvrige partier i oppositionen: Her bør vi i fællesskab lægge det maksimale pres på denne regering for at få en anden kurs i Danmark.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg sådan set tror, at en af grundene til, at Socialde-

mokraterne ikke klarede sig så godt under valget, var, at Socialdemokraterne ikke er specielt klare i mælet på det her punkt. Jeg synes ikke, det blev bedre lige nu, og det bekymrer mig.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad der skal ske med de folk, som ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet igen. For der er jo ikke nogen tvivl om, at Socialdemokraterne altid har været bedre til at føre en politik i forhold til at skaffe arbejdspladser i det her samfund. Det tror jeg sådan set kun de borgerlige betvivler, for det skal de nu engang, fordi de er borgerlige.

Kl. 15.10

Det, der er interessant, synes jeg, for os i oppositionen at få klarhed over, er, hvad der skal ske med de mennesker, der ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet. Op igennem 1990'erne steg forskellen på de fattigste i vores samfund og de rigeste i vores samfund.

Så er det rigtigt, at der var en del, der gik fra at være arbejdsløse til at komme ind på arbejdsmarkedet. Det er en rigtig fin bevægelse. Men hvad skal der ske med bunden? Altså, er det sådan, at Socialdemokraterne vil fortsætte med at udhule overførselsindkomsterne? Er det sådan, at Socialdemokraterne har tænkt sig at gennemføre den skattereform, som der lægges op til, hvor der ikke gives en eneste krone til folk på overførselsindkomster? Det er meget fint, at man vil gøre en masse for middelklassen, men hvad skal der ske med resten, også dem, der ikke kan komme i arbejde?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Når det drejer sig om forliget »Flere i arbejde«, som plejer at være et område, hvor Enhedslisten spørger ind til os, har vi så sent som i sidste uge meddelt regeringen, at for så vidt angår den del af kontanthjælpsmodtagerne, som er omfattet af kontanthjælpsloftet, og som har så store boligomkostninger, at de reelt får en meget, meget lav levestandard, er vi altså nødt til at sikre, at der bliver mulighed for at slå hul i kontanthjælpsloftet, hvis kommunerne ikke kan anvise dem en billigere bolig. Så må kommunerne ud fra en konkret vurdering i tilfælde, hvor de ikke kan anvise en billigere bolig, der gør, at rådighedsbeløbet bliver anstændigt, altså kunne slå hul i kontanthjælpsloftet.

Det er selvfølgelig ikke et svar på alle de ulighedsfaktorer, som vi er så optaget af i fællesskab at løse.

Det, som vi også foreslog, var at få gang i at flytte folk fra passiv forsørgelse over i arbejde, at få servicejobordningen, som vi lavede sammen med Enhedslisten under SR-regeringen, i gang igen, at få gang i hjemmeserviceordningen, at få gang i voksenlærlingeforløb, at hjælpe de mange, der bliver afskediget ved de store udflytninger af arbejdspladser, til at kunne flytte sig også ud af deres egen branche. Det kræver, at der er efteruddannelsesmidler. Det kræver til gengæld også, at man giver dem en levestandard, der gør, at det er attraktivt for dem at skifte branche og komme over i et erhverv, der er fremtid i.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Efter at jeg har kigget på dansk politik lidt udefra i nogle år, er der noget, der har gjort mig meget trist. Det er at se Venstre og Konservative trække direkte i samme spor, som Dansk Folkeparti har lagt i forhold til flygtninge/indvandrede. Jeg er flov over starthjælpen. Jeg er flov over 24-års-reglen. Jeg er flov over, at vi flytter byrderne over til andre lande i Europa. Det er regeringens, det er statsministerens ansvar, at vi har fået lagt en så højreorienteret linje i Danmark. Det, jeg er lidt trist over, er, at vi ikke har haft Socialdemokraterne på banen i modstand mod den linje.

Det er jo polarisering og fordomme, som den her regering har skabt. Nu siger statsministeren godt nok, at han vil til at bekæmpe fordomme, men det kan han jo ikke, for han har jo selv skabt dem.

Derfor siger jeg og appellerer jeg til Socialdemokraterne: Vil I være med til at tage en tænkepause og være med til for alvor at bekæmpe fordommene i det her samfund, som faktisk er farlige for sammenhængskraften? Vi kunne starte med, at vi lavede en fælles kampagne blandt oppositionen for at afskaffe starthjælpen.

Jeg vil sige til hr. Frank Jensen: Socialdemokratiet må tænke videre, for den linje, som har gjort, at der ikke har kunnet være en stærk opposition mod regeringen, har været farlig for Danmark.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Velkommen tilbage til hr. Steen Gade, det er en fornøjelse.

Nu bruger hr. Steen Gade starthjælpen som et eksempel. Vi har jo været lige så indædte modstandere som SF, når det drejer sig om at indføre

en særlig lav ydelse på vores kontanthjælp, som primært rammer folk med anden etnisk baggrund.

Jeg vil gerne sammen med den øvrige partiledelse i Socialdemokratiet overveje, om vi kan lave noget fælles, der kan være med til at fjerne fordomme, som kan være med til at sikre sammenhængskraften i vores samfund, som kan være med til at sikre, at vi ikke taler om dem og os, men at vi taler om, at vi skal få det her samfund til at sørge for en højere grad af integration.

Den tidligere indenrigsminister med ansvar for integration Thorkild Simonsen sagde altid, at forudsætningen for integration i det her land er arbejde, arbejde og arbejde. Det tror jeg ikke at hr. Steen Gade er uenig i. Det, vi så skal finde ud af, er, hvordan vi løser det.

Jeg synes, de statsligt ansatte har været med til at give et bidrag til – det medgiver jeg – at tænke i nye baner med den overenskomst, der blev sluttet den anden nat. Jeg synes, det er spændende at se på, at man har mulighed for i 20 pct. af sin arbejdstid at tænke i uddannelse. O.k., så er der en lille reduktion i lønnen, men den ophører efter 1 år.

Kl. 15.15

Jeg synes, det er spændende, og jeg synes ikke, at vi på forhånd fra oppositionen skal være afvisende, fordi vi ikke har de færdige bud på, hvordan vi sikrer den bedste integration. Vi har en række elementer, men vi skal være bedre til at få det arbejdsmarked til at åbne sig op for dem.

Men ja til den målsætning, som hr. Steen Gade lagde op til.

Formanden:

Nu er taletiden jo kun 1 minut.

Frank Jensen (S):

Undskyld, formand.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Tak for svaret omkring starthjælpen. Det var jo også det simple. Det var sådan set for at få den her dialog mellem SF og Radikale på den ene side og Socialdemokratiet i gang.

Men det bliver ikke nok, for vi har en regering, som har skabt fordomme i det her samfund og skabt den stemning, den tone mellem dem og os. Det er farligt for Danmark, og det er også farligt for det, som man nu siger man vil, nemlig at man vil gå i gang med at få alle flygtninge/indvandrere i beskæftigelse. Derfor tror jeg, at der

hvil er et betydeligt ansvar på Socialdemokratiet for, at de kommer ud af det der rum, hvor de – med rette synes jeg, men det er ikke sikkert, de selv synes det – er blevet opfattet, som om de bare har trasket i hælene på den her regering. Der er brug for omtanke og at lave en linje, så det ikke bliver et samfund, hvor vi tænker ligesom fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg synes, at hr. Steen Gade skal holde fast i det positive udgangspunkt, hr. Steen Gade havde, hvor vi skal finde sammen og vi skal være med til at fjerne fordomme. Vi er også nødt til at lade være med at mistænke hinanden for at have faldske lodder i vægtskålen, for det har vi ikke. Vi har ét formål i Socialdemokratiet, og det er at sikre langt bedre integration.

Hr. Steen Gade og SF bør altså også tænke nyt, når det drejer sig om, hvad vi kan gøre for at bryde nogle af de mønstre i nogle af de etniske miljøer, som virker imod integrationen, som virker hæmmende for, at unge mennesker kan blive en del af det her samfund. Der kan det altså ikke hjælpe noget, at man hver gang så bare siger, at 24-års-reglen bryder vi os ikke om og den er umenneskelig. Man bliver nødt til at se på, hvad alternativet er. Der synes jeg, jeg har manglet en kreativitet fra SF så vel som fra andre partier, der både før og under valgkampen har kritiseret 24-års-reglen.

Lad os nu holde fast i det, hvor vi har et fælles udgangspunkt. Det er, at vi skal bidrage til at mindske polariseringen, fjerne fordommene og lade være med at bidrage til at tale om dem og os.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Til beroligelse for hr. Frank Jensen skal jeg undlade at spørge til klassekampen.

Jeg hæfter mig ved, at hr. Frank Jensen i afslutningen af sin tale sagde: Vi vil ikke forsøme en eneste lejlighed til at teste regeringens vilje til samarbejde, vi vil ind med alle vore gode ideer og påvirke resultaterne.

Nu står vi foran gennemførelsen af en kommunalreform, den største forandring af den offentlige sektor i mands minde, ja, måske nogen sinde, og derfor er det jo interessant at få afklaret nu, hvori testen består. Jeg erindrer selvfølgelig, at Socialdemokratiet har haft lidt forskelligartede forhold til test, til, hvor alvorligt man

mente den, men med hensyn til kommunalreformen er det faktisk tid til test nu, og derfor er mit spørgsmål: Vil Socialdemokratiet foretage en alvorlig test ved at påtage sig et ansvar for den kommunalreform, som vi ved bliver gennemført?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Vi har gjort alt, hvad vi kunne for at komme i nærheden af at få en aftale med regeringen, som var forsvarlig, som var økonomisk gennemanalyseret, og som ville vise, hvad konsekvenserne var. Da det stod klart, at det havde regeringen ikke mulighed for, kunne vi ikke tage et medansvar for at være forligspartner på strukturreformen.

Det ændrer ikke ved det, at vi har spurgt regeringen igen her i sidste uge, over for statsministeren direkte, om regeringen var indstillet på at åbne den pakke op, man havde lavet med Dansk Folkeparti. Til det har regeringen svaret, at det vil man på to områder, og det ene er miljøområdet, det andet er socialområdet. Det har vi kvitteret for. Vi har været til forhandlinger ovre hos indenrigsministeren.

Nu må vi så se, hvor langt det kan bære. Men vi har ikke fået stillet i udsigt, at regeringen er åben over for Socialdemokratiet på andre felter af strukturreformen, kun på de to. Der vil vi søge maksimal indflydelse.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu er valgkampen jo forbi, og valget er ovre. Så det med at skulle bruge den til det formål må være slut.

Virkeligheden er jo den, at der er en regering, der går ind for den her reform. Der er et støtteparti, der gør det, der er faktisk en befolkning, der går ind for den. Gør det ikke indtryk på Socialdemokratiet, når nu man skal anvende ordet test? Var det ikke passende? I hvert fald har Socialdemokratiet historisk set dog haft en vis indflydelse på og placering i den kommunale sektor.

Kl. 15.20

Vi kender ikke fremtiden. Det kan godt være, at den kommer til at afspejle Socialdemokratiets manglende engagement nu, men måske er der stadig væk et par socialdemokrater, så spørgsmålet er stadig væk: Er det ikke tid at foretage en alvorlig test af det her, så vi fik den her helt afgørende store beslutning bredt funderet i det

danske Folketing, og at også Socialdemokratiet tog et medansvar?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nu ved jeg ikke, hvad statsministeren har sagt i Venstres gruppe om, hvad det var for et tilbud, han gav Socialdemokratiet, da vi var ovre hos statsministeren i sidste uge.

Jeg håber, statsministeren kan bekræfte, at der er to felter, regeringen ville drøfte med Socialdemokratiet. Det er miljø, og det er socialområdet. Der har vi været til forhandlinger, og vi har kvitteret for det, og vi har sagt, at det vil vi gerne fortsætte med at drøfte med regeringen sammen med de øvrige partier i oppositionen.

Nu er de lovforslag så lagt frem af regeringen. Vi har fået at vide, at der ikke er andre felter, regeringen vil åbne op, men det skal ikke forhindre Socialdemokratiet i at se på hvert eneste af de godt nogle og halvtreds lovforslag og se, om vi kan få forandringer, få forbedringer.

Og jeg er sikker på, at når det drejer sig om geografilandskabet derude, er Socialdemokratiet lige så tilfreds med, at vi har fået større og mere robuste kommuner, og at vi erstatter amterne med regioner. Det er jo ikke der, forskellen har været mellem regeringen og Socialdemokratiet. Det har været på indholdet, på, hvem der skal løse hvilke opgaver, og på sikkerheden for, at den, der skal løse opgaverne, har økonomien, så det ikke er kvaliteten i velfærden og borgernes sikkerhed for at få en god kvalitet, der skal forringes.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu brugte hr. Frank Jensen jo på en måde meget af sin taletid på at skælde ud på Dansk Folkeparti og regeringen, som om vi var ét fedt, og det var forfærdeligt. Nu vil jeg vende den lidt om og sige, at der jo er et punkt, hvor det på os virker, som om Socialdemokraterne og regeringen er ét fedt, og det er i forhold til den forestående forfatningsafstemning.

Må jeg så spørge hr. Frank Jensen: Hvordan vil Socialdemokraterne, som jo er meget inde i varmen hos regeringen, disponere, så det bliver en fair proces, der skal foregå, at vi mere diskuterer indhold, end vi diskuterer procedure?

Vil Socialdemokraterne eksempelvis være med til at få forfatningsteksten sendt ud til den danske befolkning? Vil det være rimeligt i forhold til de økonomiske midler? Synes Socialde-

mokraterne, de bliver mere ligeligt fordelt? Socialdemokraterne er et japarti, men alligevel.

Og synes Socialdemokraterne egentlig ikke ligesom Dansk Folkeparti, at det ville være en ordentlig måde, hvis vi afholdt folkeafstemningen samme dag som briterne? Så var der ikke noget taktisk i forhold til det.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg deler fuldstændig fru Pia Kjærsgaards opfattelse af, at forfatningstraktatens tekst skal være tilgængelig for alle i det ganske land. Om det skal være ved, at den sendes ud, som vi har prøvet en gang, til alle borgere i deres postkasser – det tror jeg måske ikke er den mest hensigtsmæssige måde.

Vores erfaringer fra sidste gang var ikke så gode, men den skal være tilgængelig. Det kan den jo være ved at findes på biblioteker, i medborgerhuse, på ældrecentre og den slags, hvor folk kommer, og så også ved, at den selvfølgelig er tilgængelig på internettet. Mange mennesker søger og henter jo i dag oplysninger på nettet, men jeg synes også, at den skal være tilgængelig i fysisk form, når loven er behandlet – måske også under lovbehandlingen, det skal jeg ikke gøre mig klog på – sådan at folk kan gøre sig bekendt med den på offentlige steder. Det er jeg fuldstændig enig med fru Pia Kjærsgaard i.

Og så til spørgsmålet om afstemningstidspunktet. Vi har i Socialdemokratiet ikke lagt os fast på, hvornår afstemningen skal være, men jeg deler fuldstændig opfattelsen af, at der skal være rigtig god tid til at tale om indholdet og forfatningstraktatens grundlag, for det er jo kun en ramme. Det er jo en ramme, som skal fyldes ud, og vi vil selvfølgelig også gerne diskutere med vælgerne: Hvad er det for et indhold, der skal puttes ind i den ny forfatningstraktat om miljø, om demokrati osv. osv. i Europa?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil give anledning til, at hr. Frank Jensen kan svare på spørgsmålet om de økonomiske midler, for det svarede hr. Frank Jensen ikke på og egentlig heller ikke på de to andre spørgsmål.

Jeg synes jo, det ville være yderst godt, hvis forfatningen – hele teksten – eksempelvis lå hjemme på sofabordet hos de enkelte familier, sådan at man, når man diskuterede den, lige kunne gå hen og slå op og se, hvad det nu er for

noget. Altså, at den simpelt hen var til rådighed hele tiden.

Og så spurgte jeg, og jeg må bede om et klart svar: Synes Socialdemokraterne ikke, det ville være godt, hvis man ikke lå og lurepassede på hinanden, og at man ikke lavede sådan en raket, som vi måske føler lidt der er lagt op til i forhold til, hvornår der skal være afstemninger i de enkelte lande, og lade Storbritannien stå tilbage som sidste land?

Ville det ikke være retfærdigt, fair og ordentligt, hvis man sagde, at samme dag, som briterne har en afstemning, har danskerne den – altså, de to lande, som har været meget lig, når det har drejet sig om forholdet til EF og senere til EU?

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nu har jeg ikke set noget forslag om at sende forfatningstraktaten ud, så den kan ligge på sofabordene. Jeg tror nu nok, at mange af de vælgere, jeg kender, og borgere, jeg kender, ville synes, det var lidt frås med pengene at sende den ud, sådan at den kunne ligge derude, for jeg tror, de fleste vil sige, at de, der gerne vil se den, skal have mulighed for det på biblioteket, på borgerkontoret, på kommunen, eller hvor man nu har et offentligt sted, hvor den vil være tilgængelig.

Men lad nu det ligge. Hvis der kommer et forslag, må vi jo forholde os konkret til, om den skal sendes ud til borgerne, og se, hvad økonomien er i det. Jeg tror nu, man også skal vurdere det ud fra, hvor mange af skatteydernes penge man skal bruge på det. Selvfølgelig skal den være tilgængelig, og mange vil kunne søge den på hjemmesiden.

Så til det med Storbritannien: Altså, jeg synes, det er forkert, hvis vi ender der og siger, at det er et andet land, der skal bestemme, hvornår vi skal stemme i Danmark. Jeg synes, det er noget, vi afgør her i Folketinget, og vi tager udgangspunkt i: Hvornår synes vi, og hvor lang tid synes vi, vi skal diskutere det her med den danske befolkning?

Selvfølgelig skal vi ud og drøfte det, for det er et stort spørgsmål. Derfor har fru Pia Kjærsgaard fuldstændig ret i, at vi skal ud og have fat i indholdet af traktaten, og vi skal tale om det fremtidsperspektiv, der ligger i den. Men at lade os styre af Storbritannien i spørgsmålet om, hvornår vi skal stemme, det synes jeg ikke er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

I løbet af det år, vi går ind i, siger mange avis-skrivere at vi kommer ud for en forfatningsafstemning, og derfor er det jo ikke unaturligt heller, at det optager en del af Folketingets partier i den åbningsredegørelsesdebat, som vi har her, og hr. Frank Jensen bliver nødt til at svare helt konkret på to enkle spørgsmål omkring det her med processen.

Det, der er Dansk Folkepartis håb, er sådan set, at ja- og nejsiden kan være nogenlunde enige om processen, så vi kan diskutere indholdet af forfatningen. Det vil være frugtbart. Men så bliver man jo nødt til at få svar på minimum to ting her, synes jeg.

Den ene er, om hr. Frank Jensen er enig med Dansk Folkeparti i, at fra der bliver udskrevet en folkeafstemning om forfatningen, til den bliver afholdt, bør der gå mindst 6 måneder, så der er god tid til, at alle kan engagere sig i debatten.

Den anden ting er, om hr. Frank Jensen vil være med til at sikre, at de økonomiske midler, statskassen giver til EU-oplysningsvirksomhed i forbindelse med sådan en forfatningsafstemning, bliver givet ligeligt til ja- og nejsiden.

De to helt enkle spørgsmål: at der er tilstrækkelig tid til debat og indhentning af oplysninger osv. osv. osv., og at alle, altså ja- og nejsiden, har lige adgang til at give oplysning ved hjælp af de offentlige midler, der bliver brugt til EU-oplysning.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

For så vidt angår det første spørgsmål, om vi her i dag skal låse os fast på, at der skal gå lige nøjagtig 6 måneder: Det kan jeg ikke gøre på Socialdemokratiets vegne, det har vi ikke haft lejlighed til at drøfte. Jeg har ikke mandat til det, men jeg kan sige, at der skal gå en rum tid.

Jeg vil også for mit eget vedkommende sige, at hvis hr. Thulesen Dahl spørger, hvad mit eget afsæt vil være, vil jeg gerne svare, for vi er jo i en dialog her. Jeg synes, at 6 måneder, fra den er udskrevet, til den er afholdt, er for lang tid, ganske enkelt fordi vi ved, at så er der ikke debat de første 3 måneder, og så kommer debatten først derefter.

Jeg synes, at 6 måneder er alt for lang tid, og det vil være ærgerligt i forhold til, at det her vigtige spørgsmål bliver noget, som har interesse, fra vi har vedtaget loven her i Folketinget. Ja, det har vi jo ikke, men vi har i hvert fald haft be-

handlinger her i Folketinget. Men om vi har endeligt vedtaget den endnu, ved vi jo sådan set heller ikke, men den skal jo vedtages ved en tredje behandling, og fra loven er vedtaget, skal der så være også tid til debat.

Mange steder foregår debatten jo i dag blandt dem, der er meget interesseret i det. Og af hensyn til dem, der ikke er så interesseret i det, skal der altså, fra vi har sat en folkeafstemningskampagne i gang, til de skal stemme, være interesse omkring sagen.

Med hensyn til det med pengene må jeg sige, at det har jeg ikke mulighed for at forholde mig til præcis i dag. Det har vi heller ikke drøftet i vores gruppe.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu er det jo en svær situation, Folketingets partier og ordførere og medlemmer, der ønsker at spørge, er placeret i her i dag. Ja, det er jo svært for alvor rigtigt at anklage hr. Frank Jensen for noget, når han bruger som argument, at han ikke rigtig har mandat til at sige det ene eller det andet. Eftersom Socialdemokratiet er ude i en formandsdiskussion, kan vi jo få indtrykket af, at det er derfor, hr. Frank Jensen ikke føler, han rigtig har mandat til at sige noget på partiets vegne. Men det er jo ejendommeligt, hvis vi ikke kan få svar på så enkle spørgsmål.

Det svar, vi så fik omkring det med tiden, var jo nedslående. Det var, at det gjorde ikke noget for hr. Frank Jensens vedkommende i hvert fald, hvis der var mindre tid end 6 måneder. Det var så en personlig betragtning.

Det andet var så i forhold til midlerne. Kan vi ikke også få en personlig betragtning over det? Mener hr. Frank Jensen så – så kan svaret være en del af formandskampagnen, eller hvad det nu er, eller på vegne af Socialdemokratiet – her i dag, at det er fornuftigt, at der mellem ja- og nejsiden er en ligelig fordeling af de midler, der kommer fra staten, altså de offentlige midler til oplysningsvirksomhed frem til sådan en forfatningsafstemning? Mener hr. Frank Jensen, det er et fornuftigt udgangspunkt at tage?

KL 15.30

Eller mener hr. Frank Jensen, det er helt rimeligt, hvis man f.eks. bruger en ulige fordeling, hvor ja-siden sætter sig på en meget stor del af de oplysningsmidler, der bliver til rådighed i forbindelse med en kommende folkeafstemning? Vi må kunne få et svar fra hr. Frank Jensen på, hvad han selv mener om det.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nu må hr. Thulesen Dahl selv lægge i det, hvad han vil omkring formandsvalget i Socialdemokratiet. Det har intet med denne her sag at gøre.

Jeg synes også, det er lidt utidigt at bruge den slags argumenter, når man stiller spørgsmål om noget, hvor der ikke er fremsat noget fra regeringens side. Når der ikke er nogen partier, der har haft lejlighed til at tage stilling til noget som helst af det, er det utidigt, at man står her og siger, at når man ikke kan få et klart svar, er det udtryk for noget helt andet, end det er.

Der er reel åbenhed over for, at vi i vores grupper – vi er 47 medlemmer, heldigvis også efter det her valg – diskuterer det. Der træffer vi beslutning. Det har vi selvfølgelig ikke gjort endnu, hvor vi ikke engang har haft lejlighed til at drøfte det, hverken med hinanden eller med regeringen.

Og så til spørgsmålene.

Igen med hensyn til tiden: Det afhænger af, hvad hr. Kristian Thulesen Dahl spørger om. Mener hr. Thulesen Dahl, at kampagnen går i gang fra det tidspunkt, hvor regeringen fremsætter et lovforslag om dansk ratifikation af den nye forfatningstraktat? Hvis det er det, hr. Thulesen Dahl mener, synes jeg, 6 måneder kan være fint. Eller mener hr. Thulesen, at der skal være kampagne i 6 måneder, fra loven er vedtaget ved tredje behandling, frem til vi skal stemme? Jeg synes, at det er for lang tid, for så kan vi ikke holde koncentrationen om det tema. Vi skal jo også ud at være en del af det, det har vi en forpligtelse til som folketingsmedlemmer. Så hr. Thulesen Dahl får selvfølgelig svar, som han spørger.

Og så til det med pengene. Jeg synes ikke umiddelbart, at det lyder som en rimelig fordeling. Jeg synes, demokratiet handler om, hvordan man har sammensat Folketingets partier. Men vi må se på det, når der kommer et udspil til fordelingsnøgle.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Det er et spørgsmål til hr. Frank Jensen i forhold til det manifest, hr. Frank Jensen har fået lavet i forbindelse med sit kandidatur til formand for Socialdemokratiet. I den forbindelse har jeg det spørgsmål til hr. Frank Jensen, om det ikke gør indtryk på hr. Frank Jensen, at det nærmest kun er hr. Frank Jensen, der har de holdninger omkring FN og FN-mandater, hvorimod udenrigs-

ordføreren, hr. Jeppe Kofod, og forsvarsordføreren, hr. Per Kaalund, har helt andre holdninger, sågar den tidligere forsvarsminister Hans Hækkerup har nogle helt andre holdninger end dem, som hr. Frank Jensen giver udtryk for. Er det, fordi hr. Frank Jensen har taget fejl? Så kan han jo selvfølgelig rette det her i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

For så vidt angår FN og FN-mandater til at kunne gå ind med militær intervention, er Hans Hækkerup og jeg fuldstændig enige. Jeg skrev en kronik sidste år om det spørgsmål, også når det drejer om humanitær intervention, som det skete i Kosovo. Jeg har også skrevet om sidste gang i 1998 i forhold til Irak, og jeg har beskrevet, at der ikke var og ikke er et retligt grundlag, et folkeretligt grundlag, for den krig, som Danmark blev en del af i Irak her senest, hvor et lille flertal her i Folketinget trak Danmark ind i en krig.

Der er ikke nogen forvirring her hos os i Socialdemokratiet om, hvorvidt det kræver et FN-mandat at gå i krig. Det mandat kan udtrykkes på forskellig vis. Det er sket på forskellig vis. Men det ændrer ikke ved det, at folkeretten på det felt jo gerne skal gøres stærkere og stærkere. Vi skal gerne have reformeret FN, så vi ikke oplever det, at et eller to lande kan blokere et Sikkerhedsråd, som vi oplevede det i forhold til Kosovo med Kina og Rusland.

Jeg tror, hr. Troels Lund Poulsen skulle gå ind i denne her sag med en interesse for at bidrage til at udvikle folkeretten og ikke på en lidt primitiv, synes jeg nok, vis for at prøve at skabe et indtryk af splittelse i et parti. Det synes jeg ikke klæder hr. Lund Poulsen.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg er da ked af, at hr. Frank Jensen synes, det er primitivt, at jeg prøver at finde ud af, hvad en kommende formand for Socialdemokratiet måtte mene om et så vigtigt emne. Det synes jeg faktisk at hr. Frank Jensen burde tage en lille smule mere seriøst. Jeg ønsker bare at spørge ind til, hvordan Socialdemokratiet i fremtiden ønsker at forholde sig til det her emne. Så det er såmænd egentlig talt ikke for at drille, det er sådan set bare for at få en kortlægning.

Men når vi nu er så langt, og jeg kan forstå, at der er helt enighed mellem Hans Hækkerup og hr. Frank Jensen, så forstår jeg bare ikke, hvorfor

Hans Hækkerup har sagt følgende til Berlingske Tidende:

Det er uklogt at udelukke, at man kan agere i situationer, hvor det ikke er tilfældet. Det er et skridt i den forkerte retning, og jeg er ikke enig, siger Hans Hækkerup, der understreger, at klare FN-mandater selvfølgelig er at foretrække.

Det er selvfølgelig klart, at alle da er af den opfattelse. Men for mig at se er Hans Hækkerup bestemt ikke enig i det, som hr. Frank Jensen har givet udtryk for her i dag.

Jeg er meget konstruktiv i forhold til, at hr. Frank Jensen har ret i, at man skal reformere FN, men derfor er det selvfølgelig også vigtigt, at man ikke sætter sig i en situation, hvor man bliver handlingslammet, og det er det, som jeg synes at Hans Hækkerup har givet udtryk for i Berlingske Tidende.

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nej, jeg har skrevet en kronik i Jyllands-Posten sidste år om krig og fred og om grundlaget for krig og fred, hvor jeg gennemgår hele det folkeretlige grundlag for de militære interventioner, Danmark har været en del af. Jeg har skrevet et synspunkt i Politiken i lørdags, hvor jeg redegør for det, så der er ikke noget misforhold i det.

Socialdemokratiet har et meget klart princip: Der skal være et FN-grundlag for at bruge militær magt. Vi har en FN-pagt, der åbner mulighed for at bruge militær magt på to felter: Det ene er, når det er selvforsvar, og det andet er, når det er på et FN-grundlag.

Der var ikke noget FN-mandat for den krig, Venstre og Konservative og Dansk Folkeparti trak Danmark ind i i Irak. Kofi Annan har sagt: Det var en ulovlig krig efter FN-pagten. Så enkelt er det.

Formanden:

Så er der gået 5 kvarter, siden ordføreren betradte talerstolen, og derfor tak til hr. Frank Jensen. Og så går vi videre til næste ordfører, som er fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

Valget den 8. februar var historisk. Valgkampen var vel egentlig også historisk. Dansk Folkepartis mål var først og fremmest at sikre VOK-flertallets beståen.

Vi var large. Vi sagde faktisk i indledningen af valgkampen, at det ikke var så afgørende,

hvordan mandaterne faldt, bare Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative fortsat havde et flertal. Det gjorde vi, fordi vi sådan set var tilfredse med det projekt, som blev indledt den 20. november 2001.

Det var et systemskifte. For første gang blev De Radikale sat uden for indflydelse. Det var et markant kursskifte, som medførte, at udlændingepolitikken endelig blev strammet. Det Radikale Venstre er fortsat uden for indflydelse efter valget den 8. februar, selv om partiet fik et flot valg. Men valget blev en tillids erklæring til VOK.

Regeringen klarede det fint. Venstre og Konservative tabte samlet to mandater, men Dansk Folkeparti vandt til gengæld to, så vi har stadig 94 mandater og dermed et komfortabelt flertal i Folketinget. Det vil jeg godt ønske statsministeren tillykke med.

Statsministeren taler jo meget om effektivitet, og det er også vigtigt, men jeg kunne egentlig godt tænke mig, at vi en gang imellem talte lidt mere om omsorg – omsorg for vore ældre og de udsatte grupper i vores samfund. Der føler jeg, at Dansk Folkeparti har sat omsorgen for de ældre på dagsordenen.

Dansk Folkeparti har taget mange initiativer i forhold til de ældre: en ældrecheck på foreløbig 1,2 mia. kr., som vi dagligt modtager mange positive henvendelser om fra ældre og pårørende. De glæder sig over den økonomiske håndsrækning, som ældrechecken udgør.

Derudover gjorde vi jo også det, at vi genindførte efterlevelsespensionen, vi foretog en gratis influenzavaccination, vi havde en ledsageordning på programmet, som vi fik gennemført, og meget andet til gavn for de ældre.

Men ældrechecken er jo et løbende projekt. Vi er ikke sådan helt tilfredse. De økonomisk dårligt stillede ældre, føler vi stadig væk, skal have flere penge mellem hænderne. Derfor ønsker vi en fordobling af beløbet.

Statsministeren nævnte i sin tale, at regeringen vil afsætte 500 mio. kr. til bedre og mere fleksibel hjemmehjælp. Det er ikke sikkert, at det er nok. Vi har under valgkampen måtte lægge øre til den ene skrækhistorie efter den anden om, hvordan landets kommuner administrerer ældreområdet. Dansk Folkeparti kan ikke acceptere, at omsorgen for de ældre drukner i minuttyranni og strekkoder. Det er uværdigt for de ældre og pårørende. Derfor vil vi naturligvis være parate til at finde flere penge til området, hvis det viser sig, at de 500 mio. kr. ikke rækker.

Dansk Folkeparti vil sikre sig, at pengene bliver øremærket til en bedre omsorg i hjemmeplejen. Vi vil simpelt hen ikke finde os i, at pengene bliver brugt til at lukke huller i de kommunale kasser. Der skal altså også være tid til at drikke en kop kaffe og tage en lille sludder med den ældre, når hjemmehjælperen kommer på besøg. Det kan godt være, det ikke sådan er særlig effektivt, men det er omsorgsfuldt, og ældre mennesker er jo ikke maskiner, der bare en gang imellem skal have lidt olie. Ældre er mennesker med behov for nærhed og omsorg præcis som alle os andre.

Vi har set alt for mange kommuner nedprioritere de ældres forhold. Når sagerne bliver bragt op i Folketinget, er der en eller anden førstemande tendens til, at man lukker debatten ved at henvise til, at der jo er et kommunalt selvstyre, og at man foreslår kortsigtede løsninger og minimumskrav til kommunerne eller et eller andet i den retning.

Kl. 15.40

Enhver ved, at minimumskrav i ældreplejen vil medføre, at disse minimumskrav vil blive standarden, og det er Dansk Folkeparti ikke interesseret i. Vi må sørge for, at der bliver skabt overordnede sanktionsmuligheder, så vi fra Christiansborg kan gribe ind, når kommunerne ikke leverer en rimelig service over for vore ældre medborgere. Hvis kommunerne ikke lever op til deres ansvar, så bør synet til omsorgen for de ældre prioriteres højere end det kommunale selvstyre.

Ældre mennesker skal selvfølgelig bestemme, om de vil være i eget hjem, eller om de hellere vil bo på et plejehjem. Men der skal være tale om et reelt valg, og det er der ikke nu, hvor de bedste plejehjem er meget vanskelige at få plads på.

Statsministeren har tidligere talt meget om best practice. Hvorfor kan vi egentlig ikke gennemføre den tanke i ældreplejen? Hvorfor kan vi ikke få undersøgt, hvilke kommuner der gør det rigtig godt, og hvorfor de gør det godt, og så overføre de erfaringer til hele ældreområdet?

Der er også en anden gruppe i vores samfund – ja, der er mange – men jeg vil godt nævne en her, som er noget overset: Det er førtidspensionisterne. Her har vi at gøre med en gruppe mennesker, som ikke råber højt, og som derfor er lette at overhøre i dagligdagens politiske trummerum. Dansk Folkeparti har over de kommende år i sinde at tilgodese denne gruppe på samme måde som gruppen af ældre. Der er behov for, at

førtidspensionisterne også får lidt ekstra til at forsøge tilværelsen.

Endelig skal vi selvfølgelig udbygge initiativerne til gavn for de mest udsatte grupper: misbrugere og de hjemløse.

Dansk Folkeparti og regeringen traf i forbindelse med finansloven for 2005 beslutning om at udbygge og forøge aktiviteten på kræftområdet. Der blev afsat penge til forbedret apparatur, bl.a. til flere strålekanoner og scannere, men en hel del tyder på, at der skal ske meget mere på kræftområdet. De 100 mio. kr. til omlægning af arbejds gange og lånerammen på 300 mio. kr. til anskaffelse af nyt udstyr, som regeringen lover i regeringsgrundlaget, er slet, slet ikke nok. Flere eksperter har endda peget på, at der skal komme meget store bevillinger gradvis over en 5-års-periode, hvor der hvert år afsættes 400 mio. kr. mere end det foregående år. Vi kan ikke være bekendt at halte bagefter på dette område. Alt i alt bliver der peget på 2 mia. kr.

Dansk Folkeparti leverede under valgkampen et katalog med yderligere opstramminger af den danske udlændingepolitik. Dansk Folkeparti krævede bl.a., at begrebet permanent opholdstilladelse skulle fjernes, og at forældre, hvis børn ikke taler dansk ved børnehavestart, skal tvinges til en slags omvendt genopdragelsesrejse, hvor de modtager undervisning i dansk kultur, dansk sprog og dansk lovgivning.

På det tidspunkt var statsministerens kommentar, at han ikke havde haft tid til at læse DF's forslag. Det håber jeg at statsministeren har nu, selv om jeg godt ved, at tiden efter valgkampen har været mindst lige så hektisk som under valgkampen, men alligevel. Der er ikke rigtig tegn på det i regeringsgrundlaget, så derfor spørger jeg.

Det er i modsætning til regeringens ikke Dansk Folkepartis opfattelse, at vi er færdige med at stramme på udlændingeområdet. Det vil vi derfor, naturligvis som vi har gjort hidtil, forsøge at gøre regeringen begribeligt. Det vil være farligt at læne sig tilbage og tro, at den hellige grav er velforvaret, bare fordi antallet af asylansøgere er reduceret. Vi må fremtidssikre vores asylsystem, så vi ikke igen, som tilfældet var under konflikten i Eksjugoslavien, pludselig bliver oversvømmet af flygtninge, der ad åre får ret til at blive i Danmark for bestandig.

På den baggrund undrer det os meget, at regeringen har adskilt Integrations- og Udviklingsministeriet. Vi syntes netop, at de to områder hørte sammen. Det mente regeringen også i

august måned, da man gennemfører en mindre ministerrokade, og vi bifaldt det, netop fordi der er en sammenhæng, da nogle lande modtager ulandsbistand og samtidig nægter at modtage egne statsborgere.

Jeg vil godt spørge statsministeren om, hvad baggrunden for dette initiativ er, og om statsministeren ikke mener, at det kan betyde, at indsatsen for at få hjemsendt afviste asylsøgere faktisk kan lide skade, ligesom forebyggelsen af flygtningekatastrofer kan synes at blive nedprioriteret. Det var en rigtig god idé dengang at lægge det i samme ministerium. Det er en dårlig idé at adskille det.

Så taler statsministeren i sin redegørelse meget om integration. Ja, selvfølgelig er der behov for, at indvandrere bliver en del af det danske samfund – dem, der skal blive her. Det tror jeg alle politiske partier er enige om. Men jeg bliver nødt til at minde om, at godt 80 pct. af alle fremstillede i Københavns Dommervagt har anden etnisk baggrund end dansk, selv om de kun udgør 30 pct. af befolkningen.

Kl. 15.45

Må jeg minde om, at Københavns politimester, Hanne Bech Hansen, advarer om, at hovedstaden de næste 20-30 år i endnu højere grad vil blive præget af alvorlige problemer med indvandrerkriminalitet, hvis ikke vi sætter ind omgående. Så ja, naturligvis skal der gøres noget. Men om det, regeringen foreslår, er det rigtige, vil vi vurdere, når forslagene bliver fremlagt.

Hvad kommer integrationen i øvrigt til at koste? Det har vi ikke sat noget beløb på, men det bliver næppe billigt.

Noget, der kan gavne både danskere og indvandrere, er genindførelsen af mesterlæren. I Dansk Folkeparti er vi glade for, at mesterlæren nu bliver genindført. Det er jo netop en mulighed også for unge indvandrere, men så sandelig også for danskere, der har andre evner end de rent boglige. Mesterlæren er møntet på Muhammed og Fatima så vel som på Michael og på Louise.

Jeg skal sige til regeringen, at på folkeskoleområdet glæder vi os over, at regeringen har lyttet til Dansk Folkeparti. Under forhandlingerne forud for folkeskoleforliget forsøgte vi forgæves at opnå lydhørhed for, at der var behov for flere test og mere disciplin i folkeskolen. Der skulle imidlertid en skræmmende PISA-undersøgelse til, før situationens alvor for alvor gik op for de øvrige partier.

Nu glæder vi os over, at der endelig kommer fokus på fagligheden, bl.a. med flere prøver, bedre læreruddannelser og en national handlingsplan for læsning. Disse initiativer skal først og fremmest hjælpe de elever, der kommer fra svage hjem. Det er jo disse elever, der får gavn af den bedre undervisning. Og så skal vi i øvrigt huske på, at det ikke er den eneste værdi her i tilværelsen at kunne 17-tabellen forfra og bagfra. Nogle elever har fuldt ud lige så gode evner på andre områder. Deres evner skal vi også respektere, og det sker jo netop med genindførelsen af mesterlæren.

Vi er også glade for, at regeringen ønsker at tilgodese de mange iværksættere, der kæmper en brav kamp for at få deres virksomheder på benene. Ofte er det en kamp mod bureaukrati, paragraffer og økonomiske barrierer. Det er fint, at regeringen vil lempe skatterne og i det hele taget lette tilværelsen for mennesker, der starter egen virksomhed.

Statsministeren indbød Folketingets partier til et bredt samarbejde. Det kan vi jo for så vidt ikke have noget som helst imod – det har vi aldrig haft – men Dansk Folkeparti er på en lang række områder det eneste parti, som regeringen kan støtte sig til på eksempelvis udlændingeområdet og i forbindelse med kommunalreformen og skattestoppet. Det eneste parti uden for regeringen, der bakker op omkring skattestoppet, er Dansk Folkeparti.

Men Dansk Folkeparti er opmærksom på, at i den nuværende udformning får de mest velbeslåede mest ud af skattestoppet. Det skal kompenseres. Dansk Folkeparti vil kun, og jeg kan lige så godt understrege det, acceptere skattelettelser i det omfang, de er fuldt finansierede. Når skatten skal lattes, skal det ske med social ansvarlighed, altså i bunden. Kassedamen har brug for større lettelse end direktøren. Derfor er det trist, at regeringen har sparket hele debatten om, hvem eventuelle skattelettelser skal gavne, til hjørnespark.

Dansk Folkepartis forpligtelse er først og fremmest over for vores 444.948 vælgere. Det er vores fremmeste opgave at tilgodese de mennesker, som har givet os mandat til at fortsætte gennemførelsen af vores politik.

Det letteste og mest behagelige var naturligvis at fortsætte det velkendte, stabile og konstruktive samarbejde med V og K, der kendetegenede de første 3 år af regeringens levetid. Og det forventer jeg måske et eller andet sted også vil ske. Statsministerens udmeldinger her i dag har

da været mere positive i ordvalget vedrørende Dansk Folkeparti end det, vi har måttet lægge øre til i dagene lige efter valget. Det tager jeg som et tegn på, at regeringen har forstået, at Dansk Folkeparti alene er regeringens parlamentariske grundlag.

Men ord alene gør det ikke, der må markante politiske indrømmelser til. Vi er landets tredjestørste parti, vi tager vælgerne alvorligt. Regeringen må stadig forstå, at vi naturligvis vil have tilgodeset vore holdninger og vore ønsker.

For at cementere, at vi tager vælgerne alvorligt, og at vi ikke på – langtfra efterhånden – alle områder tager regeringen så alvorligt i forhold til regeringsgrundlaget, vil jeg godt fremsætte følgende:

Kl. 15.50

Forslag til vedtagelse

»Folketinget ønsker at opprioritere kampen mod kræftsygdomme og opfordrer i den forbindelse regeringen til allerede nu i sin økonomiske planlægning og i sin politiske prioritering at forberede, at der skal reserveres massive økonomiske ressourcer til at følge op på den kræftbehandlingsplan, som i henhold til regeringens og Dansk Folkepartis aftale om finansloven skal fremlægges af regeringen i foråret 2005.

Folketinget anser dette for strengt nødvendigt, hvis man – som regeringen har udtrykt ønske om – vil bringe kræftbehandlingen i Danmark op på det højeste internationale niveau.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 1).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er foreløbig fem, der har bedt om en kort bemærkning til ordføreren. Det er hr. Holger K. Nielsen, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, hr. Ole Stavad, hr. Frank Jensen og fru Marianne Jelved.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg tror, der var mange, der lyttede med interesse til fru Pia Kjærsgaards betragtninger omkring den større frihedstrang, man har fået i forhold til regeringen. Det kan jeg godt forstå, for det giver jo muligheder også for andre partier i Folketinget, og det forslag til vedtagelse om en kræftbehandlingsplan tror jeg bestemt at vi ville kunne

støtte fra SF's side. Det er jo rigtigt, at der lægges pres på regeringen på forskellige områder.

Når nu fru Pia Kjærsgaard tager ældreområdet op som et særskilt område, så vil jeg godt sige, at jeg ikke forstår, at der ikke er mere power bag de krav, der stilles til regeringen på det. For det er jo rigtigt, at der er brug for mere omsorg, der er brug for mere menneskelighed.

Der kan jeg med sikkerhed sige til fru Pia Kjærsgaard, at de 0,5 mia. kr., der er afsat fra regeringen til det, ikke rækker, hvis man skal leve op til de målsætninger. Det vil højst kunne dække de flere ældre, der kommer, og vil ikke give mulighed for, at man kan få mere tid. Hvis der skal være mere tid i ældreplejen, forudsætter det flere hjemmehjælpere.

Og siden fru Pia Kjærsgaard nu stiller krav til regeringen, vil jeg godt spørge: Vil fru Pia Kjærsgaard stille krav til regeringen om, at der i hvert fald skal ansættes 2.500 flere hjemmehjælpere? Og hvis regeringen siger nej til det, vil fru Pia Kjærsgaard så være villig til at indgå i alternative flertal for virkelig at få løftet hele ældreområdet?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Allerførst tak for SF's støtte allerede nu til vores forslag til vedtagelse. Egentlig forventer jeg, at hele Folketinget støtter op om det her forslag. Jeg synes næsten ikke, at man kan andet, og jeg synes, det er rigtig godt at høre det. Tak til hr. Holger K. Nielsen.

Så var der spørgsmålet om mere power, som hr. Holger K. Nielsen siger, i forhold til de ældre: Vi er overhovedet ikke i tvivl om, at der skal sættes massivt ind. Vi har under valgkampen sagt, og vi har også sagt det direkte til regeringen, at vi selvfølgelig ikke kan bære en valgkamp – det kan ingen af os, ingen af Folketingets partier eller medlemmer – hvor der efterfølgende kan sættes fokus på noget, vi sagde under valgkampen, og det så viser sig, at det, vi har sagt, slet ikke står mål med det, som så kommer ud af det. Så derfor skal der sættes flere penge af. Jeg sagde klart og tydeligt, at hvis det viser sig, at de 500 mio. kr. om året ikke er nok, så må vi sætte flere penge af.

Og med hensyn til hr. Holger K. Niensens spørgsmål omkring alternative flertal: Jamen der har vi jo også sagt, at for 2005 har vi en forpligtelse over for regeringen. Vi er et loyalt oppositionsparti. Når vi indgår forlig og aftaler, så overholder vi dem til punkt og prikke. Men

hvordan det kommer til at se ud næste år og næste år igen, det er åbent land, og sådan er det altså.

Det, der er vores prioritering, er klart de ældre, det er klart de svage grupper i det her samfund.

Formanden:

Taletiden skal også overholdes til punkt og prikke!

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det glæder mig da virkelig, at fru Pia Kjærsgaard vil stå ved det, som blev sagt i valgkampen.

Jeg kan huske fra TV 2-debatten dagen før valget, hvordan alle partier nu var enige om, at man skulle tage mere hensyn til omsorg og tid, og at man skulle kunne drikke en kop kaffe med de ældre. Men det forudsætter jo, at der bliver flere hjemmehjælpstimer, ellers er det håbløst.

Man kan med sikkerhed sige, at de 0,5 mia. kr. om året ikke rækker til, at der kan ansættes tilstrækkeligt med hjemmehjælpere, alene af den grund, at den demografiske udvikling viser, at der bliver flere ældre. Det, vi kan være nervøse for, er, at alene det, at der bliver flere ældre, vil sluge hele det ekstra beløb. Derfor skal der flere penge til. Det kan siges med sikkerhed i dag. Og derfor ville det da være den bedste idé, om man allerede nu forberedte sig på denne situation.

Kl. 15.55

Jeg er med på, at der er nogle forpligtelser i år. Men vil fru Pia Kjærsgaard nu sondere terrænet i forhold til regeringen og finde ud af, om regeringen vil noget på dette område? Og vil regeringen ikke det, vil man så virkelig sammen med oppositionen forsøge at skabe et alternativt flertal for at få skabt sikkerhed for, at der bliver mere menneskelighed i ældreplejen?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Altså, jeg synes egentlig, det med al tydelighed fremgår, at det, vi gør i øjeblikket, netop er at sondere terrænet. Det har vi givet klart udtryk for til alle, der har haft lyst til at høre på os, og det vil jeg også gerne gøre her i dag.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Holger K. Nielsen i, at for at de ældre skal kunne få en bedre omsorg, skal der blive langt større kontakt i det daglige med de ældre. Der skal være mere

tid, så man har tid til de helt basale ting, som ikke bare drejer sig om 5 minutter til et toiletbesøg eller 4 minutter til en øjendrypning. Der skal også være tid til, at der kan være en snak, at man kan foretage sig ting, som er ganske almindelig dagligdags, og ja, så skal der også flere hjemmehjælpere til. Det siger sig selv, at tingene hænger sammen.

Det siger sig selv, og det ved jeg at hr. Holger K. Nielsen også mener – igen for at tage debatten frem fra TV 2 – og jeg er ganske enig i, at hvad angår hjemmehjælperne, er der et gigantisk problem. De er stressede, og det værste, man kan opleve i sin hverdag, er at føle, at man ikke har tid nok til de ting, som man uendelig gerne vil have tid til. Det koster penge, og jeg har sagt, at er de 500 mio. kr. om året ikke nok – det sagde jeg i min ordførertale – så må der tilføres flere penge.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu har vi hørt meget om de ældre, og vi har set i sidste valgperiode, at i to ud af tre kommuner er det sådan, at Dansk Folkeparti har stemt for nedskæringer, der direkte rammer de ældre – i to ud af tre kommuner. Det er jo så, hvad man gør udeomkring i landet.

Nu er jeg lidt interesseret i at høre, hvad Dansk Folkeparti har tænkt sig her i den næste valgperiode. Det er meget fint, at man vil give et lille løft på 500 mio. kr., men er det også sådan, at Dansk Folkeparti vil være med til at tænke i rettigheder for de ældre forstået på den måde, at det er de ældre selv, som har fat i tøjlerne, i stedet for at det er en stribe tilfældige politikere herinde? Vil fru Pia Kjærsgaard f.eks. være med til, at ældre får ret til minimum 2 timers hjemmehjælp, sådan at den ældre har mulighed for at sætte sig ned og drikke en kop kaffe, lære sin hjemmehjælp ordentligt at kende og få den omsorg, der ganske simpelt ligger i at have tid?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er da ikke sikkert, at 2 timers hjemmehjælp – hvornår skal det i øvrigt være, en gang om ugen eller hvad? – er nok. Vi synes, det skal være individuelt.

Vi er imod minimumsstandarder for hjemmeplejen i kommunen. Vores socialordfører har udtrykt det ganske klart alle steder, også her fra Folketingets talerstol: Vi er simpelt hen bange for, at hvis man indfører minimumsstandarder,

så bliver det sådan, det skal være, for det har Folketinget jo fastlagt. Og jeg er ganske uenig.

Hr. Mogens Lykketoft var i valgkampen ude at sige, at man skulle kunne få et bad og noget andet hver 14. dag, var det vist. Det synes jeg simpelt hen ikke er nok, må jeg så sige, hvis der er nogle, der har behov for mere. Jeg synes, at man individuelt skal tage den ældre i betragtning og se, hvad der er behov for i de enkelte hjem, sådan som det var før i tiden, i stedet for at man herindefra siger, at sådan skal det være, og så siger kommunerne: Ikke så meget som 5 minutter derudover.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg ved ikke, om fru Pia Kjærsgaard har hørt andre tale om det her, men det lød lidt sådan. Jeg taler jo ikke om at fjerne det individuelle hensyn. Jeg skal ikke kunne svare på, hvad Socialdemokraterne har sagt i den forbindelse, men mit udgangspunkt er at sige, at der minimum skal være 2 timer.

Nu har jeg selv arbejdet i hjemmeplejen, så jeg ved sådan set godt, at nogle har behov for væsentlig mere. De har snarere behov for 2 eller 3 timer om dagen. Det, jeg taler om, er at lægge en bund, hvor man siger, at uanset hvad, så har kommunerne en forpligtelse til at levere 2 timers hjemmehjælp, hvor en kommune i dag kan vælge at gå ind og sige, at her er der kun behov for en halv time om ugen med det resultat, at den ældre får en eller anden forvirret hjemmehjælper, der løber ud og ind og ikke har tid til at sætte sig ned og drikke en kop kaffe og blive en del af det hjem, som hjemmehjælperen kommer i.

Så det, jeg spørger fru Pia Kjærsgaard om, er ikke, om vi skal afskaffe den individuelle bedømmelse, men om fru Pia Kjærsgaard vil være med til at levere minimum 2 timer om ugen til en ældre medborger i det her samfund, sådan at politikerne ikke bare efter forgodtbefindende ude i kommunerne og herinde kan sidde og skrue op og ned for, hvad den ældre har at gøre godt med.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror, vi hverken skal lægge minimums- eller maksimumsstandarder, for så slipper vi jo simpelt hen det individuelle behov. Jeg synes, det er en dårlig idé, at man fastlægger et minimum eller et maksimum. Jeg synes egentlig, fru Pernille Rosenkrantz-Theil gør sig skyldig i nøjagtig

samme forseelse som andre partier gør, deriblandt SF, som har været inde på at foreslå minimumsstandarder. Hvis man siger, at det er individuelt, ligger der jo også i det, at den enkelte har behov for den hjælp, som den enkelte har behov for. Færdig. Sådan er det.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg havde egentlig tænkt mig at stille det her spørgsmål til Venstres ordfører, hr. Jens Rohde, men nåede ikke at komme med det. Så jeg vil tillade mig at stille det til fru Pia Kjærsgaard i forvisning om, at hvis vi bliver enige, så tror jeg, at det bliver svært for regeringen at gøre det, som jeg kan frygte at den har planer om.

Jeg vil gerne være helt aktual: I de budgetter, der er lagt i kommunerne, har man overskredet rammen, som regeringen har fastlagt, med 1 mia. kr. for 2005 – altså det år, vi er i. Det er først og fremmest de ældre, folkeskolen og så nogle forberedelsesomkostninger til strukturreformen, der er årsag til det. På amternes budgetter har der tilsvarende været nogle overskridelser, som skyldes det frie sygehusvalg, som man ikke engang selv er herre over.

Det præcise spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard er: Vil fru Pia Kjærsgaard sammen med os andre være parat til at sige til regeringen og kommunerne og amterne, at vi ikke vil acceptere, at de bliver pålagt at gennemføre besparelser, der medfører, at de forbedringer, der trods alt er skabt et vist grundlag for her, bliver fjernet?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg synes bestemt, det skal komme an på en forhandling, hvad angår, hvordan man stiller sig over for kommunerne, om kommunerne har behov for flere penge, eller om kommunerne skal holde den standard, der har været hidtil. Vi er ikke afvisende over for noget som helst, men jeg synes under alle omstændigheder, at kommunernes behov skal tilgodeses.

Jeg kan være meget enig med hr. Stavad, når han siger, at der virkelig er skrappe krav til kommunerne, men det kommer helt an på en forhandling. Det er jo også det, vi har sagt til regeringen. Vi er ikke nogen, der sådan automatisk bare går ind og siger, hvad regeringen mener i denne her sag, men ser, hvordan det tager sig ud, når den sag bliver taget op.

Vi har ikke lovet regeringen noget. Det har vi ikke gjort tidligere, og vi vil da også godt sige, at med den udvikling, sagen har taget i forhold til regeringen, er vi meget villige til at se på, om vi skal handle, som vi hidtil har gjort, eller om vi skal tage et andet standpunkt.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg ved ikke, om fru Pia Kjærsgaard måske misforstod mig en lille smule, for det handler sådan set ikke om, at kommunerne møder frem og beder om flere penge i denne sammenhæng. Det handler om, at i de budgetter, man har lagt, og som er finansierede, overskrider man de 0,5 pct., fordi man i de foregående år har haft beskæringer både på ældreområdet og på folkeskoleområdet. Det har man så fået rettet lidt op på i budgetterne for 2005, og man har afsat nogle beløb til nogle forberedelsesomkostninger til strukturreformen. Derfor overskrider man med ca. 1 mia. kr.

Tilsvarende på amtssiden, hvor der er brugt nogle flere penge på sygehusområdet, hvor der er flere patienter, der er kommet igennem. Også det frie valg gør, at styringen er meget svær.

Det er sådan set kun et principielt tilsagn fra fru Pia Kjærsgaard, jeg efterlyser – vi kan selvfølgelig altid diskutere det konkrete – om, at hun ikke vil acceptere, at regeringen pålægger kommunerne og amterne besparelser med den konsekvens, at de forbedringer, der er gennemført på nogle af de her centrale områder, skal ruller tilbage.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil ikke over for hr. Stavad give noget som helst principielt tilsagn. Det må afhænge helt af udviklingen i den kommende tid. Jeg er overbevist om, at der naturligvis vil blive forhandlinger med Dansk Folkeparti om, hvordan det skal udvikle sig. Jeg kunne ikke drømme om at give hr. Stavad et principielt tilsagn her.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg ville gerne hos Dansk Folkepartis ordfører høre om de meget, meget klare løfter, der blev givet i god før valget, om, at Dansk Folkeparti ikke ville acceptere en videreførelse af det skattestop, som statsministeren jo siger er fundamentalistisk under hans regerings ledelse.

Der har Dansk Folkeparti sammen med os andre meget klart erkendt, at der er en meget stor skævhedseffekt ved det nuværende skattestop. Det er simpelt hen sådan, at de, der har de største værdier i form af fast ejendom, er dem, der får de allerstørste gevinster ud af skattestoppet. Dansk Folkeparti har sagt, at det ikke kan være sådan, at man i flere år gennemfører et skattestop, der har den omfordelingseffekt, at det er dem, der har mest, der får mest ud af det, og at de, der har mindst, får mindst.

Så jeg vil gerne spørge fru Pia Kjærsgaard – for jeg forstår jo, at Dansk Folkeparti er bundet af den finanslov, som er gældende for 2005: Hvornår vil Dansk Folkeparti gå i dialog med de øvrige partier i Folketinget om en omlægning af det såkaldt fundamentalistiske skattestop?

KL 16.05

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, at det tager man stilling til hvert år under finanslovforhandlingerne, men igen vil jeg understrege, at der ingen slinger er i valsen hos Dansk Folkeparti, når det gælder 2005. Vi synes grundlæggende, at skattestoppet er fornuftigt, og det synes størstedelen af den danske befolkning også. Jeg må lige erindre hr. Frank Jensen om, at sådan er det.

Men vi har også sagt – helt enig – at det har en slagside, og at vi ikke kan være interesserede i, at det fortsætter på den måde. Det er derfor, vi har sagt, at bliver der givet råderum for skattelættelser – og et eller andet sted har vi en fornemmelse af, at det skal der nok blive, fordi vi synes, at specielt De Konservative har været massive i deres krav til Venstre – skal det være på en socialt ansvarlig måde, så det eksempelvis bliver givet i form af et højere jobfradrag eller en anden bundgrænse end den, vi kender i dag. Det er sagt helt klart fra Dansk Folkepartis side at sådan skal det være.

Vi må jo erkende, at der er en vis uenighed mellem regeringspartierne. Vi fornemmer i hvert fald, at De Konservative ønsker lættelser i topskatten, mens Venstre måske har et andet synspunkt, men jeg skal give klart udtryk for, hvad Dansk Folkeparti mener, og det har jeg gjort her.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg er glad for det tilsagn, fru Pia Kjærsgaard giver her på Dansk Folkepartis vegne, men jeg for-

står det sådan, at logikken hos Dansk Folkeparti er, at de, der har de allerstørste gevinster ud af skattestoppet, fortsat skal have dem, men der skal også dryppe lidt på de små indkomster.

Mit spørgsmål var mere, om Dansk Folkeparti har gjort op med den filosofi, at vi har et skattestop, som skal være en meget, meget vigtig omfordelingsfaktor i samfundet, så de, der ejer de allerstørste værdier, også får store gevinster ud af det. Jeg tror altså i al beskedenhed, at hvis man bare vil lappe en lille smule i bunden af indkomstforliget, får fru Pia Kjærsgaard det problem, at vi over tid stadig vil have en meget, meget voldsomt skæv fordeling mellem dem, der har mest, og dem, der har mindst. Her vil jeg igen vende tilbage til det, som hr. Thulesen Dahl flere gange har sagt her i Folketingssalen: Vi må have et opgør med den mekanisme, der findes i skattestoppet. Jeg vil gerne spørge fru Pia Kjærsgaard, om man vil leve op til det løfte.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hr. Frank Jensen tager fejl igen. Jeg har hørt, at hr. Frank Jensen mange gange uhindret har kunnet komme igennem med at sige, at de skattelettelser, der er givet, er givet til den bedst stillede del af den danske befolkning, men det passer simpelt hen ikke. Dengang vi udarbejdede forårspakken, var der bestemt også lagt op til en anderledes fordeling end den, der rent faktisk blev udmøntet i de skattelettelser, der blev givet, hvor LO-familien og direktøren fik nøjagtig den samme skattelettelse. Det er sundt og fornuftigt, at de bliver givet på den måde, og sådan skal de også gives fremover. Det er helt klart fra vores side.

Jeg synes ikke, hr. Frank Jensen kan blive ved med at sige, at skattelettelserne bare drypper lidt osv., for det passer ikke. Det var gode og gavnlige skattelettelser. De blev fortrinsvis givet til dem, der tjener mindst i det danske samfund, vi har jo også set, at de har virket, og på nogenlunde samme måde vil den næste skattelettelse også blive udmøntet, hvis det skal være med vores stemmer.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Fru Pia Kjærsgaard havde i sin ordførertale et lille afsnit om kriminalitet og refererede til antallet af unge kriminelle med anden etnisk baggrund end dansk, og det er jo ikke noget ukendt tema. Men jeg kom til at spekulere på, om fru

Pia Kjærsgaard kunne delagtiggøre os andre i, hvad Dansk Folkeparti gør sig af overvejelser om, hvad årsagen til kriminalitet er – ikke for nogle specielle grupper, men sådan i al almindelighed – for så kunne vi måske også nå frem til at diskutere, hvordan vi forebygger den. Hvad gør Dansk Folkeparti sig af overvejelser vedrørende årsagen til kriminalitet?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg føler simpelt hen trang til at fortsætte valgkampen med fru Marianne Jelved, for her kunne vi jo virkelig i modsætning til visse andre se, hvilke forskelle der er mellem De Radikale og Dansk Folkeparti.

Jeg kan godt forstå, hvad fru Marianne Jelved mener, når hun stiller sig op og taler om årsagen. Jeg kan næsten selv fortsætte med at sige, men det kan fru Marianne Jelved gå videre med i næste spørgsmål, at årsagen jo er, at de stakkels mennesker ikke kan få et arbejde. Folk af anden etnisk herkomst, der ikke kan få et arbejde, går efter fru Marianne Jelveds meget firkantede opfattelse i stedet ud og hævner sig på samfundet ved at begå kriminalitet.

Jeg synes, det er sølle, hvis det er sådan, det forholder sig. Fru Marianne Jelved kan redegøre for det om lidt, men det er i hvert fald det, jeg har hørt tidligere, og det er også det, jeg tror, jeg kommer til at høre her i dag, men det kan jeg ikke acceptere under nogen omstændigheder. Jeg kan ikke acceptere, at man bare siger, at det er, fordi folk ikke har den nemmeste tilgang til det danske samfund, de udøver en i mange tilfælde særdeles grov volds-kriminalitet.

Kl. 16.10

Men jeg vil egentlig godt høre fortsættelsen fra fru Marianne Jelved, så jeg ikke står her og tager noget for givet på forhånd.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg tror altså, fru Pia Kjærsgaard misforstod mit spørgsmål, for jeg sagde netop, at det ikke var et spørgsmål om etniske grupper, men om kriminalitet i almindelighed.

Jeg spurgte ikke, om fru Pia Kjærsgaard kender Det Radikale Venstres overvejelser. Jeg bad om at få at vide, hvad Dansk Folkepartis overvejelser er om, hvoraf kriminalitet som sådan kommer. Gør Dansk Folkeparti sig nogen overvejelser af den art? Jeg spørger, fordi jeg synes, at vi ud over fængsler og straf og alt det, som er helt

rigtigt i et retssamfund, også skal prøve at sætte fokus på, hvordan man forebygger kriminalitet, så derfor: Hvad kan efter Dansk Folkepartis opfattelse være mulige årsager til kriminalitet?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg føler altså, at jeg ville være ved at melde mig ind i den kreative klasse, hvis jeg skulle stå her og fortælle om alle årsagerne til kriminalitet. Jeg tror måske, det er noget, man i studiekredse har forsket meget i inden for Det Radikale Venstre, men der er mange, mange årsager til kriminalitet, og jeg tror, det vil være for omfattende at redegøre for, hvad årsagerne kan være, netop fordi der er uendelig mange årsager.

Jeg vil sige til fru Marianne Jelved, at selvfølgelig skal der være en forebyggende indsats. Men det skal ikke være sådan, at man bare sidder og forsker i, hvorfor den kriminelle nu er blevet kriminel, og finder en eller anden god baggrund for, hvorfor den kriminelle er blevet kriminel, og så gør man egentlig ikke meget mere ved det, for det er bare sådan, og sådan må det nødvendigvis være, for det har ikke kunnet være anderledes. Den glidebane vil jeg ganske enkelt ikke ind på.

Jeg vil gerne være med til en forebyggende indsats. Det mener jeg klart der skal være, og det gælder både for danskere, der er ude i kriminalitet, og for dem med anden etnisk baggrund – helt bestemt. Men jeg må stå af, når det siges, at det er det eneste, der skal ske. Der skal være en konsekvens, der skal være flere institutioner, hvor man kan sætte dem ind i en periode. Der skal være en meget konsekvent linje, så de finder ud af, at kriminalitet altså ikke er noget, der betaler sig. Sådan må et retssamfund fungere.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til fru Marianne Jelved, og den sidste på min liste er hr. Troels Ravn. (*Ophold*). Er der nogen, der kan hjælpe det nye medlem?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Sådan. Tak for det.

Jeg vil gerne have lov til at hoppe tilbage til spørgsmålet om ældrepakken og de 500 mio. kr. Jeg hørte, at fru Pia Kjærsgaard udtrykte frustration over dårlig kommunal forvaltning af midlerne og altså sendte aben tilbage til kommuner-

ne. Men er det ikke rigtigt, at sandheden i virkeligheden er, at kommunerne på grund af regeringens ideologiske korstog med støtte fra Dansk Folkeparti har været tvunget til at anvende enorme økonomiske ressourcer til udarbejdelse af frit valg-ordninger, at der dermed er gået ressourcer fra ældreplejen, og at der derfor i dag ikke er tilgæet ældreplejen et eneste minut i forhold til 2001?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Må jeg sige til hr. Troels Ravn, at der ikke er brugt enorme ressourcer, men der er naturligvis brugt ressourcer på at indføre frit valg-ordningen i kommunerne, og den skulle være på plads. Det har man da lov at håbe.

Men jeg kan være ganske enig i, at der skal tilføres flere ressourcer, og det er også det, jeg gav udtryk for i mine forrige indlæg. Vi skal ikke være så knappe med at give flere ressourcer til kommunerne, når det gælder de ældre. Vi er nødt til at prioritere området meget, meget højt, og hvis de 500 mio. kr. om året ikke er nok, må der sættes flere penge af.

Med hensyn til at pengene bliver øremærkede, tror jeg, vi kan være meget, meget enige om, at pengene i vidt omfang er brugt forkert. Men må jeg tilføje, at vi sidder jo ikke som andre partier og fører opgørelser over, hvordan andre partiers kommunalbestyrelsesmedlemmer gebærder sig. Jeg tror faktisk – det er bare et slag på tasken – at det ville vise sig, at det meget, meget ofte er socialdemokratisk styrede kommuner, hvor det står virkelig skidt til, og det synes jeg da godt Socialdemokraterne kunne tænke lidt over.

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

At der ikke skulle være anvendt enorme ressourcer, mener jeg er en underdrivelse. Der er ifølge Kommunernes Landsforening på et eneste år anvendt 125 mio. kr. i kommunerne til udarbejdelse af disse frit valg-ordninger, og jeg vil spørge fru Pia Kjærsgaard, om hun ikke mener, at man burde sætte ideologiske hensyn til side og virkelig fremme ældreplejen derude, hvor de ældre medborgere virkelig kan mærke, at pengene gør nytte.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen det er jeg simpelt hen enig i. Jeg kunne ikke være mere enig end det, jeg giver udtryk for her.

Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Troels Ravn siger, at man har skullet bruge det beløb for at indføre frit valg-ordningen. Men nu er den indført, og det er også derfor, vi er meget omhyggelige med at sige, at i den næste periode skal de penge, som Folketinget afsætter til de ældre, selvfølgelig målrettes de ældre og ikke – som det jo er sket til tider – ryge ned i nogle gabende huller, som kommunerne har stået med, hvor de altså er blevet brugt til andre formål, som ikke har noget med frit valg-ordningen at gøre.

Jeg kan simpelt hen ikke være andet end enig med hr. Troels Ravn i, at omsorgen skal være bedre, at vi skal gøre det meget, meget bedre, end vi hidtil har gjort, og at vi også skal gøre det meget bedre, end dengang Socialdemokraterne havde regeringsmagten. Der er jo meget at indhente, men vi er meget enige i, at de ældre skal prioriteres meget højere, end de hidtil er blevet.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til hr. Troels Ravn. Der er nu kommet yderligere tre spørgsmål, foreløbig i hvert fald, og den første er fru Pia Gjellerup.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

De skattelettelser, der gives via skattestoppet, er asocialt fordelt, og det har Dansk Folkeparti også understreget tidligere. Men vi kan forstå af svaret på hr. Frank Jensens spørgsmål, at alligevel vil Dansk Folkeparti ikke gøre noget ved skattestoppet. Man vil finde på et eller andet andet uvist.

Så har vi også hørt, at de merudgifter, som kommunerne og amterne har budgetteret med, og som de har målrettet en indsats for folkeskolen, ældreområdet og sygehusene, går ud over den grænse, som regeringen har sat. Derfor er det jo et interessant spørgsmål, om der sker det, regeringen plejer at gøre med Dansk Folkepartis stemmer, nemlig at tvinge kommunerne og amterne tilbage til og ned under det niveau, der er fastlagt, og derfor spørger vi her i dag: Vil Dansk Folkeparti tvinge kommuner og amter til at reducere de udgifter, de har budgetteret med, og som skal finansiere de ældre, folkeskolen og sygehusene? Det kunne vi ikke få bare et princi-

pielt svar på fra Dansk Folkeparti før, men jeg vil gerne give fru Pia Kjærsgaard en chance til for at give os et svar.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må rette fru Pia Gjellerup, for jeg synes, det er citatfusk – for nu at sige det pænt – når man siger, at vi har talt om et asocialt skattestop. Vi har sagt, at der kan blive tale om en anderledes fordeling set i lyset af det problem, som hr. Frank Jensen rejste, og vi har også vist, hvordan der kan rettes op på det.

Skattestoppet er i sig selv en populær sag, også hos Socialdemokraternes vælgere tror jeg. Man har i hvert fald sikkerhed for, at skatter og afgifter ikke stiger, sådan som tilfældet var under Socialdemokraternes regeringsperiode, og at man ikke kommer ud i en eller anden sejlads, der hedder et skatteloft eller et skatteløft, eller hvad det nu er Socialdemokraterne vil. Grundlæggende lyder det for os som en god idé, at der er et skattestop, i hvert fald set i lyset af de aftaler, vi nu har indgået med regeringen.

Med hensyn til kommunerne er det jo kommunernes ansvar, men det er regeringens ansvar at henvende sig til de partier, den vil vurdere området sammen med, og vi er jo ikke regeringsparti. Vi må afvente, hvad der sker i sagen fra regeringens side, og hvad regeringen vil, men vi har overhovedet ikke fået nogen henvendelse fra regeringen. Vi forventer, at vi får det, og det kan i og for sig blive interessant nok, for vi mener, at denne valgperiode måske kan blive endnu mere spændende end den forrige valgperiode, og det vil vi meget gerne leve op til.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Fru Pia Kjærsgaard er i hvert fald enig med mig på ét punkt, nemlig at man må forvente, at regeringen vil gøre noget over for amterne og kommunerne, og det er jo den forventning, som gør det interessant at høre, hvad Dansk Folkeparti rent principielt vil. Vil man støtte regeringen i at spare den milliard, der er budgetteret med til at merfinansiere kommunernes ældrepleje og sygehusene?

Men vi kan altså kun få nogle tågede svar på det spørgsmål, lige så vel som fru Pia Kjærsgaard flygter bort fra den vurdering, Dansk Folkeparti ellers tidligere har foretaget, nemlig at de skattelettelser, der bliver fordelt via skattestoppet, fordeles asocialt. Der er ingen tvivl om

det, det kan stort set ikke diskuteres, så det er kun et spørgsmål, om man har været villig til at sige det eller ej. Dansk Folkeparti har tidligere været villig til at sige det, men vi har altså ikke fået nogen klare svar i dag, men det håber jeg så jeg kan få på det næste spørgsmål.

Kl. 16.20

Fru Pia Kjærsgaard interesserer sig for folkeafstemningen om EU-traktaten. Hvor lang tid skal der efter fru Pia Kjærsgaards mening gå, fra vi har vedtaget et forslag her i Folketinget om forfatningstraktaten, og til der skal holdes folkeafstemning? Jeg går ikke ud fra, at der skal gå et halvt år, for det ville være at bryde grundloven.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Med hensyn til kommunerne og hvordan man ser på den sag, når den kommer for, vil jeg fuldstændig overlade det til regeringen. På det punkt er fru Pia Gjellerup og jeg jo fuldstændig ens stillet, for vi er altså ikke med i et regeringsparti. Vi er parlamentarisk grundlag for den borgerlige regering, vi har jo ikke rigtig noget alternativ, men ellers ligger der ikke noget andet i det.

Med hensyn til folkeafstemningen skal jeg gentage, at vores prioritering selvfølgelig er, at man lægger afstemningsdatoen på den dato, hvor briterne også holder afstemning, og det behøver i og for sig ikke blive før i 2006. Der er egentlig ingen grund til, at det, som det er blevet foreslået, allerede skulle være i september måned, men vi har en fornemmelse af, at man gør det, fordi man måske forventer, at så får man et ja – det er jeg nu knap så sikker på – og så vil man sætte Storbritannien under pres. Det er ikke nogen særlig fair måde at gøre det på i en så alvorlig sag.

Men det er klart, at der skal gå en tid, jeg vil ikke bare sige en rum tid, som nogle politikere gør – hr. Frank Jensen synes, at et halvt år er alt for lang tid – fra det øjeblik, afstemningen udskrives, til datoen for afholdelse af afstemningen. 3 måneder skulle vistnok være maksimum efter det, hr. Frank Jensen sagde ... (*Tilråb fra salen*). 3 uger, siger fru Pia Gjellerup nede fra sin plads, men vi er ganske uenige, fordi ...

Første næstformand (Svend Auken):

Det er ordføreren, der har ordet.

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er korrekt, hr. formand. Det er lidt svært en gang imellem med fru Pia Gjellerup ...

Første næstformand (Svend Auken):

Selvfølgelig er det korrekt.

Pia Kjærsgaard (DF):

Der har jo tidligere været afstemninger, hvor borgerne fik ganske god tid. Bl.a. mindes jeg da, at der gik særlig lang tid fra det øjeblik, afstemningen om euroen blev udskrevet, til det øjeblik, afstemningen blev holdt, og det er sund fornuft.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til fru Pia Gjellerup. Selv om det er på grundlovens vegne, man er indigneret, er det ikke tilladt at bringe ordføreren ud af fatning med tilråb fra salen.

Pia Kjærsgaard (DF):

Det lykkedes nu heller ikke.

Første næstformand (Svend Auken):

Det lykkedes ikke, men det er heller ikke tilladt. Det var kun det, jeg ville sige.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan jo forstå, at fru Pia Kjærsgaard ikke var i stand til at give et svar til fru Marianne Jelved angående ungdomskriminaliteten.

Jeg har egentlig undret mig rigtig meget over, at Dansk Folkeparti kan leve med, at når vi taler generelt om kriminalitet – altså efter at man har sagt mange store ord om mange store gerninger og om, hvad der burde ske – er vi i en situation, hvor ventetiden på at komme i fængsel for personer, som har begået kriminalitet og er dømt, er steget måned for måned. Den er oppe på små 15 måneder.

Der er næsten dobbelt så mange – omkring 5.000 – der er dømt, men som går og venter på at komme ind, end de omkring 3.000, som sidder i vore fængsler. Hvordan kan man leve med det fra Dansk Folkepartis side? Men ikke bare det: Hvad vil man gøre? Det er dog påfaldende, at efter at man lavede forlig med regeringen, er der ikke flere reaktioner og ikke flere store ord. Kunne vi ikke få et svar i dag? Vil man virkelig acceptere det, og hvad vil man rent faktisk gøre?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er uacceptabelt at skulle leve med det; det giver jeg fru Lissa Mathiasen fuldstændig ret i. Naturligvis er det uacceptabelt i et retssamfund, at der i den grad er mangel på fængselspladser, og at der i den grad er så mange ude i samfundet, som venter på at komme ind og sone deres brøde.

Men med de tiltag, som fru Lissa Mathiasen og hendes parti ikke ville være med til, hverken i den forrige finanslov eller i finansloven for i år, er det jo vedtaget, at der kommer ekstra fængselspladser, og det synes jeg først og fremmest er en god ting. Vi gjorde også det med finansloven for 2005, at vi ændrede lidt på kapaciteten i fængslerne for at få tingene til at gå op, og ifølge det, der foreligger i øjeblikket fra justitsministeren, skulle de gå op i en højere enhed i løbet af dette år.

Jeg er ikke sikker på, at det holder stik – det vil jeg godt sige til fru Lissa Mathiasen – og i det øjeblik, det ikke sker, er vi selvfølgelig nødt til at sætte ekstra ind, for vi kan ikke acceptere, at der i den grad mangler fængselspladser, og at der i et retssamfund er mange, der skal afsone, men som går ude i det frie danske samfund. Det er noget af det, vi vil optage forhandlinger om med regeringen, hvis regeringen er indstillet på det, og vi synes, der er for lidt i regeringsgrundlaget. Men det må igen komme an på en finanslovforhandling i forbindelse med de ekstra fængselspladser, der rent faktisk er behov for.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er da glædeligt at høre, at Dansk Folkeparti i hvert fald stadig siger, at man er enig i, at det ikke er til at leve med. Men rent faktisk har vi jo set, at udviklingen er gået i den gale retning siden sommeren 2002, og vi har gentagne gange påpeget, at man ikke har haft hånd i hanke med udviklingen.

Fra 2003 har man indgået forlig fra Dansk Folkepartis side, men hver gang der er blevet givet et bud på, hvordan tingene vil udvikle sig, har man måttet konstatere, at det ikke har kunnet lade sig gøre at overholde aftalerne. Vi ved, at fængslerne er overfyldte, vi ved, at ventetiden stiger og stiger, og vi ved, at mængden af dømte på fri fod stiger og stiger. Vi har også fået at vide, at det ikke bliver i indeværende år, man når

ned på en normalt tilstand, men at der vil gå længere tid.

Jeg spørger: Vil Dansk Folkeparti være med til at lave noget uden om regeringen, så der rent faktisk kan findes en løsning? Hvordan kan det være, at man kun siger noget, men ikke vil være med til andet end at kigge på det i en ny forhandling? Hvor længe skal retssikkerheden have lov til at blive sat over styr, fordi man ikke vil være med til at gøre noget fra Dansk Folkepartis side?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen jeg vil bestemt ikke afvise, at vi vil være med til at lave noget uden om regeringen – bestemt ikke. Jeg synes da, det lyder fornuftigt, hvis Socialdemokraterne nu har det synspunkt, at nu skal kapaciteten altså stå mål med de straffe, der bliver givet; når straffene er blevet skærpet, betyder det jo naturligt nok, at der er behov for flere fængselspladser.

Men vi har ikke rigtig set noget udspil fra Socialdemokraterne. Socialdemokraterne har ikke ønsket at være med overhovedet, men har bare kritiseret, selv om de i den tidligere regeringsperiode ikke selv sørgede for, at der var de pladser, der rent faktisk var behov for.

Det siger sig selv, at når man skærper straffene, er der behov for flere fængselspladser. Men som på alle andre områder, hvor vi mener, at retssamfundet skal fungere, og at det sociale samfund skal fungere – på alle de områder, som er mærkesager for Dansk Folkeparti – kan andre partier da komme med nogle bud, og så må vi se på, hvordan landet ligger.

Vi er stadig bundet for 2005, for sådan må det nødvendigvis være. Man bryder jo ikke et finanslovforlig, og det tror jeg heller ikke Socialdemokraterne og fru Lissa Mathiasen ville bryde sig om. Sådan spiller klaveret ikke. Man skal være til at stole på.

Første næstformand (Svend Auken):

Den sidste er hr. Johannes Poulsen. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Johannes Poulsen (RV):

Jeg vil gerne have lov til at vende tilbage til ældreområdet.

Jeg kunne forstå, at fru Pia Kjærsgaard erkendte i svaret til hr. Troels Ravn, at man er klar over, at de penge, der blev givet til ældreområdet i den forrige periode, først og fremmest er

blevet brugt til at opbygge et bureaukrati i forbindelse med frit valg-ordningen, som VKO besluttede sig for. Betyder det, at fru Pia Kjærsgaard også i dag er klar til at erkende, at de penge i realiteten er spildt? Situationen er jo den, at der var masser af kommuner, som allerede inden man opfandt de ordninger, havde indført frit valg-ordninger uden hjælp fra regeringen og Dansk Folkeparti, og det vil altså sige, at man sagtens selv kan lave frit valg-ordninger. Betyder det, at fru Pia Kjærsgaard i dag er klar til erkende, at de penge reelt er spildt?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nej, det er simpelt hen noget vrøvl, for der er jo rigtig mange ældre, der har gavn af frit valg-ordningen. Naturligvis er der det, og vi ser jo også ude i kommunerne, at der er ældre, der foretrækker en anden ordning end den, der umiddelbart er til rådighed, når man skal vælge hjemmepleje. Så det er forkert at sige, at pengene er spildt.

Jeg synes, at det arbejde, der er gjort for at få frit valg-ordningen op at stå, har været godt. Nu er den etableret, om jeg så må sige, og det er så det, og så skal man jo ikke bruge de samme penge på frit valg-ordningen en gang til. Nu er den kørt ind ude i kommunerne, og der er flere og flere kommuner, der begynder at benytte sig af den.

Derfor er det ikke rigtigt, som det bliver sagt af hr. Johannes Poulsen, at de penge bare er spildt – vel er de ej! Der er gået penge til det, ja-vel. Det har vi påpeget, og der er jo også en opgørelse, der siger, at der er brugt penge til frit valg-ordningen, og at ikke alle 500 mio. kr. er gået til de ældre i den anden periode. Men det kan vi koncentrere os om i den periode, vi kommer ind i nu.

(Kort bemærkning).

Johannes Poulsen (RV):

Min pointe var rent faktisk, at masser af kommuner havde indført frit valg-ordningen, inden regeringspartierne og Dansk Folkeparti overhovedet kom i tanke om, at der skulle laves et bureaukrati omkring den. Det vil sige, at den mulighed for frit valg, som fru Pia Kjærsgaard nu fremhæver, allerede fandtes, og at man sagtens selv kunne finde ud af det i kommunerne, og derfor kunne pointen være, at pengene er spildt.

Kl. 16.30

Jeg forstår, at man står bag de ordninger, der er lavet, men derfor synes jeg alligevel, det ville være interessant at høre, om fru Pia Kjærsgaard vil være med til at tænke fremadrettet og sørge for, at den enkelte kommune får frihed til selv at afgøre, hvordan den ønsker frit valg-ordningen udformet. Det betyder faktisk noget for mange, og det betyder måske også, at man kan undgå en del af bureaukratiet, så vil Dansk Folkeparti være med til det?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror, vi skal fokusere meget på, at i denne periode er kommunerne langt mere oppe på mærkerne med hensyn til, hvad de ældres behov er, og kan der på nogen måde rettes ind, så de ældres behov bliver bedre tilgodeset, end de har været i den hidtidige periode, synes jeg, vi skal gøre det, uanset hvilke midler der skal til.

Det er også derfor, jeg siger, at tesen med bare at lægge alt over til det kommunale selvstyre, jo i virkeligheden ikke har været så god, som man egentlig burde forvente. Det har jo altid været en mærkesag for Folketinget, at når man gav penge til kommunerne, var det det kommunale selvstyre, som forvaltede de penge. Men lige præcis på ældreområdet har det ikke været gjort særlig godt, og derfor tror jeg egentlig, at når pengene bliver delt ud, skal Folketinget meget mere ind i billedet med hensyn til, hvordan pengene bliver brugt.

Det, det drejer sig om, er, om de ældre, der i dag har frit valg-ordningen, er tilfredse eller ej. Det er vores indtryk, at rigtig mange ældre, der benytter frit valg-ordningen, er tilfredse, og vi ser gerne, at der kommer flere ind under frit valg-ordningen, hvis det er sådan, at de ældres forhold bliver ordentligt tilgodeset. Jeg synes altså, at det primære må være, hvordan de ældre har det med frit valg-ordningen, hvordan kommunerne har det, og hvordan det kan gøres bedre i fremtiden. Er det i virkeligheden bedre, at ...

Første næstformand (Svend Auken):

Nej. Taletiden er opbrugt.

Pia Kjærsgaard (DF):

Undskyld.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu kunne jeg jo sige meget ondt om Dansk Folkepartis sociale politik, men det kan jeg umu-

ligt nå i løbet af 1 minut, så derfor vil jeg i stedet referere til ordførerens holdning til sammenhængen mellem 24-års-reglen og kampen mod tvangsægteskaber.

Ordføreren har tidligere givet udtryk for, at der ikke er nogen sammenhæng, og på den baggrund vil jeg egentlig godt spørge ordføreren, om det er sådan, at man er parat til at støtte forslag, som reelt kan støtte de mennesker, som er truet af at blive ofre for tvangsægteskaber her i landet, f.eks. at give dem en reel mulighed for at gå under jorden ved at gøre det muligt for dem at skifte cpr-nr.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg er ikke sikker på, at jeg helt forstod spørgsmålet, men jeg skal alligevel prøve at gøre mig umage for at besvare det.

Må jeg først sige, at vi aldrig har sagt, at der ingen sammenhæng er mellem 24-års-reglen og tvangsægteskaber. Tværtimod har vi sagt, at der er rigtig mange indvandrerorganisationer og indvandrerkvinder, som er tilhængere af 24-års-reglen. De mener, den er god, fordi de ikke længere kan blive tvangsgift med eller anden fjern fætter fra hjemlandet. Der er mange indvandrerkvinder, der er glade for det, det har de sagt klart og tydeligt, og det vil jeg godt gentage her.

Jeg tror, man misforstår det, fordi Dansk Folkeparti heller aldrig har lagt skjul på, at en anden ting, som bestemt også er væsentlig for Dansk Folkeparti, er at få begrænset antallet af familiesammenføringer til Danmark i medfør af tilknytningsreglen og i forbindelse med tvangsægteskaber. Her tror jeg, hr. Arbo-Bæhr går lidt galt i byen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når jeg kommer ind på spørgsmålet, er det bare, fordi jeg refererer til holdninger, som fru Pia Kjærsgaard tidligere har givet udtryk for i et læserbrev sidste sommer, og som var et angreb på hr. Frank Jensen og den tidligere integrationsminister.

Fru Pia Kjærsgaard kalder det pinligt, at diskussionen om 24-års-reglen bliver til en diskussion om tvangsægteskaber eller ej, og fru Pia Kjærsgaard skriver direkte, at stramningerne først og fremmest blev indført for at få sat en stopper for den tilstrømning af udlændinge, som var ved at tvinge hele vores velfærdssamfund i knæ. På den måde bliver der taget afstand

fra, at det har noget at gøre med tvangsægteskaber, men at det er et spørgsmål om at få lukket grænserne for de folk, som gifter sig med en udlænding, og derfor refererer jeg bare til den holdning og spørger: Hvad vil man gøre for at gøre noget reelt ved problemet med tvangsægteskaberne?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg synes, den udlægning er ret spektakulær, for at sige det ligeud. Det, der bliver citeret, er fuldstændig korrekt, men udlægningen er ejendommelig.

Jeg må sige meget klart og tydeligt til Enhedslisten og andre, der har angrebet og bliver ved med at angribe Dansk Folkeparti for vores udlændingepolitik: Det forholder sig nu engang sådan, at der er nogen, der har holdt festen, og så er der nogen, der skal tage opvasken, og dem, der tager opvasken, er Dansk Folkeparti, og ikke alle andre, som har været med til at holde festen i 15-20 år. Det er det, der skal gøres, og det var derfor, at vi blev nødt til at indføre både tilknytningskrav og 24-års-regel for at begrænse det meget, meget store antal udlændinge, der kom til Danmark. Det står jeg ved, det er jeg stolt af, og jeg vil gøre det igen, hvis det bliver nødvendigt.

Kl. 16.35

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

Den 8. februar skulle danskerne tage stilling til et meget klart spørgsmål, og de gav et meget klart svar på, hvem der skal have lederskabet i Danmark i de næste 4 år. Meget fortjent blev Det Konservative Folkeparti styrket, og VK-regeringen fik et solidt folkeligt mandat til en ny 4-årsperiode på regeringsbænken.

For Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl om, hvor hovedprioriteringerne skal ligge i de kommende år. Vi ved, at globaliseringen ikke er et valg, vi sådan bare kan sige ja eller nej tak til, men derimod et vilkår, som vi i tide skal tackle. Det kræver politikere, der tør tænke langt og stort, og som tør handle visionært og konkret både i et globalt og i et lokalt perspektiv.

Vi skal have et solidt udgangspunkt i et aktivt internationalt samarbejde. Flere og flere proble-

mer bliver grænseoverskridende og skal selvfølgelig derfor også have grænseoverskridende svar. Vi skal derfor være aktive i FN, i NATO og ikke mindst i EU. Vi ser frem til den nye forfatningstraktat og en afskaffelse af forbeholdene, som med stadig større tyngde virker som møllesten om vor hals.

Den globale landsby er en udfordring, som skal besvares med en vækststrategi, der bygger på forskning, innovation og udvikling, på uddannelse, initiativ og kreativitet. Derfor er vi i Det Konservative Folkeparti så oprigtig glade for regeringsprogrammets prioritering af netop forskning og uddannelse.

Vi skal forberede mødet med fremtiden ved at forbedre vores evne til at tackle forandringer. Og der er faktisk kun et eneste sted at tage udgangspunkt, og det kan fysisk beskrives som et punkt mellem ørerne på hver og én af os, og det uanset hvem vi er, og hvor i livet vi er. Enhver forandring og nyskabelse starter med det, der på en eller anden måde foregår i hovederne på os, uanset om vi er såkaldt bogligt anlagt eller mere praktisk orienteret. Det hele starter i spændingsfeltet mellem vores erfaring og fantasi, mellem vores viden og vores evne til at udvikle og kombinere på nye måder. Det er det, der skal dyrkes.

Her er det, at de første leveår, vores barndom og vores skoletid har så voldsom en betydning for vores muligheder for også som voksne at fungere som både harmoniske og kreative mennesker. Det er her grundlaget bliver skabt for vore muligheder for at opbygge et folkeligt fællesskab, som er i stand til at fremtidssikre velfærd og vitalitet i en stærk international konkurrence. Derfor er det, at De Konservative lægger så stor vægt på familie- og skolepolitikken.

Familierne skal gives flere fleksible muligheder for at få dagligdagen til at hænge sammen. Der skal være et bredt udbud af ordentlige og kvalitetsprægede valgmuligheder for børneoppassning, hvor børnene kan blive individuelt stimuleret. Og det er præcis, hvad regeringen lægger op til. I den forbindelse vil jeg ikke undlade at fremhæve, at det konservative krav om en barselfond nu er blevet et fælles VK-anliggende til glæde for ligestilling og for de mindre virksomheder. Det er vi godt tilfredse med.

Når det gælder skolepolitikken, kan jeg ikke skjule den konservative glæde og forventning på vegne af den kommende valgperiode. Da folkeskolen for os ikke bare er og skal være en hjørnesteen i det danske uddannelsessystem, men også en hjørnesteen i det danske samfund, vil jeg

– måske lidt atypisk – tillade mig at bruge lidt flere kræfter end sædvanligt på dette emne og dette prioriteringsområde i min tale i dag.

Kl. 16.40

Sagen er den, at vi Konservative allerede i god tid før valget formulerede vores vision for folkeskolen, og vi kom med et meget præcist bud på, hvordan vi med en kombination af kort- og langsigtede initiativer kan løfte kvalitetsniveauet mærkbart. Vi har en meget klar vision for folkeskolen. Folkeskolen skal formidle faglighed og fælles værdier. Det er to opgaver, som skal løses i en ramme, som fremmer nysgerrighed, samarbejdsevner og sociale kompetencer.

Derfor er det, at vi vil have, at folkeskolen også i fremtiden skal gøres så attraktiv, at langt de fleste forældre positivt vælger den frem for andre skoletilbud. Det betyder ikke, at der ikke skal være valgfrihed og private tilbud, bestemt så, men folkeskolen skal have så god en kvalitet, at den ikke bliver fravalgt på grund af mangel på kvalitet.

Vi vil have fokus på faglighed og fælles værdier. Det skal bl.a. ske ved, at der gives mere tid til undervisning. Folkeskolen skal være en central formidler af dansk kultur, dansk historie, dansk sprog og dermed formidler af de værdier og normer, der binder os sammen til et folk.

Identiteten i det folkelige fællesskab formes under opvæksten, og her spiller og skal folkeskolen fortsat spille en central rolle. Et folks følelse af samhørighed kommer nemlig ikke af sig selv, den skal næres med viden om fælles historie, fælles oplevelser og løsning af fælles udfordringer. Herigennem udvikles nogenlunde fælles normer og demokratiske forventninger til, hvordan problemer tackles.

Indgående kendskab til dansk sprog, historie, herunder kristendommens betydning, principperne i det danske folkestyre samt vores demokratiske normer skal være en hel naturlig del af den bagage, man har med sig fra skoletiden.

Ligesom den personlige identitet formes under opvæksten, formes også vores forhold til køn, krop og bevægelse. Vi Konservative lægger vægt på skolens muligheder for at udvikle opfattelsen af kønnenes ligeværdighed og et aktivt ansvar for sund adfærd.

Det siger sig selv, at indsatsen i folkeskolen har stor betydning for en vellykket integration, og det er jo netop i sig selv et højt prioriteret mål for regeringen.

Ser vi tilbage over de seneste 10-20 år, er situationen den, at undervisningstiden i den danske

folkeskole er blevet udhulet ganske gevaldigt. Faktisk svarer udhulingen til mere end et helt undervisningsår. Der er altså simpelt hen behov for mere tid – tid til læring, tid til fordybelse og tid til bevægelse.

Når en sjettedel forlader skolen uden de mest basale færdigheder, ja, så gør vi det simpelt hen ikke godt nok. Faktisk risikerer vi, at hele generationer på den måde tabes på gulvet. Det er et gigantisk svigt, hvis der ikke gribes ind nu, og ansvaret kan kun placeres et eneste sted: hos det skolepolitiske flertal. Vi Konservative har længe advaret om den gale kurs. Undertiden er det meget ubehageligt at få ret. Men desto større er vores tilfredshed med, at stort set alle vore forslag til forbedringer nu er kommet direkte med i regeringsgrundlaget.

Vi lægger også stor vægt på oplægget til en forbedring af så vel lærernes grunduddannelse som efteruddannelse af skolelederne. Forestillingen om, at den samme lærer skal kunne undervise i stort set alle fag, er dybt forældet, hvis den nogen sinde har været tidssvarende. Vi Konservative ønsker antal af linjefag reduceret til to, det skal ikke være nogen hemmelighed. I regeringsgrundlaget står der foreløbigt, at der skal ske en reduktion, så må vi tage en armbøjning om med hvor meget. Men vi mener, at reduktionen skal ske til to.

Ambitionerne om en ungdomsuddannelse til alle og visionen om, at mindst 50 pct. af en årgang skal have en videregående uddannelse, er velkendte konservative mærkesager.

Som det måske nok er fremgået af min tale, så er regeringens mål for de næste 4 år på uddannelsesområdet stort set som taget ud af konservative oplæg, og det er vi selvfølgelig ganske tilfredse med.

Viljen til målrettet satsning på uddannelse, forskning og innovation ligger på samme måde bag forslagene om oprettelse af flere ph.d.-stillinger, en udvidelse af jobkortordningen, ønskerne om at styrke innovative netværk og imødekomme virksomhedernes behov for eksperter til udviklingsafdelingerne.

Kl. 16.45

Regeringen lægger op til at fortsætte en erhvervspolitik, som giver virksomhederne de bedst tænkelige rammevilkår, og som målrettet fremmer iværksætterkulturen i Danmark – en stribe forslag er allerede undervejs.

Jeg røber næppe heller nogen stor hemmelighed, når jeg fremhæver, at skattepolitikken for os Konservative er et centralt instrument i kam-

pen for øget vækst og dermed i kampen for at tackle den globale udfordring. For os er skattestoppet godt, men jo altså ikke godt nok; for os er spørgsmålet ikke, om vi har råd til skattelettelser, men snarere, om vi har råd til at lade være.

Vi har set, hvordan forårspakken har givet gode resultater, og vi skal fortsætte kursen. Vores vision er, at ingen skal betale mere end 50 pct. af den sidst tjente krone. Vi har tænkt os at bide fast og måltrettet fortsætte med at nedbringe skatten på den sidst tjente krone, simpelt hen fordi det skal kunne betale sig at yde en ekstra indsats.

Vi siger det nu som i valgkampen åbent og lige ud: Vi har ikke alene sat skattelettelser på dagsordenen, vi har også sat skattelettelser på resultatavlen. Det gjorde vi i sidste valgperiode, og det agter vi at gøre igen. Jo, jo, det kræver af og til lidt diskussioner med bl.a. vore venner i regeringen, men dem må vi jo så tage. Der er en grund til, at regeringssamarbejdet består af to selvstændige partier, og her har vi en af grunde-

Når vi er så optagede af at forme en vækststrategi, er det jo, fordi vi vil skabe grundlag for, at vi kan fortsætte og udbygge vores velfærdssamfund. Vi Konservative vil nemlig et samfund, der rækker en tilstrækkelig stærk hånd ud til de sårbare, svage og syge; vi vil, at gamle, der ikke kan klare sig selv, skal have en tilstrækkelig og værdig hjemmehjælp; vi vil, at syge skal behandles og ikke parkeres på en venteliste. Det kræver flere ressourcer, både til hjemmehjælpen og sygehusene, og det kræver bedre muligheder for at tilrettelægge en hensigtsmæssig indsats. Det har vi Konservative lagt vægt på bliver prioriteret, og vi insisterer på, at pengene bliver brugt til formålet.

At investere i fremtidens miljø og velfærdsmuligheder er efter Det Konservative Folkepartis opfattelse en simpel forpligtelse for en regering, der tager sit ansvar alvorligt. Vi føler en forpligtelse, som også rækker ud til de kommende generationer. Derfor lægger vi vægt på regeringens vilje til at forme en gedigen miljøpolitik, der bl.a. satser på at udnytte mulighederne i grøn teknologi. Udfordringen i de kommende år er jo at skabe vækst og udvikling, uden at det sker på bekostning af miljøet. Det er en opgave, som vi skal løfte på så vel internationalt, europæisk som nationalt plan.

Regeringen vil fortsat arbejde for at reducere udledningen af drivhusgasser på globalt plan.

EU skal aktivt søge en ambitiøs aftale om en reduktion i god tid, før Kyotoaftalens første fase udløber i 2012.

Mange initiativer er på vej allerede i det kommende folketingsår. Der skal bl.a. udarbejdes en kemikaliehandlingsplan, og der skal ske en skærpet regulering på landbrugsområdet. Regeringens har afsat 1 mia. kr. til miljøområdet, og det sker jo bl.a. for at bane vejen for mere og bedre natur via skovrejsningsprojekter og naturgenopretningsprogrammer.

Det er med samme alvor, at man skal forstå vores vilje til i tide at foretage de justeringer, som er en nødvendig konsekvens af bl.a. ændringen af vores befolknings alderssammensætning og gennemsnitlige levetid.

Vi ved, at der bliver behov for ændringer. Varsles og gennemføres de i god tid, kan man indrette sig i tilsvarende god tid. Venter man derimod til sidste øjeblik, bliver der behov for langt voldsommere og for den enkelte borger måske langt mere indgribende forandringer. Det kan ingen være tjent med. Derfor insisterede vi Konservative på at få nedsat en Velfærdskommission, og på samme måde vil vi insistere på at tage deres ideer og forslag alvorligt. Når kommissionen til december kommer med sin rapport, må en åben og ærlig dialog i gang.

Vi Konservative insisterer ikke alene på retten til at regere, når vælgerne har givet os mandatet hertil, vi insisterer faktisk også på at gøre vort til at leve op til den forpligtelse, der følger med retten.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og beder hende om at blive stående. Der er adskillige medlemmer, som har bedt om ordet. Den første ordfører, der vil komme med indlæg, er fru Marianne Jelved.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Den konservative ordfører talte meget om skolen, men det vil jeg afstå fra, for det er ikke til korte bemærkninger. Jeg vil derfor vende tilbage til det spørgsmål, som jeg også stillede til hr. Jens Rohde, for vi i Det Radikale Venstre er meget optaget af beskæftigelsen.

Kl. 16.50

Vi er jo enige i og har accepteret regeringens tal om de 60.000 ekstraordinært beskæftigede, der skal sørge for, at hele økonomien hænger sammen. Derfor spørger jeg, om Det Konservative Folkeparti kunne løfte sløret for, hvordan re-

geringen skal nå det mål. Jeg anerkender helt, at Det Konservative Folkeparti er i en form for opposition i regeringen, men derfor kunne det jo være, at der er nogle særlige konkrete forslag i Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi er meget optaget af at styrke beskæftigelsen, det ved fru Marianne Jelved, og jeg tror faktisk, at vi her i hvert fald på det visionære plan har noget tilfælles, og det kunne da være spændende, om vi kunne gøre brug af det i den kommende folketingssamling.

For os handler det om både kortsigtede og langsigtede initiativer. Kortsigtet handler det om at forbedre vilkårene for at være iværksætter, for at sætte ting i gang. Her handler det om at satse på et skattesystem, som belønner ekstra initiativer og det at løbe en risiko. Det er det ene.

Det andet er nogle langsigtede initiativer. Her har vi sat et meget stort mål op på integrationsområdet. Vi vil meget gerne have, at 25.000 af de ledige, som har anden etnisk baggrund, i løbet af de kommende år får beskæftigelse. Vi vil satse helt anderledes målrettet på efteruddannelse, bl.a. sammen med arbejdsmarkedets parter skal vi finde ud af, hvordan vi kan løfte den opgave i fællesskab.

Der er en lang række initiativer i gang, som skal løfte det beskæftigelsesbehov, som vi er fælles om.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det har vi jo hørt til bevidstløshed også i de 3 år, der er gået. Nu er der godt nok kommet nogle tal på, nemlig 25.000 med anden etnisk baggrund end dansk. Jeg synes, det er lidt ærgerligt med den typefokusering, for jeg synes, at det skulle være generelt. Hvorfor er det kun nogle bestemte mennesker, der må få glæde af den såkaldte ordning? Hvorfor er det ikke alle de 800.000, som er uden for arbejdsmarkedet, der må få glæde af den?

Punkt 2: Det nytter jo ikke noget at blive ved med at sige, at man vil gøre de ting, for hvor er efterspørgslen? Hvordan vil Det Konservative Folkeparti skabe de job, der gør, at man efterspørger arbejdskraft? Det er ikke godt nok at sige, at der skal være mere iværksætteri. Det har vi sagt og hørt på i mange år. Vismænd og alle mulige andre siger, at der er nødt til at komme nogle reformer, at vi er nødt til at ændre den må-

de, vores adfærd er på, den måde samfundet fungerer på. Hvad er Det Konservative Folkepartis konkrete bud? Nu er tålmodigheden ved at være slut.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Fru Marianne Jelved har jo ret i, at der er behov for at øge arbejdsudbuddet. Det er en forudsætning for 2010-målsætningen, som vi jo er enige om. Det er punkt 1. Punkt 2 er, at der også er behov for at skabe jobbene. Derfor er der jo mange strenge, der skal spilles på: En offensiv dynamisk erhvervspolitik, som giver erhvervsvirksomhederne de bedst mulige rammevilkår, skal til, og derudover kommer en lang række målrettede ting.

Men primært har fru Jelved efter min mening fat i noget centralt, og det er mentaliteten. Her er det, at vi Konservative gerne vil have vendt en samfundsudvikling, hvor vi betaler hinanden for at holde fri og ikke gøre noget, til et samfund, hvor det kan betale sig at yde en indsats, løbe en risiko, uddanne sig, hvor vi får gjort op med jantelovens du skal ikke tro, at du er noget-mentalitet.

Det er, som jeg sagde i min ordførertale, mellem ørerne, at de største forandringer starter. Enhver forandring starter i hvert fald der. Hvis vi ikke begynder at ændre på vores hidtidige tradition med ved overenskomstbordet at bevilge hinanden mere ferie – den sjette ferieuge – at belønne hinanden med at afspadsere frem for at tage overarbejde, når der er ordre til det, får vi ikke gjort samfundskagen større.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det er i samme boldgade som fru Marianne Jelveds spørgsmål, for det der med beskæftigelsen er jo en forudsætning for velfærd. Det tror jeg at vi er enige om.

Når man nu ved, at det er et faktum, at siden VK-regeringen trådte til, har vi har mistet 50.000 arbejdspladser, og når det med beskæftigelsen ligger også fru Pia Christmas-Møller på sinde, vil jeg spørge fru Pia Christmas-Møller om, hvad det så præcis er, fru Pia Christmas-Møller vil gøre for at vende den udvikling. Jeg siger ikke, at Danmarks Statistiks tal er korrekte, men man kan ikke sådan se bort fra, at der er sket et fald fra tredje til fjerde kvartal, hvor der er et tab på over 13.000 job.

Til alt det der med, at vi skal have iværksætterier osv.: Man har jo mulighed for at gøre noget, når man sidder med regeringsansvaret. Det er jo ikke bare at sige, at man vil overlade det til markedet at skaffe de arbejdspladser, for arbejdspladser kommer jo ikke nødvendigvis af sig selv. Hvad er det helt præcis, man vil gøre? Kan vi ikke få et bud på, hvad man vil gøre for bare at fjerne det sidste kvartals fald i beskæftigelsen på over 13.000? Kan fru Pia Christmas-Møller komme med et forslag?

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Frank Jensen ved jo godt, at den borgerlige regering har skabt et fald i arbejdsløsheden på 14.000 inden for de seneste år. Så er der en vige tendens i de allersneste tal baseret på ATP's opgørelser, men der er meget stor usikkerhed forbundet med dem.

Men bag alle disse tal står en kæmpe udfordring, som vi er fælles om, som Socialdemokraterne burde kaste sig over med iver og give et bud på. Vi skal nemlig i de kommende år sikre kvalificerede svar på spørgsmålet: Hvad skal Danmark leve af om 10-20 år? Hvad skal vi satse på?

Her har den borgerlige regering med bl.a. Det Konservative Folkeparti i spidsen gang på gang sagt, at det handler om forskning, innovation og udvikling. Vi har stået i spidsen for etableringen af en Højteknologifond. Hvor var det lige Socialdemokraterne var henne, da den skulle etableres? Hvor er det lige Socialdemokraterne er henne, når der skal gives bedre muligheder for, at forskere kan komme til landet, når vi skal have udvidet antallet af ph.d.-forskere? Så er Socialdemokraterne nogle gange hjemme, og andre gange er det hus forbi. Det er en slap indstilling fra Socialdemokraterne. Heller ikke det, vi hørte her i dag, var særlig overbevisende. Der skal spilles på mange strenge, herunder forskning, udvikling og innovation.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Man kan høre, at ordføreren har meget på hjerte, men det bliver ikke klarere af den grund.

Til alt det der, vi hørte om, hvornår Socialdemokratiet var til noget og ikke var til noget: Jeg tror nu, at i de fleste af de tilfælde, som fru Pia Christmas-Møller nævnte, er Socialdemokratiet forligspartner, så der synes jeg, at man måske

skulle behandle sin forligspartner med lidt større omhu, end fru Pia Christmas-Møller gør her.

Jeg stiller simpelt hen et enkle spørgsmål: Kan vi ikke bare få et konkret bud på, hvordan man vil få løftet beskæftigelsen, lad os så bare sige i løbet af de næste år? Kan vi ikke bare få et bud på, hvad det er, som de 13.200, som har mistet deres arbejde bare fra tredje til fjerde kvartal, skal gøre?

Man kan blive ved med at sige, at Danmarks Statistik ikke kan opgøre tallene, men vi har altså mistet 50.000 arbejdspladser, det står ikke til diskussion. Jeg beder bare om et enkelt bud fra fru Pia Christmas-Møller.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Frank Jensen vil åbenbart ikke forholde sig til problemstillingen.

Problemstillingen kræver nogle kortsigtede og langsigtede politiske initiativer. Jeg har peget på en række initiativer, og jeg vil gerne føje yderligere ting til den lange liste, som jeg allerede har præsenteret her fra talerstolen.

Vi ønsker at styrke samspillet mellem private virksomhedsaktører og offentlig forskning. Der er mange ideer, som aldrig bliver omsat til privat produktion eller for den sags skyld produktion i det hele taget. Der er regeringen på vej med lovgivning, som skal sikre, at vi får et langt bedre samspil.

På en lang række områder skal vi gøre tingene på en anden måde, så vi får mere ud af det i fællesskab. Det handler altså om udvikling, innovation og forskning. Det handler om en mentalitetsforandring, hvorefter vi i vores samfund gør det attraktivt at yde en ekstra indsats og løbe en risiko. Det er det holdningsmæssige afsæt, som skal give os mulighed for at tage den handske op, som den internationale udfordring giver os.

Der er det altså, at hr. Frank Jensen forlanger, at jeg skal stå her på 1 minut og give præcise anvisninger på, hvordan arbejdspladserne oppe i Hjørring og arbejdspladserne i Roskilde skal etableres. Det kan jeg ikke. Det vil jeg heller ikke, for jeg kan ikke foregøgle hverken hr. Frank Jensen eller nogen andre, at det er her i Folketinget, arbejdspladserne skabes. De skabes ude i det virkelige liv. Det er virksomhederne, det er iværksætterne, det er virksomhedslederne, der skaber disse arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg lyttede med stor interesse til fru Pia Christmas-Møllers bemærkninger om folkeskolen. Når man sådan hører det der konservative skolesyn blive udbasuneret, kan man jo godt forstå, at De Konservative var uden for stort set alle folkeskoleforlig i det 20. århundrede. De var ikke en del af dansk skolepolitik, for det var ikke en skolepolitik, der blev tilrettelagt efter de principper, som blev fremlagt her i dag.

Jeg kan da godt forstå, at De Konservative er glade for, at de nu har medvirket til at få vendt hele folkeskolepolitikken og den måde, vi diskuterer skolepolitik på, så det nu kun handler om faglighed og fælles værdier. Der er intet om sociale kompetencer, intet om kreative kompetencer, intet om, at børnene skal være hele mennesker.

Jeg vil godt spørge fru Pia Christmas-Møller, om det ikke gør en lille smule indtryk, at der er en række progressive erhvervsfolk, f.eks. Lars Kolind, der har gjort opmærksom på, at hvis børnene skal kunne fungere i fremtidens viden-samfund i en globaliseret verden, er det nødvendigt, at de også kan samarbejde, at de også er kreative, og at det er utilstrækkeligt med den snævre faglighed, som Det Konservative Folkeparti står for.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det ene udelukker ikke det andet. Jeg kan kun tilslutte mig hr. Holger K. Niensens bemærkninger om, at der er behov for, at den enkelte elev også udvikler sociale kompetencer og samarbejdskompetencer. Det sagde jeg også i mit ord-førerindlæg.

Det er bare ikke nok og godt nok, der skal også faglighed til. Når hver sjette går ud af 9. klasse uden at være i stand til at læse en ganske almindelig tekst på dansk, så har man svigtet og det i en gigantisk målestok. Det kan vi ikke finde os i fra Det Konservative Folkepartis side, og derfor skal der sættes ind.

I øvrigt er det altså ikke så forfærdeligt at blive målt. Test er en god ting, når den bliver brugt rigtigt. Test skal bruges til at vurdere, hvor den enkelte elev er her og nu, og så skal der derefter opstilles en individuel læringsplan for den enkelte elev, så niveauet kan blive højnet i den efterfølgende tid. Det er jo det, der skal til. Test er godt, men ikke nok, mere må til.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det er jo velkendt, at der bliver brugt test i øjeblikket. Enhver, der har et barn, ved jo, når man kommer til skole-hjem-samtale, at lærerne har lavet test af de enkelte børn. Det bliver der snakket om med forældrene. Der er ikke tale om centralistiske nationale test, som De Konservative står for, men selvfølgelig bliver der testet. Det er jo ikke det, der er problemet. Det, der er problemet, er, at der ikke er tilstrækkelig med ressourcer, at der ikke er tilstrækkelig viden, heller ikke altid om læseundervisningen.

Men det slog mig alligevel, for det var jo ikke kreativitet, det var ikke sociale kompetencer, som overhovedet spillede en rolle i det indlæg, vi hørte før. Det var, som jeg sagde før, faglighed og fælles værdier. Det er snæver faglighed, som skal terpes ind. Det er fælles værdier i kristendom, i historie, i dansk kultur. Det er præcis det, som De Konservative altid har ment, hvilket er en af hovedårsagerne til, at De Konservative indtil 2001 har stået uden for folkeskoleforligene i det her land. Det er jo interessant, at hele skolepolitikken er ændret på den måde. Det er interessant.

Derfor vil jeg endnu en gang spørge: Kan man bare opdrage børn til at være små robotter? Skal de ikke også kunne være selvstændigt tænkende mennesker, være kreative, have sociale evner – det, som gør dem til hele mennesker og til ordentlige samfundsborgere?

Første næstformand (Svend Auken):

Det er store sager, vi diskuterer, men der er en taletid, der skal overholdes.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det kan godt være, at hr. Holger K. Nielsen har interesse i at dæmonisere mig. Men lad mig så pege på den kronik, der var i fredags i Jyllands-Posten, skrevet af Marina Cecilie Roné, som har boet i Tyskland i en årrække og har haft sine børn gående i tysk skole. Hun skriver meget præcist, hvordan man faktisk godt kan få disciplin til at gå hånd i hånd med et ordentligt menneskesyn. Det behøver ikke at være ensbetydende med en sort skole, at man gennemfører test, at man sætter en ære i at lave fejlfri opgaver. Der er faktisk mulighed for at have en skole med et højt fagligt niveau, som samtidig udvikler sociale kompetencer.

Må jeg ikke godt sige til hr. Holger K. Nielsen, at jeg har ikke i mit ordførerindlæg alene fremhævet behovet for faglige kompetencer. Tværtimod fremhævede jeg også behovet for at udvikle fælles værdier og normer, når det drejer sig om fælles løsninger, en fælles demokratiopfattelse. Folkeskolen er en af de få, måske den eneste kulturbærende institution, vi er fælles om i Danmark. Derfor skal den plejes som sådan. Det er afsindig vigtigt ikke mindst af hensyn til sammenhængskraften om nogle ganske få år.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det er jo ikke noget nyt, at De Konservative finder løsningen på fremtidens udfordringer med benene solidt placeret i fortiden. Derfor er det jo heller ikke så overraskende, at De Konservatives bud på en folkeskole minder mig uhyre meget om min egen barndom. Det er selvfølgelig betryggende. Det, der bare er problemet, er jo, at dengang var der faktisk flere, som forlod folkeskolen uden at have lært at læse og skrive og regne. Det er fru Pia Christmas-Møller formentlig for ung til at kunne huske, men det kan jeg godt.

Så fik vi Tyskland som eksempel. Jeg ved ikke, om fru Pia Christmas-Møller kan huske, hvordan det er med PISA-undersøgelsen og Tyskland, men det er vist ikke så godt.

Så er der det visionære og fremtidsrettede: Hvordan kan man kalde sig visionær og fremadrettet, når man ikke har et eneste konkret bud på, hvordan vi sikrer, at vi bliver frigjort for vores afhængighed af olie? Hvordan kan man påstå, at man støtter en visionær regering, når statsministerens eneste svar på spørgsmålet omkring klimaproblemerne og de truende naturkatastrofer er latterliggørelse og udtalelser om, at al isen nok ikke smelter med det samme? Det er der ikke meget vision i.

Kl. 17.05

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan ikke forstå, at der er så stærke kræfter her i Folketingssalen, der vil forsvare, at hver sjette elev, der går ud af den danske folkeskole, dårligt kan læse en almindelig tekst på dansk. Ærligt talt, jeg troede, vi kunne være enige om, at når det forholder sig sådan, er det bare ikke godt nok, og at noget skal gøres. Man kan nu engang ikke gribe læsefærdigheder ned fra himlen.

Hvorfor er det så forfærdeligt, at børn skal have tid til at lære? Når de skal spille fodbold, er det fint nok, at de får lov til at gå til træning flere timer om ugen. Hvorfor tror man så ikke på træning, når det gælder det at lære at læse og at skrive og for den sags skyld at regne og på anden måde få faglige kundskaber? Jeg kan ikke forstå, at det skal dømoniseres i en grad, som vi oplever det netop nu.

I hvert fald er jeg overordentlig glad for, at Det Konservative Folkeparti ikke har et hovedansvar for en folkeskole, der har produceret så ringe resultater, og jeg er meget stolt af at være medlem af et parti, der nu er med til at danne regering endnu en gang, og som formår at sætte folkeskolen så højt på dagsordenen for den kommende regeringsperiode; som sætter sig nogle meget præcise mål, både hvad angår faglighed og værdier.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu har jeg ikke sagt – jeg tror end ikke, at SF har sagt det – at vi er imod, at folk lærer at læse. Vi understreger bare over for den konservative ordfører, at hendes metoder er prøvet før med ringe held. Det var det ene, jeg vil sige.

Det andet, jeg vil sige, er: Jeg kan ikke forstå, hvorfor Det Konservative Folkeparti ikke tilføjer den megen snak om innovation lidt konkret: Hvorfor er det f.eks. ikke De Konservatives bud, at vi skal sikre, at der sker en masse inden for udvikling af vedvarende energi? Det kan skabe masser af arbejdspladser udeomkring i de områder, hvor der i dag er stor arbejdsløshed. Det kan medvirke til, at vi kan blive uafhængige af olien. Vi kan gøre det mindre nødvendigt at føre tåbelige og ulovlige krige. Vi kan blive uafhængige af olien, hvilket vil være meget godt om 20-25 år, fordi den smule, der er tilbage, er meget dyr. Vi kan gøre, at statsministeren kan fortsætte med at gøre sig morsom på klimaforandringernes bekostning, fordi vi undgår alt dette.

Det synes jeg ville være en visionær politik fra Det Konservative Folkepartis side.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er ikke korrekt, når det bliver fremstillet, som om vi er imod vedvarende energi. Tværtimod ser vi en stor fremtid for vedvarende energi, og det vil jeg gerne have mulighed for at komme tilbage til lidt senere.

Men for at afslutte afsnittet om skolepolitikken: Det kan godt være, at SF ikke har sagt, at eleverne ikke skal lære at læse, men det lyder sådan. Det lyder, som om man er tilfreds med tingenes tilstand. Jeg har i hvert fald ikke hørt et eneste forslag fra SF, som kan fortælle, hvordan vi skal gøre tingene bedre.

Flere timer i faget dansk er en nødvendig forudsætning for at gøre det bedre. Den konsekvens er vi parate til at tage, og det lægger vi ikke skjul på. Hvis man ser på udviklingen i den danske folkeskole over de sidste 10-20 år, er det faktisk sådan, at elever, der går ud af 9. klasse i dag, har, hvad der svarer til et helt års mindre undervisning end elever, der gik ud af folkeskolen i f.eks. 1976.

Jeg vil gerne se dokumentation for de påstande, SF's hr. Per Clausen kommer med, om, at man tidligere læste dårligere, end man gør nu. Det har jeg ikke set dokumentation for.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi skal jo lære hinanden at kende alle sammen herinde. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at hr. Per Clausen er fra Enhedslisten. Men efterhånden så lærer vi hinanden at kende. Det tager vi med godt humør.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg beklager, at jeg sagde SF.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg er sikker på, at bemærkningerne også havde adresse til SF. Den næste er hr. Steen Gade.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg kan da sige til fru Pia Christmas-Møller, at jeg har læst på SF's materiale, så jeg ved, at SF går ind for mere danskundervisning.

Men det, jeg vil hæfte mig ved, er, at Det Konservative Folkeparti tager udgangspunkt i, at vi skal tænke langt og stort og tænke i globalisering. Men så spørger jeg bare: Hvorfor siger den her regering så ingenting om fattigdom, ingenting om sult, ingenting om verdens ulighed, ingenting om, hvordan man laver en miljøpolitik, som sammenkobles med skabelsen af fremtidens arbejdspladser?

Jo, der blev flere gange sagt, at vi skulle satse på at udvikle grøn teknologi, og det er det eneste lille pip, jeg har hørt om en ambitiøs miljøpolitik. Man får ikke en ambitiøs miljøpolitik blot

ved at kalde den ambitiøs. Det kan jo ofte være falsk varebetegnelse.

Man har en miljøpolitik, o.k., men den er ikke ambitiøs, og et af midlerne ville være at kæde jobskabelse direkte sammen med en satsning på miljøet, specielt når det handler om at bekæmpe drivhuseffekten.

Kl. 17.10

Hvis regeringen gjorde det, gjorde den noget godt, og så kunne den skabe arbejdspladser. Hvis regeringen ikke gør det, viser den jo, at den ikke har nogen konkrete bud på at skabe arbejdspladser. Den har ikke nogen konkrete bud på at koble de globale udfordringer sammen med hverdagen i Danmark, som vedrører almindelige mennesker, nemlig sammen med nye job.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne sige tillykke til SF, og jeg glæder mig til at se SF stemme for regeringens forslag om flere timer i faget dansk. Det synes jeg virkelig er en glædelig udvikling. Og så skal jeg beklage, at jeg her tidligere kom til at tage fejl i forhold til Enhedslistens nye medlem.

Med hensyn til visionerne på miljøområdet og på beskæftigelsesområdet kan jeg garantere hr. Steen Gade for, at Det Konservative Folkeparti ikke ser nogen modsætning mellem at fremme beskæftigelsen, skabe job og tage miljøhensyn.

For os handler udfordringen faktisk om at prøve at få disse to ting til at gå op i en højere enhed. Derfor vil vi gerne sætse på grøn teknologi. Derfor ser vi på anvendelsen af ny teknologi som en af vejene til at løse miljøproblemerne og samtidig en af vejene til at give os nogle positive erhvervseffekter.

Vi vil faktisk gerne kombinere disse udfordringer. De virksomheder, som er helt foran på miljøsidens, er faktisk også nogle gange i en situation, hvor de har en konkurrencefordel på de internationale markeder. Det er vejen frem at se sådan på tingene.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det sidste lød jo forjættende, og jeg er helt enig i det. Det er bare interessant, at der stort set står det modsatte i regeringsgrundlaget. Jeg har læst på det, og under »Klima« står der:

»Regeringen vil fortsat arbejde for at reducere udledningen af drivhusgasser på baggrund af

principperne i den omkostningseffektive klimastrategi ...«.

Det er jo det modsatte. Det er, at det er en omkostning, og at det handler om at gøre det så billigt som muligt, f.eks. ved at købe kvoter. Det er jo det, regeringen siger.

Hvis man virkelig vil gøre det, som fru Christmas-Møller siger – det, der kommer ud af hendes mund – skal man gøre det modsatte af det, statsministeren har skrevet i det her papir. Så skal man koble det sammen med at skabe fremtidens arbejdspladser for vedvarende energier på en lang række andre områder.

Jeg er helt enig i, at der er en god alliance med gode kræfter i erhvervslivet. Det er bare trist, at vi har en borgerlig regering, der ikke ved, hvordan man skaber arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil anbefale hr. Steen Gade lige at kigge et afsnit højere oppe, for under »Grøn teknologi og bio-brændstof« står:

»Udvikling og anvendelse af ny teknologi kan være en af vejene til at løse miljøproblemer og kan samtidig have positive og erhvervsmæssige effekter. Regeringen vil styrke udviklingen af grøn teknologi, bl.a. på energiområdet og på brændstofområdet.«

Her er koblingen til stede. Jeg ser ikke den modsigelse, som hr. Steen Gade fremhæver. Faktisk er det en del af regeringens politik at prøve at få en sammenhæng mellem miljøhensyn og beskæftigelsesudvikling. Det er den helt store udfordring i de kommende år.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til hr. Steen Gade. Så er det hr. Poul Erik Christensen fra Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Fru Pia Christmas-Møller udtrykker en glæde over sit partis fremgang ved valget, og med de briller har jeg så læst regeringsgrundlaget for at se det udmøntet i selve det skrevne grundlag. Der har jeg svært ved at se det positive og den glæde, som burde være deri.

Der er en masse overskrifter. Der er ikke ret meget konservativ politik ud over skolepolitikken. I statsministerens forelæggelse i dag og i Venstres ordførers forelæggelse fremgår det ikke, at man ønsker en nedsættelse af skatten på arbejde. Fru Pia Christmas-Møller udtrykker i

dag ønske om at nedsætte skatten på arbejde og indtager dermed for mig at se en holdning, som om hun var i opposition til sit regeringsparti.

Jeg vil gerne spørge fru Pia Christmas-Møller, om Det Konservative Folkeparti i denne samling eller i dette år vil være med til sammen med Det Radikale Venstre at vedtage en sænkning af skatten på arbejde?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jamen det har vi jo allerede gjort. Det var ganske vist ikke med De Radikales stemmer, det må jeg beklage. Det nyvalgte radikale folketingsmedlem er ikke selv ansvarlig, men Det Radikale Venstre stemte jo ikke for de skattelettelser på personskatteområdet, som Det Konservative Folkeparti gennemførte sammen med bl.a. vores venner i Venstre.

Vi taler ikke bare om skattelettelser. Vi gennemfører dem. Vi sætter dem på dagsordenen, også når det er allermest upopulært. Det gjorde vi forud for det foregående folketingsvalg i 2001. Vi gennemførte det i den forrige valgperiode, vi står ved det, og vi sætter sigtelinjer for nye skattelettelser for den næste valgperiode.

Kl. 17.15

Vi erkender, at vi står ganske alene med det helt konkrete bud på, at der maksimalt skal være en beskatning svarende til 50 pct. af den sidst tjente krone. Det er vores vision. Men vi har vist i praksis, at vi, tidligere med 16 mandater, nu med 18, styk for styk kan arbejde os frem mod en så visionær målsætning.

Så hvis Det Radikale Venstre vil lægge stemmer til vores politik, vil vi sige tak til, men indtil videre skorter det på handling bag ordene.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg er nødt til at genopfriske fru Pia Christmas-Møllers hukommelse. Det Radikale Venstre stemte ikke imod, vi undlod at stemme, og baggrunden for det var, at der manglede finansiering, idet man ønskede at tage beløbet fra overskuddet.

En anden ting, jeg vil sige, er: I regeringens grundlag står der, at man ønsker iværksætterånden genskabt i Danmark. Der siges samtidig, at man vil give vækstiværksætterne 200 mio. kr. i skattelettelser. Jeg vil gerne spørge fru Pia Christmas-Møller, om hun mener, at disse 200 mio. kr. vil bevirke, at der bliver mere vækst i Danmark.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Radikale Venstre har talt om skattelettelser i en årrække. Når man ser på de konkrete forslag og finansieringen af De Radikales ideer til skattelettelser, er der tale om skatteomlægninger: omlægninger, som, da de samarbejdede med Socialdemokraterne i 1990'erne, førte til, at ganske almindelige familier med en SiD-arbejderindkomst, en lille bil og et lille hus fik en merudgift inklusive grønne afgifter på omkring 500 kr. om måneden.

Det Konservative Folkepartis krav om skattelettelser bliver til virkelighed, og det bliver til virkelighed, som kan mærkes af ganske almindelige indkomster: En politimand og en sygeplejerske kan mærke en lettelse på omkring 1.000 kr. om måneden. Her er en konkret, klar og mærkbar forskel på Det Konservative Folkepartis visioner og evne til at omsætte disse til konkrete resultater og De Radikales ditto.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg kan næsten ikke lade være med at kommentere det sidste svar, fru Pia Christmas-Møller kom med. Det er noget sjovt noget, for i konservativ optik er det rigtige skattelettelser, hvis man tager pengene fra dem, der har mindst, hvorimod det ikke er rigtige skattelettelser, hvis man tager fra dem, der har mest.

Jeg vil godt spørge fru Pia Christmas-Møller, om hun måske vil bidrage lidt til en afklaring omkring kommunernes økonomi. Det lykkedes mig desværre ikke engang at få et principielt tilsagn fra fru Pia Kjærsgaard om, at hun vil være med til at forhindre regeringen i at pålægge kommunerne at spare på ældre og på folkeskolen og amterne at spare på sygehusene, hvor de har overskredet de rammer, regeringen har til-ladt.

Kan vi regne med, kan vi håbe på, kan vi få et tilsagn fra Det Konservative Folkeparti om, at Det Konservative Folkeparti vil være med til sammen med os andre at sige til regeringen, at vi ikke, og slet ikke i lyset af den valgkamp, der har været ført, kan acceptere, at man nu her fra februar-marts måned pålægger kommunerne at gennemføre besparelser på ældreområdet, på folkeskoleområdet og på sygehusområdet, som er de områder, hvor regeringen siger at der er brugt for mange penge?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Først til bemærkningerne om skattelettelser:

Det, Socialdemokratiet gjorde, var jo at gennemføre en skatteomlægning, som i den grad havde den tunge ende nedad. Man ramte SiD-arbejderen og lettede skatten for de højere indkomster. Det Konservative Folkeparti har lagt stemmer til en skattepolitik, som har givet skattelettelser for stort set alle indkomstgrupper, i hvert fald arbejdsindkomstgrupper. Der er givet jobfradrag m.v. Så den bemærkning mener jeg ikke hører nogen steder hjemme, vil jeg sige til hr. Ole Stavad.

Med hensyn til spørgsmålet om kommunernes økonomi ville det da være vanvittigt, om vi i en situation, hvor vi har afsat 0,5 mia. kr. ekstra til ældreområdet og vil afkræve kommunerne dokumentation for, at de nu også bruger disse penge på ældreområdet, med den anden hånd skulle kræve, at de skulle gennemføre besparelser på f.eks. det område. Det giver da ikke mening.

Når vi vil afsætte ekstra penge til sundhedsområdet, er det da, fordi vi vil have kvalitet og fordel af flere behandlinger; så er det da ikke for, at der skal gennemføres besparelser. Vi vil have, at disse helt centrale velfærdsområder bliver prioriteret. Det har vi sagt i valgkampen, det står vi ved, og det er reflekteret i regeringsgrundlaget. Sådan er det.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Den sidste del af fru Pia Christmas-Møllers svar vil jeg godt takke meget for. Hermed har vi, går jeg ud fra, fået skabt klarhed over overskridelserne af rammerne, hvor regeringen har indkaldt kommunerne og amterne for at få dem til at føre det tilbage og revidere budgetterne. Det vil med regeringspartiet Det Konservative Folkeparti ikke blive gennemført.

Hermed ligger der et klart svar til Kommunernes Landsforening og til Amtsrådsforeningen gående ud på, at de overskridelser, de har været nødt til at foretage for bare delvis at leve op til nogle af de løfter, regeringen har givet på kommunernes og amtternes vegne i forhold til ældre, i forhold til folkeskole, i forhold til sygehuse, de udgifter, man har været nødt til at afsætte der, ikke skal reduceres; budgetterne skal ikke reduceres og revideres, og der skal ikke

gennemføres besparelser på de områder. Tak til fru Pia Christmas-Møller.

Jeg går ud fra, at Det Konservative Folkeparti i det videre forløb sammen med os andre vil sørge for, at det også bliver det, der kommer til at ske i virkelighedens verden ...

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Ole Stavad (S):

... og dermed har vi jo så fået et bedre svar ...

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren, sagde jeg.

Ole Stavad (S):

... end fra fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Stavad, at i modsætning til den socialdemokratisk-radikalt ledede regering ønsker Det Konservative Folkeparti sammen med Venstre faktisk, at der er nogenlunde styr på de offentlige udgifter.

Der er inden for de rammer, der er lagt, plads til vækst. Det har der været, og det er der fortsat. Vi har en samlet vækstramme på omkring 0,5 pct. Det er der ikke lagt op til ændringer af.

Men det betyder naturligvis ikke, at kommuner ikke skal leve op til de aftaler, som kommunerne har indgået, men derfra og så til at tolke, at nu vil vi kræve, at kommunerne skal spare på hjemmehjælpsområdet eller på skoleområdet eller på sygehusområdet, er der et stykke vej, og det er da at rode tingene fuldstændig sammen, vil jeg gerne sige til hr. Ole Stavad.

Vi ønsker faktisk, at vi skal have en folkeskole på et ordentligt kvalitativt niveau. Vi har sat ekstra penge af til ældreområdet; det ligger i vores oplæg, som netop et blevet præsenteret her for få dage siden. Vi ønsker, at vores sygehuse får et løft. Det ændres der ikke på, men det betyder da ikke, at kommunerne så bare kan få lov til at sprænge alle budgetrammer. Den logik kan jeg slet ikke få øje på, vil jeg gerne sige til hr. Ole Stavad.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil lige starte med at komme med et par oplysninger, idet noget tyder på, at fru Pia Christmas-Møller desværre ikke har fået læst PISA-

undersøgelsen. For det første viser den ikke, at hver sjette unge ikke kan læse, og for det andet fremhæver fru Pia Christmas-Møller Tyskland som et foregangsland på skoleområdet, og dertil er at bemærke, at Tyskland sådan set klarer sig dårligere i PISA-undersøgelsen, end Danmark gør. Men det er slet ikke det, jeg vil beskæftige mig med.

På mit kontor sidder der i øjeblikket et ungt par, som ikke kan få familiesammenføring. Den danske part af parret har valgt at afbryde sin uddannelse på teknisk skole for at kunne rejse penge til en bankgaranti og også penge til at kunne få en passende bolig, og familien har siden hen fået afslag på familiesammenføring to gange, fordi familiens samlede tilknytning til Danmark er for lille.

Deres problem er nu, at den herboende kvinde ikke har fået en uddannelse. Hun har valgt at afbryde uddannelsen for at få familiesammenføring og kunne klare at leve op til de økonomiske krav – og samtidig har hun altså fået afslag på familiesammenføring.

Resultatet er, at vi nu står med en enlig mor her i landet, som ikke kan leve sammen med barnets far, og som står uden uddannelse.

I den sammenhæng synes jeg, det er interessant, at Det Konservative Folkeparti og regeringen jo gang på gang siger, at det drejer sig om at sikre uddannelse til de unge, så vi kan få 25.000 flere indvandrere i arbejde. Her er et eksempel på, at vi har en udlændingelovgivning, der reelt forhindrer unge i at få en uddannelse...

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvordan har Det Konservative Folkeparti det med det?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hvis den radikale ordførers fremstilling af det konkrete eksempel på udlændingeområdet har samme dækkende karakter, som fru Gerner Niensens fremstilling af mine udtalelser på skoleområdet, så mener jeg ikke, at jeg har grundlag for at give et klart svar.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen fremhæver, at jeg skulle have læst PISA-undersøgelsen sådan, at Tyskland skulle ligge helt i front. Det har jeg slet ikke forholdt mig til på noget tidspunkt her fra talerstolen. Det, jeg har forholdt mig til, er at

beskrive, at man faktisk godt kan have disciplin uden kadaver.

Jeg har refereret til en kronik, der er skrevet af Marina Cecilie Roné, og som blev bragt i Jyllands-Posten fredag, og hvoraf det fremgår, at et ord som disciplin godt kan gå hånd i hånd med et ordentligt menneskesyn og ikke behøver sættes sammen med ordet kadaver. Den dygtige elev kan godt anerkendes og endog belønnes for sin dygtighed, uden at det forringer den mindre dygtige elevs værdi som menneske.

Kl. 17.25

Det var et svar til hr. Holger K. Niensens bemærkninger om, at det var den sorte skole, som nærmest var udtryk for foragt for mennesker og for det hele menneske, det var svaret til hr. Holger K. Nielsen og havde altså intet at gøre med min fremstilling og min læsning af PISA-undersøgelsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes ikke rigtig, jeg fik svar på mit spørgsmål, nemlig: Hvordan har Det Konservative Folkeparti det med, at udlændingelovgivningen reelt forhindrer herboende unge i at gøre deres uddannelse færdig, fordi de er nødt til at afbryde deres uddannelse, så de kan tjene tilstrækkeligt med penge til at leve op til de krav, udlændingelovgivningen stiller, for at man overhovedet kan få familiesammenføring?

Vi hører jo gang på gang, at regeringen siger, at udlændingelovgivningen er lavet med henblik på at sikre, at ikke mindst unge kvinder kan få en uddannelse. Den kvinde, der sidder på mit kontor i øjeblikket, er et levende eksempel på et menneske, som har gjort sig umage for at leve op til kravene, og for at leve op til kravene har hun altså måttet afbryde sin uddannelse.

På samme måde er der masser af unge, der ikke kan vende hjem fra udlandet. De tager til udlandet for at videreudanne sig og vil så gerne hjem til Danmark for at gøre deres uddannelse færdig, men kan ikke komme hjem, før de er 28 år, og i nogle tilfælde kan de overhovedet ikke komme hjem. Med andre ord: Den danske udlændingelovgivning forhindrer, at vi får flere unge færdiguddannede, og forhindrer, at unge indvandrere får en uddannelse her i landet.

Mit spørgsmål er konkret: Hvad agter regeringen at gøre for at ændre udlændingelovgivningen, sådan at den er med til at understøtte, at unge får en uddannelse i modsætning til ...

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er jo en dybt manipulerende fremstilling, som faktisk grænser til det totalt utroværdige. Når fru Elsebeth Gerner Nielsen kan sige, at vi forhindrer danskere i at komme hjem til Danmark, medmindre de er fyldt 28 år, så er det jo ikke en kendsgerning. Der er en lang række mellemregninger, som fru Elsebeth Gerner Nielsen springer over. På samme måde må man mistænke hende for at springe en lang række meget centrale omstændigheder over i beskrivelsen af det konkrete eksempel.

Så svaret er: Nej, vi agter ikke at foretage store og indgribende ændringer i den nuværende udlændingepolitik. Faktisk mener vi, at den virker, faktisk mener vi, at den skal fastholdes. Vi vil have en fast og fair udlændingepolitik. Det er den linje, der blev lagt med regeringsskiftet i 2001, og den er vi gået til valg på at fortsætte, og det er det, der er lagt op til.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Fru Pia Christmas-Møller talte længe om folkeskolen og fortalte os også, at afsnittet i regeringsgrundlaget stort set var som taget ud af konservative oplæg – og tillykke med det, vil jeg da desværre sige – men derefter gik fru Pia Christmas-Møller over til at tale om skattepolitik, og lidt polemisk ville jeg jo så kunne sige, at afsnittet stor set er som taget ud af Venstres oplæg.

I Det Radikale Venstre er vi nemlig meget enige med De Konservative i, at skatten på arbejde skal ned, altså hvis det virker på beskæftigelsen.

Men hvor i regeringsgrundlagets afsnit om skat på arbejde, er det, at vi kan se De Konservatives fingeraftryk?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Lad mig lykønske Det Radikale Venstre med partiets fremgang. Det er jo altid rart, når bestræbelser bliver honoreret med succes. Men jeg kan så godt forstå, at det må være noget af en frustration at komme herind i Folketinget og opleve, at den fremgang ikke rigtig kan bruges til så forfærdelig meget. Det må da være det, der er årsagen til de radikale politikeres fremfærd i skattepolitikken netop nu.

Hvis der er noget, Det Konservative Folkeparti har demonstreret, så er det jo, at vi er i stand til at opstille meget visionære mål på skattepolitikens område, men jo altså også er i stand til at konkretisere disse mål til resultater, der er mærkbare for den enkelte borger. Det er jo kendsgerningen.

Det samme kan man ikke sige om Det Radikale Venstre, heller ikke dengang de havde andel i regeringsmagten – tværtimod: Der førte det til *skattestigninger*. Det var jo situationen. Uanset hvor ivrigt de nye radikale medlemmer er her i dag, så kan der ikke laves om på de kendsgerninger.

Det Konservative Folkeparti vedstår, at vi har højere ambitioner end vores venner i regeringen på dette område. Det er der da ikke noget forkert eller galt i. Vi samarbejder fint, og det er lykkedes os at producere resultater i fællesskab, og regeringsgrundlaget åbner for nye resultater på skatteområdet. Der er ikke konkret peget på, hvordan og hvornår, men muligheden er indarbejdet i regeringsgrundlaget, og den mulighed vil vi ligesom sidst vide at udnytte. Stol på det.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jo tak – fint nok. Jeg vil gerne have lov til at kvittere for, at Det Konservative Folkeparti har højere ambitioner end Venstre, men jeg er nødt til at sige, at det selvfølgelig er godt nok, at man har fået gang i nedsættelsen af skat på arbejde, men målet med at ændre skattesystemet og få skatten ned på arbejde er jo – i hvert fald for Det Radikale Venstre – at få løst nogle problemer på beskæftigelsesområdet, og det synes jo ikke lige at være tilfældet i den forgangne periode.

Før belærte fru Pia Christmas-Møller fru Marianne Jelved højt og flot om, at der var brug for mere iværksætteri. I Det Radikale Venstre er vi meget fokuseret på iværksætteri, på kreativitet, på opfindsomhed, det er det, vi skal leve af i fremtiden.

Men jeg vil gerne spørge fru Pia Christmas-Møller: Hvad er det lige, regeringen har gjort for at øge iværksætteriet i de forgangne 3 år?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er jo etableret en iværksætterfond med en grundkapital på omkring 45 mio. kr., og der er etableret en lang række initiativer, som understøtter iværksætterkulturen, og vi er ikke færdig-

ge med arbejdet, vi har også ideer til at etablere et iværksætterakademi. Så der er faktisk en hel stribe ting i gang på lige nøjagtig det felt.

Må jeg så ikke til bemærkningerne om skattepolitikken sige: Jeg er lidt ked af det, for jeg tror ikke, den radikale ordfører hørte mit ordførerindlæg. Her gjorde jeg mig i hvert fald meget umage for at beskrive, hvad det er, vi vil med skattelettelserne. Vi vil jo netop bruge skattelettelserne som instrument til at gøre det mere interessante at yde en ekstra indsats.

Det er jo faktisk et led i vores tackling af den globale udfordring. Det er et af de instrumenter, vi ikke mener vi har råd til at have liggende i skuffen. Det er ikke kun et spørgsmål om, at vi synes, at det er urimeligt, at folk skal aflevere mere end halvdelen af, hvad de tjener. Det er ikke kun et holdningsmæssigt anliggende. For os er det også et spørgsmål om, hvordan vi kan fremme menneskers lyst til at yde en ekstra indsats, og her tror vi på, at en lettelse af skatten på den sidst tjente krone er et værktøj, som vi skal bruge. Vi mener sådan set ikke, at spørgsmålet er, om vi har råd til at bruge det værktøj, spørgsmålet er: Har vi råd til at lade være? Så det er i høj grad et beskæftigelsesmæssigt projekt.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Så skal vi en tur til udlandet, for i Enhedslisten har vi sat os ned og kigget på, hvor meget regeringen har afsat til ulandsbistand indtil nu, og hvor meget den har tænkt sig at bruge frem til 2009, altså hvor meget vi skal bruge de næste 4 år. Det tal har vi så sammenlignet med, hvor meget ulandsbistand der ville have været, hvis regeringen aldrig nogen sinde var kommet til magten i 2001, og det regnestykke er faktisk temmelig skræmmende, for det viser, at ulandene frem til 2009 vil blive snydt for ikke mindre end 47 milliarder danske kroner.

Der dør 30.000 børn af sult og underernæring hver dag. 30.000 børn! Hvordan har fru Pia Christmas-Møller det? Er fru Pia Christmas-Møller stolt af at være en del af Det Konservative Folkeparti, som er en del af en regering, som skærer ned på ulandsbistanden, samtidig med at man laver skattelettelser til de rigeste her i landet?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Tal er jo taknemlige, og jeg har godt set Enhedslistens regnestykke fra valgkampen, som jo byg-

gede på en hel stribe temmelig fantastiske forudsætninger om fremtidig vækst og lignende.

Det korte af det lange er, at Det Konservative Folkeparti og Venstre i 2001 gik til valg på bl.a. at ville skaffe ekstra penge til sygehusområdet og til ældreområdet, og man sagde også åbent, at man var parat til at skære omkring 1,5 mia. kr. på ulandsbistanden. Det gennemførte man, og så har man fastholdt niveauet siden. Man har forladt ideen om, at ulandsbistanden skal knyttes sammen med og udgøre en procentandel af bruttonationalproduktet; den idé har man opgivet. Men der er jo ikke tale om besparelser i den størrelsesorden, som bliver fremhævet her af hr. Lund. Det er ren talmagi.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er ikke spor talmagi. Det er bare en lille fremskrivning, som er en naturlig konsekvens af, at ulandsbistanden i dag ligger nede på 0,8 pct. af bruttonationalindkomsten. Der dør altså 30.000 børn af sult og underernæring hver dag, og det svarer til, at der dør et barn hvert tredje sekund. Det er sådan en, to, tre, død, så døde der et barn til af sult og underernæring. Vi lever i en verden, hvor der skal gøres noget desperat for at hjælpe de her børn.

Kl. 17.35

Vi må altså åbenbart konstatere, at fru Pia Christmas-Møller og Det Konservative Folkeparti ikke er i stand til at forgyldte de her mennesker, men tværtimod er interesserede i at forgyldte nogle helt andre mennesker. Her tænker jeg f.eks. på A.P. Møller – Mærsk, som i en parentes bemærket i 2003 fik et overskud på ikke mindre end 13 mia. kr. efter skat. Og vi har kunnet se, at A.P. Møller – Mærsk har fået offentlige tilskud til lån og erhvervsinvestering på 600 mio. kr. siden midten af 1990'erne. Det er bl.a. penge, der er kommet fra Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene.

Så vil jeg bare spørge fru Pia Christmas-Møller igen: Synes fru Pia Christmas-Møller, at det er enormt godt at bruge ulandspenge på Det Konservative Folkepartis venner i dansk erhvervsliv, samtidig med at man skærer ned på hjælpen til børn, der dør af sult og underernæring?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Danmark er i den absolutte front, når det gælder ulandsbevillinger og hjælp til den tredje verden.

Danmark er i den absolutte front, når det gælder hjælp i forbindelse med flodbølgen i Asien i julen. Danmark kan bestemt godt være sin indsats bekendt, og det kan vi også som enkeltpersoner. Hver familie i Danmark giver årligt alene over skattebilletten i størrelsesordenen omkring 10.000-12.000 kr. Jo, vi kan godt være vores indsats bekendt.

Men er der nogle, der gerne vil give ekstra, så er der jo mulighed for det, og det så vi jo bl.a. i forbindelse med flodbølgekatastrofen. Der var en utrolig stor vilje i Danmark til at give ekstra. Den mulighed er der jo til enhver tid.

Så den fremstilling, som vi lige har hørt fra Enhedslisten, har ikke meget på sig, og jeg må sige, at de partier, som Enhedslisten gerne havde set skulle have haft regeringsmagten her i forbindelse med valget, har jo end ikke i deres finanslovforslag for f.eks. indeværende år afsat midler, der bare tilnærmelsesvis ligger i den størrelsesorden, som Enhedslisten efterlyser.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Ordføreren må indrømme, at målet er ganske klart for oppositionspartierne: at genindføre 1 pct. i ulandsbistand.

Men jeg bad nu om ordet for at sige noget venligt til ordføreren, hvis tale jeg lyttede til med stor interesse. Det, der gør, at jeg gerne vil sige noget venligt, er hendes afsnit om klimaproblemerne, hvor jeg lyttede mig til, at hun sagde, at hendes parti, og dermed måtte jeg forstå regeringen, ville arbejde på, at EU i god tid inden den næste periode af Kyotoprotokollens reduktionsmål kom med meget klare reduktionsmål.

Det var jeg utrolig glad for at høre, hvis det er rigtigt – og jeg kan se på ordføreren, at hun nikker – for det er jo et hovedtema på Det Europæiske Råds møde i marts, hvor Kommissionen har lagt op til, at man fra EU's side ikke skal reducere i den næste budgetperiode. Derfor tager jeg hendes bemærkninger her i dag som udtryk for, at den danske regering vil trodse Kommissionen og føre en politik, der fører til klare reduktionsmål.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan fuldt ud bekræfte, at regeringen fortsat vil arbejde aktivt for at reducere udledningen af drivhusgasser på globalt plan. Det er en global udfordring, og regeringen vil arbejde for, at EU

aktivt søger en ambitiøs aftale om reduktion af drivhusgasser i god tid, før Kyotoaftalens første fase udløber i 2012. Det står direkte, og det kan jeg fuldt ud bekræfte.

Med hensyn til oppositionens samlede vilje til at nå 1 pct. af bruttonationalindkomsten til bevillinger til ulandsområdet vil jeg sige, at det ser man jo ikke reflekteret i f.eks. Socialdemokratiets finanslovudspil. Der er faktisk ganske langt igen mellem det, man lægger frem her til afstemning i Folketingssalen, og den retorik, vi har oplevet i valgkampen og nu senest hos Enhedslistens repræsentanter. Det er en kendsgerning.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Nu var der stillet meget konkrete forslag om forbedringer af ulandshjælpen i forbindelse med sidste finanslov. Men jeg vender igen tilbage til det her spørgsmål, for det er noget, der kommer på dagsordenen i Det Europæiske Råd i marts.

Statsministeren har hidtil ikke sagt noget om det her. Der står ikke noget i regeringsgrundlaget, og derfor er det jo i sig selv en opsigtsvækkende og – synes jeg man har lov at sige – positiv ting, at den konservative ordfører siger: Vi vil have, at EU inden den anden budgetperiode fastlægger en strategi med klare reduktionsmål. Jeg tror, at det er et næsten ordret citat.

Kl. 17.40

Det synes jeg er utrolig flot, og det eneste, man så kan undre sig over, er, at en så opsigtsvækkende positiv og fremadrettet melding kommer i Det Konservative Folkepartis ordførertale og ikke er nedfældet i regeringsgrundlaget, end-sige omtalt i statsministerens lange tale i dag.

Men tak for det, jeg er meget, meget glad for den melding, der er kommet fra De Konservatives side på det her felt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne gentage, at det, vi vil arbejde for, er, at EU aktivt søger en ambitiøs aftale. Så kan jeg jo godt høre, at hr. Auken går en lille smule videre i formuleringen af, hvad der ligger i det begreb. Men det står til troende, at den danske regering med den konservative miljøminister i spidsen vil arbejde for, at EU aktivt søger en ambitiøs aftale om reduktion af drivhusgasserne, og det skal ske i god tid, før Kyotoaftalens første fase udløber i 2012. Det er klart regeringens delmål på det område.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, der lige er grund til her mod slutningen af debatten med den konservative ordfører at få klarhed over nogle enkelte ting omkring skattepolitikken.

Jeg forstod, at denne her skattejustering, som VK gennemførte sidste år, var svaret på globaliseringsudfordringen. Og der vil jeg nok sige, at så synes jeg, der er grund til at være bekymret, hvis det er regeringens svar på globaliseringen som sådan.

Men det, der jo i virkeligheden er afgørende, er beskæftigelsen. Der vil jeg gerne spørge den konservative ordfører med hensyn til beskæftigelsestallene eller ledighedstallene, om ikke hun vil anerkende, at den politik, som regeringen har ført i sin første periode, jo i hvert fald har gjort det sværere og gjort udfordringen med at nå målene i 2010-planen større, idet der i dag, hvor Folketinget åbner, er flere ledige, end der var, dengang Folketinget åbnede, efter at VK-regeringen kom til magten i 2001. Der er altså flere ledige i dag, og derfor bliver det sværere at nå de mål, og derfor er vi nødt til at gøre noget mere markant for at skabe beskæftigelse.

Vil fru Pia Christmas-Møller ikke anerkende, at den udfordring i dag er større?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Den radikale ordfører omtalte forårspakken som skattejusteringer og havde næsten kun ringeagt til overs for den mærkbare skattelettelse, som jo immervæk var den første skattelettelse, borgerne i Danmark oplevede i 30 år, som ikke bare blev finansieret ved nye skatter og afgifter på andre områder. Det er jo en kendsgerning. Vi fik en skattelettelse i størrelsesordenen 10 mia. kr., som ganske almindelige mennesker kunne mærke måned for måned. Det synes jeg ikke er særlig klædeligt at nedgøre.

Når vi gennemførte den skattelettelse på personskatteområdet, så var det jo af flere grunde, men bl.a. for at gøre det mere attraktivt at yde en ekstra indsats. Det er én blandt flere strenge, der skal spilles på, når vi skal tackle den globale udfordring, men det er selvfølgelig ikke den eneste metode.

Så derfor vil jeg altså opfordre hr. Morten Østergaard til at lægge valgkampsretorikken en lille smule på hylden – jeg ved godt, at det kan være lidt svært hurtigt at vænne sig af med den – og forholde sig en lille smule til de gigantiske

udfordringer, vi i fællesskab står over for, så vi kan få en fornuftig og konstruktiv diskussion om, hvordan vi tackler det.

For det er en kæmpe udfordring. Hvad enten det er Socialdemokraterne, Radikale, Konservative eller Venstre, der sidder med regeringsansvaret, så er det en kæmpe udfordring for vores land at matche den globale udfordring. Og her hører selvfølgelig jobskabelse til en af de helt store opgaver, som vi burde være fælles om, i stedet for at grave grøfter.

Det Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti ser jo faktisk ganske ens på en lang række af disse udfordringer, også på en lang række af svarene, ikke dem alle, men på en del af dem. Det burde vi mødes om, frem for at skændes.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg savnede en anerkendelse af, at resultatet af den politik, som har været ført i regeringens første periode, jo altså på bundlinjen er, at der i dag er flere ledige, end dengang regeringen overtog ansvaret, og derfor må vi sige, at fru Pia Christmas-Møller har fuldstændig ret i, at der skal nye initiativer til, hvis vi skal møde den udfordring.

Men vil fru Pia Christmas-Møller ikke starte med fra talerstolen at anerkende, at den udfordring kun er blevet større, mens denne her regering har haft magten, fordi der i dag er flere ledige? Så kan vi derefter tage hul på, hvordan vi skal skabe løsningerne. Kunne vi ikke få den anerkendelse, så vi i det mindste ved, hvad det er, vi har at forholde os til?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg mener, at den udfordring, vi står over for, har nogenlunde den samme dimension, som da Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre havde regeringsansvaret.

Der er skabt et fald i ledigheden på omkring 14.000 sidste år. Så ser vi i dag nogle andre tal opgjort på baggrund af ATP-indberetningerne, for så vidt angår beskæftigelsen. Hvad der præcis ligger bag det, ved vi endnu ikke.

Der er i den store sammenhæng tale om nogle tal, der er relativt små. Det betyder selvfølgelig noget for hver enkelt, der bliver ledig, og som ikke har et arbejde. Det er mennesker af kød og blod, og det skal vi selvfølgelig forholde os aktivt til og give dem en håndsrekning til at kom-

me videre til beskæftigelse et andet sted måske via omskoling eller efteruddannelse.

Kl. 17.45

Det er den slags initiativer, vi kan tage på os herfra, men de udsving, der har været i henholdsvis beskæftigelses- og ledighedstallene har været af en karakter, hvor jeg ikke tror, at den ene har så forfærdelig meget at lade den anden høre.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det, der kalder mig til mikrofonen, er, at jeg kunne forstå, at fru Pia Christmas-Møller mente, at vores beregninger om ulandsbistanden var talmagi. Det kunne jeg sådan set godt tænke mig at få opklaret, eftersom tallene er baseret på regeringens egne fremskrivninger af væksten; altså baseret på de tal, der ligger til grund for regeringens finanslov for 2005 og budgetoverslagsårene. Derfor undrer det mig selvfølgelig at høre ordføreren for et af regeringspartierne sige, at det er talmagi, og derfor kunne jeg godt tænke mig at bede om at få det uddybet, for så kan det blive virkelig interessant at debattere finanslov for de næste par år.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan kun sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, at der jo ikke er nogen af Enhedslistens sædvanlige samarbejdspartnere, som har været i stand til bare delvis at komme med forslag, der imødekommer Enhedslistens forventninger.

De beregninger, jeg så under valgkampen, var baseret på ganske høje vækstrater. Det kan være, at det tal, vi har fået præsenteret her i dag, baserer sig på nogle andre vækstrater, det skal jeg ikke gøre mig klog på. Det korte af det lange er, at der er tale om nogle fremskrivninger, som vedrører 2008, tror jeg det er, og en forventning om, at dersom Enhedslisten havde fået valgt den regering, man ønskede sig, nemlig en socialdemokratisk ledet regering, så kunne man have sørget for disse mange milliarder til ulandsområdet. Det er simpelt hen blåløst, for det har Socialdemokratiet ikke vist vilje til at imødekomme.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes da, det er interessant, at den vækstrate, som regeringen lægger til grund for budgetoverslagsårene, ikke er holdbar. Det er da i hvert

fald en oplysning, der ikke har været mig bekendt, at man regeringspartierne imellem var uenig om, hvad vækstraten var, for det er den, der ligger til grund for de beregninger.

Når det er sagt, vil jeg sige, at politik jo handler om at prioritere. Det handler om, hvilke ting man mener er væsentlige. Så er det jo sådan set underordnet, om det for Socialdemokraternes vedkommende er blåløst, og hvad de vil, og hvor de vil hen; de har ikke 90 mandater. Men fru Pia Christmas-Møller står i en situation, hvor man på skattepolitikken er mere ambitiøs end regeringen, vil noget mere end det. Vil man også det med hensyn til ulandsbistanden?

I erkendelse af at der hvert tredje sekund dør et barn af sult eller underernæring i denne her verden, er det så sådan, at fru Christmas-Møller har en ambition om at gå længere end det, Venstre har kunnet presses til? Er der også en forskel dér, eller er det sådan, at den største ambition, De Konservative har, er at bruge pengene på at give skattelettelser til os rige i Danmark?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har ikke på noget tidspunkt givet anledning til en diskussion om de vækstforudsætninger, der er indlagt i budgetoverslagsårene. Jeg har set forskellige tal fra Enhedslisten i valgkampen og det tal, vi fik præsenteret før. Der har været et udsving fra 36 mia. kr., og nu kan jeg forstå, at det var flere, nemlig nogleogfyrre milliarder kroner, som man mente man kunne skaffe til ulandsområdet inden for de kommende år.

Det er Enhedslistens eget problem. Det korte af det lange er, at jeg allerede en gang har redegjort for Det Konservative Folkepartis ambition på ulandsområdet. Det kan være, at fru Rosenkrantz-Theil ikke var til stede i salen, så jeg skal gerne gentage det. Vi står ved den politik, der er blevet lagt, hvor man i 2001 sparede 1,5 mia. kr. til fordel for en investering i sygehusområdet, ældreområdet herhjemme, og så i øvrigt holdt tallene i ro på udviklingsområdet og løsrev det fra bruttonationalindkomsten.

Vi ønsker, at Danmark fortsat skal ligge helt i front, når det gælder bevillinger til tredjelande. Det gør vi i dag, det skal vi også i de kommende år. Og der er vi parate til at medvirke til at skaffe den finansiering, der måtte skulle til, for vi vil, at Danmark med vores velfærdsniveau påtager os vores andel af ansvaret for verdens nød og elendighed.

Vi ligger i front, det skal vi fortsat, men vi behøver ikke nødvendigvis hele tiden have den gule førertrøje på. Lidt mindre kan også gøre det. En anden- eller tredjeplads er også o.k. for os.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 19.00.

Mødet udsat kl. 17.50

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptages

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Mødet er genoptaget, og jeg giver ordet til den femte ordfører, fru Marianne Jelved.

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne indlede med at kvittere over for de godt 300.000 vælgere, der stemte på Det Radikale Venstre ved valget den 8. februar. Vi er i Det Radikale Venstre meget glade for den opbakning, som vores politik har fået i en valgkamp, som har været præget af klare holdninger og visioner og anvisninger på, hvordan vi kan nå visionerne.

Men vi kom ikke langt nok, og vi skal derfor beklage, at det ikke lykkedes at skaffe et regeringsskifte.

Vi noterer os, at Venstre og Konservative fortsat bygger deres politik på Dansk Folkeparti, som jo under valgkampen sagde mange ting, bl.a. også stillede forslag om, at Danmark skulle opsigte FN's flygtningekonvention, hvis ikke den kan undvandes nok, som der står. De havde et andet forslag om at ophæve de fælles nordiske aftaler om fri indrejse og bosætning, f.eks. mellem Danmark og Sverige. Jeg behøver ikke at citere mere eller sige mere. Alle, der lytter til det her, kan jo tænke deres.

I Det Radikale Venstre har vi lavet en vision, samlet vores ideer i en udgivelse, som vi kalder »Det kreative Danmark«, og som vi bærer med os alle vegne, fordi den faktisk peger på en meget, meget spændende fremtid for Danmark. Det kreative Danmark er klasseløst. Det hviler ikke på bestemte uddannelser, bestemte erhverv,

bestemte et eller andet. Nej, tværtimod. Det kreative Danmark er et meget åbent, frisindet, socialliberalt medlem af det internationale retssamfund. Det er Danmark, og det er Danmark, når det er bedst. Det kreative Danmark er et bud på et åbent Danmark i en åben verden med fokus på kreativitet, skaberkraft og sammenhængskraft.

Det Radikale Venstre vil sætte Danmark fri. Vi vil bygge på klare mål, brede rammer. Vi vil bygge på tillid og ansvar, på åbenhed, på demokratisk deltagelse, på selvforvaltning og selvstændighed, på kreativitet, dygtighed, frisind, tolerance. Alt det er med til at skabe dynamik, optimisme og tro på en fremtid.

Vi vil styrke det danske samfund og de danske kræfter, som vi har kendt i mange hundrede år, og som har gjort, at Danmark er et af de rigeste lande i verden. Det skulle man jo ikke tro, når man hører på debatten om folkeskolen her i Folketinget.

Men Danmark er en del af verden. Danmark lever af verden, og det har vi altid gjort i hele Danmarks historie, og Danmark skal være en integreret del af det internationale samfunds netværk og det internationale retssamfund. Danmark skal tage sit ansvar for at skabe en bedre, mere rimelig, mere retfærdig og bæredygtig verden, og Danmark skal gå foran og være et godt eksempel og vise, hvordan man kan gøre. Det er det, Danmark skal være kendt for i verden.

Det er jo i virkeligheden ikke nyt, for det er det, Danmark altid har gjort indtil for nogle få år siden, og det er det, der har skabt et rigt samfund, et socialt sammenhængende samfund, der er åbent for verden omkring sig, og Danmark skal tilbage på det spor, men regeringen går en anden vej.

Statsministeren sagde i sin tale her i dag bl.a. følgende: at Danmark skal være et land, der bobler. Det lyder næsten radikalt. Men hvad er det egentlig, der sker, og hvordan er det egentlig, regeringen gør det? Kommunerne lægges i afsindig snærende bånd. Kommunalreformen bliver et skolestykke i statslig styring og kontrol. Er det 500 ministerbeføjelser, der er i lovpakken, eller er det firehundrede og et eller andet, eller er det 700? Hvor mange er det? Jeg har opgivet at tælle, men tallet er stort.

Regeringen har brugt hver en krone, der i bedste fald kan blive til rådighed i kommunerne, og det er for hele valgperioden. Der er givet til alle børnefamilierne. Men er alle børnefamili-

erne nu i en situation, hvor de har brug for mere end det, de allerede har?

Hvorfor i alverden har regeringen ikke prioriteret de allerdårligst stillede børnefamilier? Står der ikke også i statsministerens tale, og hørte vi det ikke selv, at vi skal tage os bedre af de svageste? Men hvad sker der? Hver gang bliver der delt ud med glasur over hele kagen.

Kommunalt selvstyre afløses på baggrund af denne kommunale politiske valgkamp, der har været ført, af kommunal administration af regeringsflertallets obligatoriske standardløsninger og VK's valgløfter.

Kl. 19.05

Regeringen er – og nu finder jeg det mildeste ord, jeg kan – mildt sagt modsigelsesfyldt. Den siger ét, men den gør noget andet.

Danmark skal være verdens mest konkurrencedygtige samfund. Ja, det er vi faktisk enige i. Der siges også, at vi skal tiltrække forskere fra hele verden. Det er vi også enige i. Men hvad står der i VK-regeringens vækstredogørelse fra sidste efterår? Der står, at det, der blokerer for, at disse ting kan ske, er det danske skattesystem og den danske udlændingelov. Det har jeg selv læst, hr. Bertel Haarder, undskyld, hr. undervisningsminister. Det må jeg måske ikke engang sige her midt i min tale.

Regeringen siger: Rejs ud. Jeg siger: Men forælsk jer ikke, gift jer ikke, hvis I vil være sikre på at kunne bo i Danmark med jeres familier.

Det skal være fuldstændig klart, at Det Radikale Venstre ikke helmer, før det i Danmark er sådan, som det er i alle andre lande i EU, at statsborgere kan bo i deres eget land med deres familie. Det er en helt almindelig, banal borgerret, og vi skal have en borgerlig regering, der forhindrer, at dette er en borgerret!

Der står også i regeringsgrundlaget, at der skal være en særlig enhed i Udenrigsministeriet, der først og fremmest skal fokusere på menneskerettigheder ude i verden. Det var et citat.

Hør, hvor det lyder. Hvor lyder det smukt. Men verden omkring Danmark har fokus på Danmarks krænkelser af menneskerettigheder og udtaler stærk bekymring for menneskerettighederne i Danmark. Det er FN, det er Europarådets menneskerettighedskommissær, og det er vores eget Institut for Menneskerettigheder i Danmark.

Det Radikale Venstre vil noget helt andet. Vi vil have, at Danmark skal være et godt eksempel for alle andre lande, også alle de nye demokrati-er, som skal leve op til de menneskerettigheder.

Danmark skal gå forrest med sit eksempel, sin generøsitet, sin åbenhed, sin dynamik, sin glæde ved at kunne rumme verden også i Danmark, for verden er i Danmark. Der skal ikke kunne herske tvivl om, at Danmark lever op til den fælles forståelse af de internationale universelle menneskerettigheder.

Danmark skal snart stemme om forfatnings-traktaten, og vi glæder os i Det Radikale Venstre til at gå ud i en god diskussion og i en god kampagne for at få et stort ja til forfatningstraktaten. Men vi har jo stadig væk vores forbehold.

Regeringen taler om en ny og aktiv europapolitik – det var et citat. Alligevel undsiger regeringen hele ideen med det europæiske samarbejde ved at skabe en særlig mulighed for et særligt femte forbehold, der skal sikre, at Danmark kan forblive som en ø i Europa uden for de fælles løsninger og uden for de fælles opgaver omkring asyl- og indvandringspolitikken.

Det Radikale Venstre vil, at Danmark tager ansvar og tager medansvar for fællesskabet i EU på lige fod med de andre 24 medlemslande, og Danmark skal endda være et godt eksempel.

Der er mange mål for Danmark. Men mål i sig selv skaber ikke et samfund. Kiksefabrikkens mål kan være at blive verdens mest konkurrencedygtige kiksefabrik, og det er jeg sikker på at medarbejderne på kiksefabrikken utrolig gerne vil være med til. De møder op friske og frejdige om morgenen, og så forventer de, at ledelsen har en arbejdsplan, en arbejdsdell til hver af dem om, hvad de skal gøre, for at kiksefabrikken kan blive verdens mest konkurrencedygtige kiksefabrik. Sådan plejer man at gøre, når man sætter sig nogle mål.

Regeringen sætter sig mål, men den anviser ikke, hvad der skal stå på arbejdsdellerne. Regeringen har ikke anvist en eneste arbejdsdell, der sandsynliggør, at man kan nå målet om 60.000 flere i beskæftigelse inden 2010.

Kl. 19.10

Det går endda den gale vej med alle de mål. Og det mest tragiske i den her situation er jo, at hele sammenhængen i den økonomiske politik, i alle planerne og alle visionerne og alle målene for Danmark afhænger af, at den beskæftigelse kan løftes. Det tør regeringen godt. Og jeg spekulerer på, om virkeligheden er sådan, at regeringen tror – og så bliver jeg virkelig imponeret, hvis det er tilfældet – at man kan tale beskæftigelsen op. Det er i hvert fald det eneste middel, vi endnu har mødt.

Der skal være mål og midler, der hænger sammen. Målet er dygtige børn og unge. Det er vi enige i. Vi skal være verdens bedste til læsning og matematik og naturfag. Ja, Det Radikale Venstre er enig. Men vi mener også, at vi skal være verdensmestre i sprog. Sprogkompetence bliver fantastisk vigtig i vidensamfundet og i den internationalisering, der sker.

Vi mener faktisk også, at vi skal være verdensmestre i de praktisk-musiske fag. Der er jo en grund til, at de fag er sat på skemaet i skolen. Det er en del af den alsidige udvikling, som vores børn og unge skal have del i.

Vi skal også være verdensmestre i selvstændighed, i samarbejde, verdensmestre i at tage ansvar, også sammen med andre – ja, i det hele taget verdensmestre i at tænke på andre end os selv.

Det sidste er vi faktisk verdensmestre i. Vi scorer højest. Og det skal vi altså ikke tabe, selv om vi også gerne vil være de dygtigste. Det er Danmarks fortrin, det er vores styrkeområde, at vi kan samarbejde, at vi kan tage ansvar, og at vores unge kan arbejde selvstændigt. Der har vi et kæmpe fortrin sammenlignet med stort set alle andre lande. Det må vi ikke tabe.

Men målene skaber jo ikke samfundet. Det gør midlerne. Regeringen siger – og jeg skal snart slutte, det var dog skrækeligt – at i 2001 indledte regeringen en løbende reform af den måde, som vi tænker velfærd på i Danmark. Ja, det er jeg fuldstændig enig i. Mennesket før systemet, mennesket i centrum. Det er vi også enige i.

Men hvad er det i virkeligheden, der sker? Større valgmuligheder for den enkelte borger, siger regeringen. Jamen hvad er det, der sker? Det er valgmuligheder imellem nogle standardløsninger. Det er valgmuligheder mellem en pakke, som er fuldstændig magen til den anden pakke – i hjemmehjælpen. Det er bare en privatansat eller en offentligt ansat. Men bureaukрати er det, regler er det, styring er det, standard er det.

Slip dog Danmark fri; slip hjemmehjælpen fri; uddan vores folk, der skal arbejde i den offentlige sektor; vis tillid og ansvar; lad den offentlige sektor blive moderniseret i selvstændigt styrende og selvforvaltende enheder, som selv dokumenterer, hvordan de når de mål, som vi har fastsat ved lov at de skal nå. Hav dog tillid til, at mennesker gør det bedste, når man forventer noget af dem. Hold op med den regulering, det bureaukрати, den standardisering.

Det værste af det, der står i regeringsgrundlaget, eller noget af det værste, er hele skolepolitikken. Ikke nok med at vi skal have obligatoriske test på alle klassetrin, vi skal sandelig også have obligatoriske afgangsprøver, og vi skal også have årlige repræsentative undersøgelser af eleveres færdigheder på forskellige klassetrin i udvalgte fag og emner. Formålet er – og hold jer nu fast alle sammen – at opstille en national standard for, hvad elever på forskellige klassetrin og i forskellige fag rent faktisk har tilegnet sig. Hvad er det for en skole? Hvad er det for et kæmpe bureaukрати?

Men det er ikke nok. Vi skal også have et nyt evalueringsråd, der skal ud og kontrollere og udvikle skolen, og kommunerne skal sandelig også forpligtes til at lave deres planer og status og evalueringer på baggrund af alle de andre evalueringer.

Hvor mange flere ansatte giver det? Aha, det er den måde, beskæftigelsen skal øges på i Danmark.

Men den skole risikerer faktisk at tabe noget af det, vi er fantastisk gode til i Danmark, og som vi skal leve af. Og det her viser med al tydelighed, at der ikke er tillid, og at der ikke er et ønske om at give ansvar til dem, vi uddanner til at have ansvar.

Det er først nu, regeringen begynder at tale om uddannelse af lærerne. Det er først nu, man begynder at tale om uddannelse af ledere af skolen. Det var vores hovedprioritet i Det Radikale Venstre i 2002. Der blev det fejlet af bordet. Men bedre sent end aldrig, og vi vil støtte det.

Det Radikale Venstre har utrolig mange gode ideer, og dem vil vi lægge frem her fra Folketingets talerstol, og vi vil sætte os i spidsen for at skabe efterspørgsel efter arbejdskraft. Det er ikke nok at øge arbejdsudbuddet; det er bare en del af det. Vi skal gå på to ben. Jobbene skal være der; efterspørgslen skal være der.

Kl. 19.15

Det kræver reformer, det kræver reformer, og det kræver reformer. Det er ikke nok med små, synlige skattelettelser hen over det hele. Det ændrer ikke ved den kultur og den adfærd, vi har. Der skal helt andre ting til. Det Radikale Venstre har taget det første skridt for at skabe et andet Danmark, og vi håber, der bliver et hurtigt valg, så vi kan tage det næste skridt og komme videre. For det går ikke med den regering, vi har.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til den radikale ordfører, og jeg skal bemærke, at selv om man har fået mange ekstra mandater, så får man ikke ekstra talletid, men jeg beder ordføreren blive stående, og så er der foreløbig to korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil da gerne ønske Det Radikale Venstre tillykke med et flot valg.

Når man hører fru Marianne Jelved, kan man blive overrasket over, at det kun er 3 år siden, fru Marianne Jelved rent faktisk sad i regering og sad ved magten i 9 år, for der er mange ting, som fru Marianne Jelved kan i dag, som hun tilsyneladende ikke kunne dengang. Derfor er det jo relevant at spørge, når nu Det Radikale Venstre har fået sådan en fornem fremgang, som de har fået: Hvad ønsker fru Marianne Jelved egentlig at bruge disse mange nye mandater til?

Hvad vil fru Marianne Jelved bruge dem til? For når vi hører fru Marianne Jelveds tale om topskat, der skal væk, velfærdsreformer og retsligt forbehold i EU, der skal væk, og fru Marianne Jelved helmer ikke på udlændingepolitikken, før hun har fået sin politik igennem, så kigger jeg mig rundt i Folketingssalen og siger: Hvordan i alverden vil fru Marianne Jelved få det gennemført? Det bliver da i hvert fald ikke med Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er jo ærgerligt, at hr. Jens Rohdes historiehukommelse er så dårlig. Der foregik jo et fantastisk reformarbejde i 1990'erne. Hele arbejdsmarkedet blev reformeret. Fra 9 år på dagpenge til 4 år, ungdomsarbejdsløsheden blev fjernet, fordi vi lavede reformer. Vi sænkede marginalskatten. Vi liberaliserede finansieringen af boliger. Vi lavede en masse reformer. Ellers havde vi ikke kunnet løfte beskæftigelsen med 200.000.

Og jeg minder om, at de konjunkturer, vi levede under i Danmark i 1990'erne, var de samme, som Tyskland og Frankrig levede under, men de lavede ikke tilsvarende reformer.

I april 2001, og det er snart 4 år side, fremlagde vi vores skatteforslag, som vi gik til valg på i 2001 og i 2005.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Min hukommelse er ikke dårlig. Jeg kan jo godt huske meget af det, for meget af det var vi jo også med til fra V's og K's side. Nogle af de reformer, som SR-regeringen gennemførte dengang, havde den jo ikke kunnet gennemføre uden at have V og K med.

Det ændrer jo bare ikke ved, at fru Marianne Jelved ikke hele tiden kan kigge tilbage, men bliver nødt til at prøve at forholde sig til, hvad det er for nogle muligheder, hun har for selv at få gennemført sin politik i det danske Folketing.

I øjeblikket er den tale, som fru Marianne Jelved holder, på lige fod med Enhedslisten, som jo isolerer sig og dermed ikke får den store mulighed for at få sin politik igennem. Så kan man jo stå og være selvfed og komme med mange flotte ord om, hvad man vil, fordi det er en gratis omgang, hvis det er sådan, at man ikke kan samle mandaterne til det.

Det, der undrer mig, er, at fru Marianne Jelved ikke her giver tilsagn om at komme i arbejdstøjet og være med til at gennemføre og påvirke i stedet for at have fastlåst sig til et ægte-skab med Socialdemokraterne. Brug dog den fremgang, fru Marianne Jelved har fået, Det Radikale Venstre har fået, til at få noget af politikken gennemført og til at være konstruktive. Og i den forbindelse vil jeg gerne spørge: Vil Det Radikale Venstre være med til at arbejde konstruktivt for at løsrive sig fra Socialdemokraterne?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er det den radikale ordfører. Der er en talletid, understreger jeg, på 60 minutter, og formanden er rimelig liberal – undskyld, 60 sekunder. Så er det den radikale ordfører, værsgo.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Vi skal ikke løsrive os fra nogen som helst. Vi er Det Radikale Venstre. Jeg ved ikke, hvad det er for en tankegang. Jeg står her som repræsentant for Det Radikale Venstre, fremfører Det Radikale Venstres politik, forholder mig til regeringsgrundlaget, statsministerens tale.

Jeg troede, det var det, debatten her handlede om. Jeg troede faktisk, det var det, det drejede sig om. Vi fortsætter med at prøve at præge al den lovgivning, der er herinde. Vi lægger vores forslag frem for Folketinget. Alle de love, der kommer, vil vi prøve at gå ind og se om vi kan få indflydelse på.

Kl. 19.20

Vi vil afprøve Venstres og Konservatives tilsagn om samarbejde, selvfølgelig vil vi det. Men vi vil også bruge vores tid ude i landet, hvor vi møder mange gode Venstrefolk, som er meget kede af den politik, der føres af regeringsflertallet herinde, og som en gang imellem kommer til at sige til mig: Bare du sad i den regering, så du kunne få den til at lave en ordentlig politik.

Så der er en mægtig basis for Det Radikale Venstre til at vinde flere stemmer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg vil da også gerne gratulere med den fine fremgang, og så vil jeg spørge, om man har tænkt sig at bruge den og invitere til det her samarbejde, for jeg har bemærket, at Det Radikale Venstre ligesom Det Konservative Folkeparti jo har agiteret for lettelse af skatten på arbejde, og bemærket, at begge partier også er gået frem.

Der er så bare en central forskel: Det Konservative Folkeparti arbejdede for skattelettelse og var med til at gennemføre det. Det Radikale Venstre taler godt nok om skattelettelse, men når så regeringen kommer med et konkret forslag, nej, så vil man sandelig ikke være med.

Så jeg vil jo godt høre fru Marianne Jelved, om man nu vil bruge fremgangen til rent faktisk konstruktivt at være med til at hjælpe os med at sænke skatten på arbejde, eller om vi Konservative fortsat skal være det eneste parti, der sådan rigtig går foran og i front og gør noget og ikke bare taler om det, men også rent faktisk får det gennemført sammen med den regeringspartner, som hedder Venstre, hvilket er noget, man jo åbenbart ikke har kunnet gøre sammen med Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal afsløre for fru Charlotte Dyremose, at Det Radikale Venstre overhovedet ikke er imponeret af Det Konservative Folkepartis skattelettelse. Når jeg hører økonomi- og erhvervsministeren holde tale på sit landsråd og stå der og rose sig af, at Det Konservative Folkeparti har sparet borgerne for 20 mia. kr. i skat på grund af skattestoppet og de 10 mia. kr. i skattelettelse, så tænker jeg: Tænk, hvis Det Radikale Venstre havde haft 20 mia. kr. til at bruge på skattesystemet, så kunne vi have lavet strukturen rigtigt om, således at vi havde fået sænket skatten mar-

kant på arbejde. 20 mia. kr. til at lave en strukturændring, det ville jo være en fantastisk gave.

Vi synes ikke om den måde, som regeringen finansierer skattelettelserne på. Vi bryder os ikke om, at man udskyder gældsafdragelsen ved at bruge af overskuddet, og vi mener ikke, at man får den effekt ud af det, som De Konservative gerne ville have. Vi mener ikke, det er den rigtige måde at gøre det på. Men vi kan snakke om det, hvis vi kan snakke om måden at gøre det på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg vil altid meget gerne tale skattelettelser med flere partier.

Jeg bemærkede jo også, at fru Marianne Jelved i sit indlæg talte om det her med at skabe efterspørgsel efter arbejdskraft, og en af de ting, som jeg bemærkede under valgkampen, var, at fru Marianne Jelved på tv sagde, at den store forskel mellem regeringens skattelettelser, som var reelle skattelettelser, og De Radikales skattelettelser, var, at De Radikales i virkeligheden kun var skatteomlægninger.

Det er jo lige præcis her, problemet er. Regeringen laver reelle skattelettelser, Det Radikale Venstre laver kun skatteomlægninger. Og så er problemet lige præcis tilbage til det her med at skabe efterspørgslen. For det nytter jo ikke noget, at der er flere, der gerne vil arbejde noget mere, fordi de får lettet skatten, hvis fru Marianne Jelved til gengæld, som fru Marianne Jelved ønsker at gøre det i sit oplæg, brandskatter erhvervslivet ud af landet, for så er der ikke nogen virksomheder til at opsuge arbejdskraften, og så får vi jo ikke flere i arbejde.

Så måske fru Marianne Jelved skulle gå væk fra den model med omlægningerne og være med til sammen med Det Konservative Folkeparti og regeringen at lave reelle skattelettelser.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg må bedrøve fru Charlotte Dyremose, for i foråret 2001 blev der faktisk i nogle erhvervsorganisationer regnet på Det Radikale Venstres skatteforslag – det er det samme, vi taler om i dag – og da var budet, at det ville give en beskæftigelseseffekt på 50.000.

Det, der er sagen, det, der er det spændende, er: Hvorledes bærer vi os ad med at indrette skattesystemet, således at familierne har en reel valgmulighed for at vælge at købe serviceyd-

ser eller købe forbrugsgoder, fordi skatten på serviceydelser ikke vil være så stor, som den er i dag? Det er en helt anden tankegang

Det, der ligger bag ved Det Konservative Folkepartis måde at tænke skat på, er, at når man giver skattelettelse, så øger man det private forbrug, og så bliver der flere arbejdspladser. Men det er en meget, meget lille effekt, der koster mange penge. Det, man skal gøre, er at lave nogle reelle strukturændringer, som ændrer vores adfærd, og det gør Det Konservative Folkepartis skattepolitik ikke.

Kl. 19.25

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg synes jo, at det er en god debat, der er mellem fru Charlotte Dyremose og fru Marianne Jelved her, for så længe den debat pågår, bliver De Konservative og De Radikale jo ikke enige om at gennemføre skattelettelser, som ensidigt er til fordel for de høje indkomster. Og det er godt, for så ender det med, at De Radikale kommer til at lave skatteomlægninger og skattelettelser sammen med os, hvilket betyder, at der sker skattelettelser på arbejdsindkomster, skattelettelser på de små indkomster, og så kommer nogle af dem, der har store arbejdsfri indkomster, til at betale. Det tror jeg sådan set at der er meget mere perspektiv i.

Så på den måde kan Det Radikale Venstre komme meget længere ad skattevejen sammen med os end med De Konservative, og det er jeg glad for at fru Charlotte Dyremose er med til at bekræfte.

Det andet, jeg vil sige, er, at fru Marianne Jelved nævnte, at man skulle være foregangsland i Danmark, og det er jeg også helt enig i. Der synes jeg måske, at EU-begejstringen indimellem kan være et problem. Vi har jo netop set, hvordan man i EU beslutter, at der godt må være nitrit i økologiske fødevarer.

Jeg vil spørge fru Marianne Jelved, om hun vil være med til at forsvare det økologimærke, vi har i Danmark, sådan at det også i fremtiden kan være giftfrit.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Til det sidste spørgsmål: Ja. Svaret er ja, det vil vi gerne. Det, der er fascinerende ved at sidde i Folketinget, er jo, at man kan håbe på, at man med sine argumenter kan få nogle til at ændre

mening, så man kan skaffe flertal for sine synspunkter. Sådan er det i demokratiet. Sådan er det også i demokratiet i EU. Nogle gange taber man, nogle gange tager det lang tid, nogle gange kan man finde nogle alliancer, så det går hurtigere, men det handler alle steder om at kunne argumentere, finde de gode løsninger, overbevise de andre.

Derfor tror jeg, at det er fantastisk vigtigt, at Danmark er med i det internationale samfund. Og det vil jeg gerne diskutere med Enhedslisten til hver en tid, for jeg tror også, at jeg kan overbevise Enhedslisten.

Dernæst: Ja, vi vil også gerne diskutere skat, og vi vil meget gerne sætte den dagsorden om, hvordan vi indretter skattesystemet, så vi kan skabe en reel efterspørgsel, så vi skaber reelle arbejdspladser. Vi har budt på en model. Man kan sikkert finde andre modeller ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Men der bliver ikke mulighed for flere modeller nu. Nu er det hr. Per Clausen. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er glad for, at fru Marianne Jelved ikke vil melde Danmark ud af det internationale samfund. Det er jo en vanskelig proces, som heller ikke Enhedslisten vil give sig i kast med.

Men jeg vil dog bemærke, at hvis det f.eks. drejer sig om økologiens troværdighed, er det altså sådan, at vores grundopfattelse er, at hvis EU forsøger at pålægge os, at vi skal acceptere, at der er nitrit i økologiske fødevarer, så vil vi opretholde det synspunkt, at i Danmark med det danske økologimærke må det stadig være muligt at undgå det, og det må være muligt at få mærket varer, selv om de opfylder EU's økologimærke, med, at de er giftige, når der er gift i.

Det handler om det samme, når man skal importere fødevarer, f.eks. fra Polen, hvor der lige har været en skandale. Det kan jo ikke nytte noget, at vi stiller en række gode og fornuftige krav i Danmark og efterfølgende accepterer, at der importeres fødevarer fra Polen f.eks., ofte produceret af danske producenter, som ikke opfylder de krav.

Så uanset hvad EU synes, synes jeg, at det må være vigtigt at fastholde, at Danmark skal have ret til at opretholde nogle ordentlige standarder og også kontrollere, at de bliver overholdt.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil jo gerne fastholde, at Danmark altså lever i en fri verden, og vi kan risikere at importere fødevarer fra Polen eller andre steder, som ikke er af en kvalitet, som hr. Per Clausen og mange andre synes er god nok. Men så må vi jo gå ind for at sikre, at al varedeklaration er enkel og det er nemt at finde ud af, hvad det er for nogle kvaliteter, der er. Det er klart.

Og jeg er parat til at tage en tårn for, at vi kan opretholde mulighed for, at det er tydeligt, at der er økologiske fødevarer i Danmark, som ikke indeholder nitrit. Det vil jeg gerne sætte kræfter ind på at få igennem, for et eller andet skal vi jo selvfølgelig fortsætte med at gøre, når vi ikke synes, det, der sker, er ordentligt. Man skal ikke give op.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Når fru Marianne Jelved hører nogle sige: Bare du dog var i regeringen, så tror jeg, problemet er, at vi godt kan huske dengang, fru Marianne Jelved sad i regering. Da kom mange reformforslag fra fru Marianne Jelved, men det var mest om sommeren – det var mest om sommeren.

Da fru Marianne Jelved vendte tilbage som minister i den regering, blev der ikke ændret på skatterne. Jo, de gik op, og det gjorde afgifterne også. Der blev ikke ændret på udlændingepolitikken som sådan. Det sejlede bare. Der blev ikke reformeret i den offentlige sektor.

Det, som måske undrer mange af os, er: Hvem er det, man alternativt skal samarbejde med i forhold til de resultater, som Det Radikale Venstre har haft med Socialdemokratiet? Er det der, man skal sørge for at ændre udlændingepolitikken i den retning, Det Radikale Venstre vil? Er det der, man vil ændre skattepolitikken?

Kl. 19.30

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg håber, at jeg her i løbet af et års tid får tid til at skrive en bog, som jeg vil give titlen »Kampen om billedet af virkeligheden«. Så vil jeg sætte mig med alle referaterne af folketingstalerne, og jeg vil tage hr. Jens Hald Madsens, hr. Jens Rohdes, statsministerens og alle mulige andres taler om slap udlændingepolitik, slap skolepolitik, slap mig her og slap mig der, og så vil jeg i spalten ved siden af vise, hvad der i virkeligheden skete, for der skete mange ting. Og når vi fik

mange udlændinge til Danmark i 1990'erne, var det bl.a. på grund af borgerkrigen i Eksjugoslavien.

Jeg synes, det er en skandale, at der føres en udlændingepolitik i Danmark af den karakter, som der gør i dag. Jeg synes, det er en dybt rystende, umenneskelig og skandaløs måde at føre politik på, ikke mindst argumenterne for den.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jo, men det besvarer jo ikke ret meget af mit spørgsmål, for spørgsmålet her er: Hvordan vil Det Radikale Venstre operere fremover, når erfaringerne for Det Radikale Venstre er, at samarbejdet med Socialdemokratiet faktisk har vist, at der ikke har været ret mange af de ting, som fru Marianne Jelved står og kæmper for her, skattepolitikken, udlændingepolitikken, de vil kunne blive enige med Socialdemokratiet om? Hvor er det, fru Marianne Jelved på trods af den flotte fremgang skal finde de andre mandater, hvis man fuldstændig afviser regeringen og ikke kan blive enig med Socialdemokratiet? Hvad vil man så?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil blive ved med at argumentere for mine synspunkter, og hver gang er der nogle, der hører det, og så er der flere, der melder sig til at støtte den politik. Flere danskere bliver klar over, hvad konsekvenserne er af den familiesammenføringspolitik, vi har i Danmark. Flere møder de ulykkelige par. Et af dem har siddet oppe på fru Elsebeth Gerner Nielsens kontor her i dag, og de har fået afslag på at få forlænget en visumansøgning, således at faderen ikke kan være her i landet, når moderen føder deres første barn. Det er Danmark i dag.

Det er der mange danskere der ikke er helt klar over, men jeg rejser rundt og fortæller det, og jeg møder de her mennesker, og det er ærgerligt, at hr. Jens Hald Madsen ikke møder dem.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Lad mig indledningsvis som noget nyt i denne debat sige, at jeg er fuldstændig ligeglad med, hvordan Det Radikale Venstre agerer i forhold til denne her folketingssamling. Jeg er ikke så interesseret som de øvrige, der har meldt sig på banen.

Og så vil jeg bare bede fru Marianne Jelved i sin besvarelse fortælle fru Charlotte Dyremose eksempelvis, at der ikke er enighed mellem regeringen – nu tager jeg begge partier – og Det Radikale Venstre i forhold til skattelettelser, at der ikke er enighed i spørgsmålet om, hvordan de skal udmøntes, at der ikke er enighed i spørgsmålet om finansieringen, og at regeringen og Det Radikale Venstre ikke har flertal tilsammen. Vil fru Marianne Jelved give mig ret i det?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg er for en gang skyld fuldstændig enig med fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Ellen Trane Nørby (V):

Gennem hele den forløbne valgkamp har alle de radikale folketingskandidater, jeg har mødt i debatter, defineret Det Radikale Venstre som et pragmatisk og resultatorienteret parti. Jeg tror, der er mange radikale vælgere, der så må sidde tilbage med en besk smag i munden, efter at fru Marianne Jelved så kategorisk her i sin tale har afvist enhver form for samarbejde på en række områder. Det lyder da godt, for så kan vi da have et håb om, at de kommer tilbage til de partier, der er resultatorienterede.

Men det, der også fik mig til at tage ordet, var, at hr. Per Clausen fra Enhedslisten spurgte fru Marianne Jelved, hvordan de så på tekniske handelshindringer på fødevarerområdet, og hvor fru Marianne Jelved støttede, at man gik ind og lavede fødevareregler, sådan at man ikke kunne have total frihandel på området. Vil fru Marianne Jelved ikke forklare mig, hvordan det hænger sammen med Det Radikale Venstres meget frihandelsorienterede politik, specielt i forhold til at samhandle med ulandene også på fødevarerområdet? Er det tekniske handelshindringer, eller er det frihandel, Det Radikale Venstre står for?

Kl. 19.35

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan ikke forstå, at fru Ellen Trane Nørby synes, det er for galt, at jeg bruger min taletid til at forfægte radikal politik. Det har jeg faktisk haft rimelig meget held med. Så det har jeg tænkt mig at blive ved med. Jeg synes, det er meget, meget specielt, at jeg forventes at holde en tale sådan ud af intet og til intet.

Det er ikke det, Det Radikale Venstre plejer at gøre. Det gør vi heller ikke i fremtiden. Der skal være klare linjer. Man skal vide, hvor man har hinanden. Alt det andet mudder er uinteressant.

Vi går ikke ind for tekniske handelshindringer. Vi går ind for at kæmpe for det, som vi synes er det rigtige. Og vi synes ikke, det er rigtigt, at der er nitrit i økologiske fødevarer. Det synes vi er for dårligt. Det vil vi lave om på. Vi vil prøve at finde nogle løsninger på det, så borgerne ved, hvad det er for en mad, de køber ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Men det bliver så først i næste bemærkning. Jeg så ikke, om fru Ellen Trane Nørby vil have yderligere en kort bemærkning? Værsgo.

(Kort bemærkning).

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg vil da gerne følge op og høre, om der ligger noget i, at Det Radikale Venstre gik ind for en teknisk handelshindring på fødevarerområdet, eller om vi stadig væk kan forvente, at Det Radikale Venstre går ind for frihandel på det her område. Det synes jeg da jeg vil følge op, sådan at fru Marianne Jelved kan få lov til at svare på det.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Vi er da tilhængere af frihandel, men vi er jo ikke tilhængere af, at man har et marked, som er totalt ureguleret. Vi vil gerne gå ind og regulere. Det er jo også derfor, vi laver regler. Og hvis de regler, der er gældende i dag, ikke er gode nok, så vil vi da arbejde på at lave dem om. Hvis der er et problem, vil vi prøve at finde en løsning på det. Det er det, pragmatisme betyder. Vi prøver at finde løsninger, men vi opgiver ikke kampen for den rigtige vej.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil godt vende tilbage til den radikale skattepolitik. Den synes jeg er interessant at få diskutert. Hvis man ser på det radikale skatteforslag, så vil f.eks. statsministeren få en skattelettelser på næsten 70.000 kr. Det synes vi ikke han har fortjent, hvis vi skal være helt ærlige.

Hvis det her handler om, at der skal skabes mere service og servicejob, er der da nogle måder, der er langt mere effektive og langt mere direkte frem for at gå ad den her meget omvendte vej, hvor der ikke er nogen som helst sikkerhed for, at der bliver skabt de her servicejob. Hvorfor

ikke hjemmeserviceordningen? Hvad har De Radikale mod at gennemføre den ordning, som faktisk skabte mange gode servicejob i den private sektor? Hvad med mere målrettede fradragsmuligheder omkring boligerne, så man fik fradrag, hvis man fik lavet boligvedligeholdelse hvidt i stedet for sort? Der er da mange flere og andre direkte måder at gøre det her på end med det her skatteforslag, der giver statsministeren denne kæmpestore skatterabat.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har da ikke noget imod, at det er for meget til statsministeren. Vores skatteforslag står og falder ikke med, at det lige netop er det beløb på det niveau. Det er slet ikke det, der er interessant. Læg det væk. For min skyld, læg det væk. Det, jeg synes er interessant, er at få en diskussion om, hvordan vi indretter vores skattesystem, således at vi får en skat på arbejde, der gør, at den regning, vi får som forbrugere, når vi køber service, ikke er så afskrækkende, som den er i dag.

Vi bryder os ikke om hjemmeserviceordningen. Vi bryder os ikke om særlige fradragsordninger. Vi gør faktisk meget for at undgå Tilskudsdanmark og undgå fradrag i skattesystemet, fordi fradrag i skattesystemet bare betyder, at man skal øge marginals-katten for at få det samme ind. Vi vil meget hellere have en flad måde. Vi vil gerne diskutere, hvordan kan vi indrette skattesystemet. Det er ikke skattelettelser, jeg taler om, men hvordan vi opkræver skatterne på en måde, der gør, at skat på arbejde kommer meget langt ned.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen den diskussion er vi helt med på, men for os drejer det sig også om at få en ordentlig fordelingsprofil i hele skattepolitikken.

Kl. 19.40

Når det handler om at skabe nye job, er spørgsmålet, om denne skattepolitik, som De Radikale står for, er så effektiv, er så hensigtsmæssig, som man gør den til. For der er jo ingen som helst garanti for, at de her store skattelettelser, der bliver givet til især højtlojnnede grupper og til andre, bliver brugt til at skabe mere service. De kan da blive brugt til alt muligt andet: Man kan tage en ekstra tur til udlandet, man kan lave alt muligt andet, købe sig en ekstra bil osv.

Hvis man skal have skabt det her Servicedanmark, De Radikale vil, er man nødt til at bruge den offentlige sektor langt mere målrettet. Man er nødt til at have langt mere målrettede tiltag i forhold til det. Derfor forstår jeg simpelt hen ikke, at Det Radikale Venstre i den grad har forelsket sig i, at man skal ændre skattesystemet for at få opfyldt det formål, som vi er enige i, at der skal skabes flere servicejob.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Hvis jeg nu lover at lytte godt til, hvad SF ønsker omkring tilskud og den slags ting, så kunne vi måske også få et løfte fra hr. Holger K. Nielsen om at prøve at forstå den måde, vi prøver at tænke på i Det Radikale Venstre.

Det, vi gerne vil have, er et marked, som fungerer ligesom alle andre arbejdsmarkeder, som ikke hviler på tilskud, men som hviler på, at der er borgere og offentlige virksomheder og private virksomheder, som efterspørger en arbejdskraft. Det er det, der er vores målsætning. Vi kan bare se, at med den måde, skattesystemet i dag er indrettet på, bliver den regning, man får for udført service, meget, meget stor.

Hvordan kan vi få den ned? I stedet for at give tilskud til den, skulle man måske finde ud af at indrette skattesystemet på en anden måde, så man opkræver skatten på en anden måde. Vi taler jo ikke om, at der skal mindre skatteindtægter ind. Det er den diskussion, vi gerne vil have, fordi vi ikke vil have et tilskudsmarked.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og den diskussion må vi tage i en senere kort bemærkning. Tiden er løbet.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Det Radikale Venstre er jo ligesom Venstre kendt for at være en stor tilhænger af folkestyret. Vil fru Marianne Jelved ikke nok være så venlig at bekræfte, at VK-regeringens mandat netop er blevet bekræftet af befolkningen, efter at man har fremlagt en klart formuleret politik?

Det Radikale Venstre er også kendt for at søge indflydelse i parlamentet, og historisk har man faktisk også haft overordentlig stort held med at få den indflydelse. Vil fru Marianne Jelved ikke gøre det klart for os her i aften, om det er en strategi og en linje, som Det Radikale Venstre agter at fortsætte, eller om man vil anlægge en anden strategi?

Hvis man agter at fortsætte den historiske strategi om at søge indflydelse, kan fru Jelved så ikke nævne bare tre hovedområder inden for indenrigspolitikken, hvor Det Radikale Venstre ønsker at søge indflydelse i den kommende valgperiode?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Ja, men jeg tror, alle partier går ind for folkestyret. Det er ikke kun Venstre og Det Radikale Venstre, der kan tage æren for det.

Jeg vil også gerne bekræfte, at Venstre og De Konservative har fået bekræftet deres mandat, og jeg vil gerne sige tillykke med det. Jeg begræder det bare, for jeg er hamrende uenig i den politik, der føres.

Jeg synes, det er så forkert at lave et skattestop for anden valgperiode. Jeg hørte endda hr. Jens Rohde sige, at det skattestop skulle være evigt. Jeg undlod at sige noget om det – jeg mener, at det var hr. Jens Rohde, der sagde det – for det vil ende galt. Det vil ende hamrende galt med underskud på de offentlige finanser, og det vil formentlig ske allerede i denne valgperiode.

Det Radikale Venstre vil søge indflydelse på skolepolitik, miljøpolitik, energipolitik, sundhedspolitik, socialpolitik, beskæftigelsespolitik, på al politik. Regeringen slipper ikke for Det Radikale Venstre, og det var både et løfte og en trussel.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger. Så siger vi tak til den radikale ordfører. Så går vi videre i talerrækken, og det er ordføreren for SF, hr. Holger K. Nielsen. Værsgo.

Holger K. Nielsen (SF):

Valget er overstået, og vælgernes dom blev afsagt, og det må vi naturligvis respektere. Regeringen kunne få magten igen. Det beklager vi, vi havde håbet, at det var gået anderledes. Men det må vi naturligvis respektere.

Kl. 19.45

Jeg må sige, at det dog har én fordel, nemlig at nu kan regeringen ikke længere sige, at det er den tidligere regerings skyld, når vi tager et eller andet problem op. Nu vil den være ansvarlig for de problemer, den står over for, fordi den ikke længere bare kan henvise til, at de skyldes tidligere regeringer.

Vi vil være opposition til regeringen, men vil naturligvis også lave aftaler, hvis det er muligt;

vælgerne skal vide, at det, at de har stemt på SF, betyder, at de stemmer skal bruges, hvor det er muligt. Jeg tvivler på, at det bliver muligt på særlig mange områder, men hvor det er muligt, vil de naturligvis blive brugt.

Hvis man ser på regeringsgrundlaget og huser statsministerens tale i dag, er der mange udmærkede ord, men der er også megen varm luft. Hovedproblemet er, at der er meget lidt konkret. Hele velfærdsområdet er jo utrolig afhængigt af de økonomiske rammer, der er givet for specielt kommunerne, og vi har tidligere i dag diskuteret alle disse spørgsmål.

Jeg må sige, at når man vedvarende siger, at man vil hæve niveauet i folkeskolen, og at man vil gøre mere for børnenes uddannelse, kan det ikke realiseres, medmindre der også er de nødvendige økonomiske rammer. Ellers kan det simpelt hen ikke lade sig gøre, og i betragtning af at man stort set har brugt hele det økonomiske råderum og i virkeligheden mere end det, hænger det i en meget tynd tråd, og det vil vi naturligvis følge op på i den valgperiode, der kommer. Vælgerne har haft nogle forventninger om konkrete forbedringer på daginstitutions-, folkeskole- og ældreområdet, og jeg er ret sikker på, at de bliver skuffede. Men det må vi tage fat på til sin tid.

Statsministeren lagde i sin tale megen vægt på globaliseringen, og det synes vi er et fint udgangspunkt for en diskussion om det danske samfunds udfordringer og problemer. Vi synes også, det er spændende med det nye Globaliseringsråd, der skal nedsættes, men igen er der langt fra de fine ord til konkret handling.

Specielt ligger der et problem i den meget snævre tilgang, regeringen har til hele udtrykket globalisering. Det er, som om regeringen tager sit udgangspunkt i, at vi kun skal ruste os til globalisering i det danske samfund. Det er karakteristisk, at de organisationer, som skal sidde i Globaliseringsrådet, er erhvervslivet, fagbevægelsen og uddannelsesinstitutionerne, men der er ingen internationale organisationer med, og der er ingen ulandsorganisationer med. Det er udelukkende et snævert dansk udgangspunkt, der tages.

Vi er også nødt til at overveje en strategi for, hvordan vi selv kan påvirke den internationale udvikling. En globaliseringspolitik er jo ikke bare et spørgsmål om, at lille Danmark skal klare sig, det er også et spørgsmål om, at vi aktivt påvirker de internationale forhold, vi skal arbej-

de under, og det er der intet som helst om i regeringens udspil.

Ulandsstøtten er blevet skåret ned, og vi har mistet den moralske autoritet, vi havde tidligere. Miljøindsatsen er jammerlig, der er ingen visioner eller ideer her, og udlændingepolitikken har gjort Danmark indadvendt, samtidig med at vi eksporterer problemer til andre lande.

Men tingene hænger jo sammen. Det kan ikke hjælpe noget, at man har fine strategier om forskning, uddannelse og erhvervsudvikling, når man samtidig bliver så indadvendt, at man nægter unge mennesker at gifte sig med dem, de elsker, fordi vedkommende ikke er danske statsborgere, og fordi vedkommende kommer fra udlandet. Så har man skabt et lukket samfund, en lukket kultur og en lukket diskussion, som tilfældet er med regeringens politik.

Hvad hjælper det, at vi siger, at de unge mennesker skal rejse ud, dygtiggøre sig og tage del i de globale udfordringer, hvis vi så nægter dem at komme hjem, hvis de tilfældigvis gifter sig? Det er jo et helt forkert signal at sende. Hvad hjælper det, at vi vil være verdens førende land på en række områder, når vi samtidig sækker agterud i hele det internationale samarbejde, og når man ikke tager os alvorligt, som man gjorde det tidligere, når det drejer sig om overholdelse af menneskerettigheder, ulandsbistand og vores grønne profil – alle de områder, som vi må tage alvorligt, både af hensyn til selve problemerne, men også af hensyn til, at vi selv skal have en stærkere rolle at spille?

Kl. 19.50

Tingene hænger sammen. Vi kan ikke bare tage udgangspunkt i andegården, hvis vi skal spille en aktiv rolle i hele globaliseringsprocessen, og den sammenhæng mangler fuldstændig. Vi er nødt til som ansvarlige mennesker, men også for at få skabt en dansk strategi, at tage de globale problemer alvorligt. Vi må tage fattigdommen alvorligt, vi må tage alvorligt, at over 1 milliard mennesker må leve for under 1 dollar om dagen; vi må tage alvorligt, at der er sult, som skaber spændinger og skaber nye sikkerhedspolitiske udfordringer, og vi må tage alvorligt, at vi lever på lånt tid med vores olie. Hvis vi ikke gør en indsats på energipolitikområdet, vil olieressourcerne slippe op, og så står vi med nogle meget alvorlige problemer.

Vi må også tage alvorligt, at vi står med nogle globale klimaproblemer, som ændrer forholdene på vores klode. Det kan ikke hjælpe noget, at vi vedvarende kun tænker på i morgen og i over-

morgen. Vi må også have en politik for vores børn, vores børnebørn og vores oldebørn, vi må have et langsigtet perspektiv for vores politik, og det er der ikke her. Det er kortsigtede, indadvendte løsninger, og derfor er der et fantastisk misforhold mellem de mange fine ord og det, som er regeringens konkrete politik.

Hele beskæftigelsesindsatsen er et meget svagt punkt i den økonomiske politik. Hvis de økonomiske planer skal hænge sammen, skal der skabes mindst 60.000 job, men det er der ingen som helst strategi for og ingen konkrete forslag til. Man håber, at det sker, men man sammenblander, som hr. Jens Rohde gjorde her i formiddags, bevidst beskæftigelse med arbejdsudbud, som om det er de samme ting, og derfor må vi sige, at der er nogle kolossalt svage punkter her.

Hvorfor vil man ikke satse mere målrettet på en sammenkobling af miljø og job? Det er jo præcis et område, hvor vi kunne spille en international førerrolle og sige, at der er nogle globale problemer, der skal løses – miljøproblemer, klimaproblemer og olieressourceproblemer. Hvorfor går vi ikke i spidsen og skaber et brand, et varemærke »Made in Denmark«, gående på at vi er det grønne land, et grønt foregangsland, et land, der tager disse ting alvorligt, og et land, der skaber job på alle de områder? Der er ingen overvejelser om det, det er sniksnak, det er overvejelser på overskriftsplanet og intet som helst andet.

I valgkampen så vi, at statsministeren pludselig blev interesseret i udkantsområderne. Anledningen var fyringerne på slagteriet i Hjørring, og lige pludselig skulle der ske noget her – fint nok. Men hvor er de nærmere overvejelser om udkantsområderne i Danmark i det hele taget? Det er jo ikke bare Nordjylland, det handler om. Det handler også om Lolland-Falster, det handler om andre dele af Jylland, og det handler om andre dele af dette land, som er ved at sakke agterud i udviklingen, og hvor mange mennesker føler sig utrygge over for fremtiden. Hvor er de nærmere overvejelser over det?

Hvordan skaber man job for de ufaglærte, der bliver fyret i de job, der findes i øjeblikket? Hvordan får man de mennesker ind på arbejdsmarkedet på en ordentlig måde? Ved at bruge den offentlige sektor langt mere aktivt og offensivt til at skabe beskæftigelse. Hvorfor er man imod at genindføre den servicejobordning, som faktisk var en fantastisk god ordning for mange mennesker, der blev fyret? Hvorfor afviser man

konsekvent at have offensive strategier, når det gælder om at få renoveret vores skoler? Det er ikke med her. Hvorfor afviser man at skabe bedre forhold for børnene i daginstitutionerne og i det hele taget skabe en bedre offentlig sektor i en situation, hvor der faktisk er stor arbejdsløshed mange steder? Igen store ord, men ingen konkret handling.

Kl. 19.55

Folkeskolepolitikken spiller en stor rolle i debatten i dag. Den gjorde det i valgkampen, den har også gjort det under debatten i dag, og det synes jeg er godt. Det er positivt, at vi får en fremadrettet og efter min mening også værdipolitisk diskussion om, hvad det er, vi vil med vores folkeskole.

Jeg synes, det er interessant at konstatere, også i forlængelse af De Konservatives indlæg tidligere i dag, hvordan der er sket et fundamentalt skifte i dansk skolepolitik. I hvert fald siden skoleloven af 1958 har dansk folkeskolepolitik været præget af det, man kan kalde kulturradikalismen og højskoletraditionen i dansk kulturliv. Det er især omkring Det Radikale Venstre, omkring Socialdemokratiet og omkring SF, der er skabt flertal og skabt en dynamik i den danske skoleudvikling, og det afspejler i virkeligheden den modsætning i dansk kulturdebat, der har været gennem mange år mellem frisind og konservatisme, mellem decentral tænkning og centralisme og mellem tolerance og mangel på tolerance.

Som jeg har sagt tidligere i dag: Det er ikke nogen tilfældighed, at De Konservative har været uden for de flertal, der har skabt folkeskolepolitikken i dette land. Det var imod hele deres tænkning om snæver faglighed, om gammel-dags skole og om fælles værdier – underforstået: kristendom, dansk nationalisme og dansk historie og intet som helst andet. Det er konservatismens traditioner.

Nu er De Konservative kommet ind i varmen. De har nu fået en skoledebat, der handler om snæver faglighed, og at vi udelukkende skal oprioritere undervisningsfærdigheder i matematik, læsning og naturfag. Lad mig sige med det samme, at vi er tilhængere af, at børnene lærer noget. Vi er tilhængere af, at børnene skal lære at læse, og vi har faktisk nogle meget visionære ideer om og målsætninger for, at alle børn skal kunne læse, når de starter i 3. klasse.

Men vi vil ikke være med til, at det skal ske på bekostning af den frisindede skoletradition, der har båret den danske folkeskole gennem det

20. århundrede. Det er det, der er ved at ske nu, og det er en stor fejl, for hvis vi ser på det globaliserede videnssamfund, som er udgangspunktet for regeringens nye program og for talen i dag, er det, vi har brug for, netop mennesker, der kan tænke selv – mennesker, der er kreative, mennesker, der kan samarbejde, og mennesker, der har kunstneriske evner ved siden af den mere snævre faglighed.

Det er her, vi er stærke. Det er netop her, vi er stærke, og det er jo derfor, at vi i dette land på trods af alle forudsigelser om det modsatte har været i stand til at skabe et dynamisk erhvervsliv og har været i stand til at omstille os. Det har vi rent faktisk været, og det skyldes præcis det skolesyn, der har præget den danske folkeskole i det 20. århundrede, og som man er ved at ændre fundamentalt i øjeblikket.

Jeg er ked af, at Socialdemokraterne måske er hoppet med på denne konservatisme i skolepolitikken. Jeg håber, at vi kan få en diskussion, også med Socialdemokraterne, om at vende tilbage til det, jeg vil kalde den frisindede skoletradition, for jeg synes, det er en dårlig udvikling, vi er ved at se her, og jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at den nye minister på området, som jo har en helt anden traditionel baggrund, tilsyneladende uden sværdslag har accepteret De Konservatives store indflydelse på folkeskolepolitikken.

Som sagt: Vi må konstatere, at vælgerne har talt. Vi vil være loyal opposition, og vi vil søge indflydelse, hvor det er muligt. Men jeg kan også garantere for, at hvis vi kan få regeringen væltet, vil vi gøre det så hurtigt som overhovedet muligt.

Kl. 20.00

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi siger tak til ordføreren. Så er der en kort bemærkning fra fru Marianne Jelved.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Som sagt er jeg enig i meget af det, hr. Holger K. Nielsen siger.

Så vil jeg prøve at uddybe det omkring skole-spørgsmålet, og jeg skal have SF's ordfører til at bekræfte det, jeg siger her. Der er lavet nogle undersøgelser, der er bl.a. lavet en evaluering af, hvordan prøvesystemet – det, vi kender i dag – virker på undervisningen. Den er lavet her for et år siden, tror jeg det er, allerhøjest 2 år, af det statslige evalueringsinstitut. Den siger jo, at præ-

verne fuldstændig smitter af på den daglige undervisning.

Hvis nu hr. Holger K. Nielsen er enig i denne betragtning, så kunne vi måske få en beskrivelse af, hvad det vil sige at få test, der er nationale, fra 2. til 4. til 8., og obligatoriske standarder og alt det, der står. Hvordan virker det på undervisningen?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jo, men det er jo præcis det, som er problemet med det der testhysteri, som er kommet. Der er jo ingen her, der har noget imod test. Som jeg sagde tidligere, ved alle, der har haft børn i skolen, at det sker i øjeblikket. Men med regeringspolitikken vil det jo være testene og ikke børnene, der bliver udgangspunktet.

Statsministeren sagde, at det skal være mennesket før systemet, men det, man laver her, er systemet før mennesket. Det er simpelt hen hovedproblemet, og det giver en dårlig pædagogik. Pædagogik er jo netop samspillet mellem mennesker. Hvis man teknokratiserer det, som man gør gennem det her testhysteri, så får man en dårligere undervisning.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Når man hører hr. Holger K. Nielsen og fru Marianne Jelved, er der jo ikke nogen som helst tvivl om, hvor det kommer fra, når vi har så mange elever, der desværre går ud af folkeskolen i dag uden at kunne læse en avis og uden at kunne få en uddannelse. Det er de elever, der har gået i skole, mens Socialdemokratiet med støtte fra de to andre partier desværre har præget den danske folkeskole.

Det er jo direkte angivet bl.a. i det nye regeringsgrundlag, at testene hverken skal offentliggøres eller bruges til at rangordne skoler eller elever. Testene skal netop bruges til, at man søger for at fokusere på at hjælpe den enkelte elev.

Det, hr. Holger K. Nielsen siger, fremstår meget tydeligt, men jeg forstår ganske enkelt ikke, at man kan føle, at man er dem, der tager ansvar for de svageste, og at man så i den grad modarbejder et system, hvor vi netop kan komme ind og hjælpe dem, der har mest brug for hjælpen, hvor vi netop kan målrette undervisningen til dem, der har mest behov for det.

Hvordan kan hr. Holger K. Nielsen forsvare en politik, der har betydet, at så mange elever går ud af den danske folkeskole uden at kunne

læse, og det er endda verdens dyreste folkeskole?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Vi er jo alle sammen enige om, at der er problemer i folkeskolen. Det er da utilfredsstillende, at der er for mange, som læser for dårligt. Men det, som jo er problemet her, er, om det testhysteri, som Det Konservative Folkeparti har kørt sig ind på, løser det her problem.

Igen tror jeg, at det er langt, langt vigtigere, at man tager udgangspunkt i den enkelte elev og samspillet mellem den enkelte lærer og den enkelte elev. At der på de enkelte skoler bliver – for min skyld gerne – større viden om, hvordan de enkelte elever klarer sig, ja, men jeg mener, at det foregår mange steder i øjeblikket. Som sagt, hvis man selv har børn i folkeskolen, og det har jeg, så ved man, at det sker i øjeblikket i høj grad. Men det er vi da med på. Vi er også med på, at ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Ja tak!

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg tror sådan set, at det er i venstrefløj – i denne sammenhæng tænker jeg primært på SF og Det Radikale Venstre, som er de to partier, der har haft mindst lyst til at sikre faglighed i folkeskolen – man har testhysteri.

Kl. 20.05

I Det Konservative Folkeparti mener vi sådan set blot, at test er en helt almindelig del af en kæmpe indsats, der skal gøres i den danske folkeskole. Vi ser netop ikke testen som meget mere end det, der foregår masser af steder i skolerne i dag, og som jo er et udtryk for, at masser af lærere og skoler er fagligt dygtige nok til at vurdere, hvor eleverne er henne. Problemet er jo så bare, at der desværre er en restgruppe, hvor man ikke har præsteret at have de nødvendige redskaber til at vurdere eleverne, og det er dér, eleverne bliver tabt.

Det er ikke de stærke elever, der bliver tabt, det er de svageste elever, der bliver tabt, når man ikke har de nødvendige redskaber til at hjælpe dem, der har mest behov for det. De stærke elever med de stærke, veluddannede forældre skal nok klare sig, for de får hjælp hjemmefra. Det er de andre, jeg er bekymret for, og det er derfor, vi fra konservativ side ikke bare vil

have test, men også vil have mere faglighed, flere timer og i øvrigt også bedre uddannelse af lærerne.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Flere timer i dansk er vi da helt med på. Men lad mig bare lige gøre opmærksom på, at det foregår i kommunerne i øjeblikket mange steder.

Der er i en avis i dag en artikel om, at de penge, man vil give til flere dansktimer i indskoling, risikerer at blive brugt på alle mulige andre ting, fordi adskillige kommuner i dag faktisk giver flere dansktimer end det, de er forpligtede til.

Det, som jeg tror er problemet, er, at vi simpelt hen vurderer de der test forskelligt. Lærerne ved da godt, hvem de svage elever er. Man behøver da ikke flere test for at kunne identificere de elever, der har svært ved at følge med. Det, som er problemet, er, at man tilsyneladende ikke har ressourcer nok til at få dem med, bl.a. på grund af mangel på tolærersystemer mange steder, måske også manglende forskning på området.

Jeg er bestemt tilhænger af, at man opprioriterer forskning i f.eks. læsefærdigheder på DPU og andre steder. Det skal vi have. Det er en debat, vi også har haft. Efteruddannelsen af lærerne skal også med og også ordentlige fysiske rammer. Det er en kompleks helhed, vi skal have fat på her. Det med test løser altså ikke problemerne.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til ordføreren, og da der ikke er flere korte bemærkninger, er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil fra Enhedslisten som ordfører.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Vi lever i et skævt Danmark og i en endnu mere skæv verden. Alt, alt for mange børn dør af sult og bor under kummerlige forhold. Rigdom og ressourcer er alt for ulige fordelt. Uligheden vokser ikke bare på verdensplan, men også her i Danmark. Så kan man jo nemt fortvivle; man kan lukke sig inde i sin egen osteklokke og hverdag, men vi ved jo, at verdens tilstand, vores samfund er skabt af mennesker, og derfor kan det selvfølgelig også ændres af mennesker, af os, hvis vi gerne vil det.

Der er jo ikke nogen naturlov, der er ikke nogen gud, der har bestemt, at verden skal være ulige. Der er ikke nogen naturlov, og der er ikke nogen gud, der har bestemt, at vi i Danmark

f.eks. skal holde 800.000 uden for arbejdsmarkedet, mens over 2 millioner mennesker er ved at gå til af stress.

Man skal turde drømme om en anden verden, hvis den nogen sinde skal blive til virkelighed. Men denne her regering drømmer ikke, og hvis den gør, så minder det i hvert fald i bedste fald om et mareridt.

Valget blev udskrevet ikke mindst af hensyn til strukturreformen, hvor regeringen valgte ikke at ville snakke om den efterfølgende, og det på trods af at strukturreformen faktisk er en af de største ændringer af vores samfund i mange, mange år. Strukturreformen berører uhyggelig mange dele af vores liv og vores hverdag, selv om det ofte kommer til at lyde som sådan nogle bureaukratiske streger på et landkort.

Det handler om, hvilke muligheder vores børn får for at gå i en god børnehave, om, hvordan vores lokale folkeskole ser ud, om, hvilken tvang og aktivering der skal til, hvis man bliver arbejdsløs. Det handler om situationen, hvis man har et familiemedlem med psykiske problemer, hvis man bliver syg og skal behandles på et sygehus. I alle de situationer vil man berøres af strukturreformen. Plejehjem, hjemmehjælp til den generation, der har bygget vores velfærdssamfund op, alt det berøres af strukturreformen.

De hundredtusinder ansatte i amter og kommuner berøres selvfølgelig – om nogen – af strukturreformen. De kastes ud i usikkerhed om deres fremtidige job og deres fremtidige levevilkår. Og der kom ingen trykingsgaranti i KTO-forliget. Lidt varm luft og så sætningen: Såfremt situationen for kommuner og amter nødvendiggør personaletilpasninger, anbefaler parterne, at naturlig afgang i videst muligt omfang indgår i løsningen af disse.

Kl. 20.10

Der er altså absolut ingen trykingsgaranti. Ingen garanti for nogen som helst, andet end at enhver arbejdsgiver sådan set kan gøre, hvad der passer arbejdsgiveren bedst.

Men hvorfor er det så et problem? Fordi en sammenlægning af kommuner, flytning af opgaver på kryds og tværs jo vil koste penge. Alene investeringer i nye it-systemer vil formodentlig koste milliarder af kroner på baggrund af de beregninger, der er foretaget. Og regeringen har ikke sat en eneste krone af til at betale regningen og vil heller ikke give kommunerne muligheden for at gøre det. Derfor står man med nogle kæmpe regninger, som skal betales, og som kun kan betales igennem nedskæringer og fyringer.

Derfor er de hundredtusinder ansatte i kommuner og amter fortsat kastet ud i usikkerhed om deres fremtidige jobsituation. Regeringen giver ingen garantier. Vi har forsøgt gentagne gange at få regeringen til at komme med nogle meldinger. Men det eneste, regeringen kommer med, er lov om virksomhedsoverdragelse, og det betyder, at de ansatte reelt kun er sikret en stilling dag et, efter at man har lavet omstruktureringen. Derefter kan de fyres efter forgodtbefindende. Og overenskomsten giver så heller ikke garanti for noget som helst.

I Enhedslisten vil vi have en reel beskæftigelsesgaranti for alle de offentligt ansatte, sådan at alle kan være sikre på også at have et arbejde i fremtiden. Samtidig vil Enhedslisten i de kommende måneder slås for, at der kommer en servicegaranti, for den anden side af det her handler jo om borgerne; hvis der sker fyringer, hvis der kommer nedskæringer, så er det jo borgerne, det går ud over.

Der vil vi altså have en garanti for, at forholdene for børn, forholdene på skolerne, forholdene for ældre som minimum bevares på det niveau, vi kender til i dag.

Vi tror ikke på det, når regeringen kommer med løfter om, at der ikke sker forringelser på grund af strukturreformens gennemførelse. Vi kan jo se, hvor store de administrative byrder bliver. Vi kan se, hvor meget det betyder, og hvor mange udgifter der kommer, som bliver tørret af på kommunerne som resultat af den her reform. Og så har kommunerne intet andet valg end at gå ind og skære i servicen.

Strukturreformen er den største ændring af det danske samfund i mange år. Alligevel forsvandt den på mærkværdig vis under valgkampen, på trods af at valget faktisk var udskrevet på baggrund af den.

Jeg kan egentlig godt forstå, at regeringen ikke har haft den store lyst til at snakke om reformer under valgkampen, for hvorfor dog fortælle folk, at strukturreformen er et vigtigt redskab for mere privatisering af den offentlige sektor, for mere udlicitering af velfærden, når enhver, der har behov for service, når enhver, der er ansat inden for det offentlige, ved, at det kommer til at betyde forringelser.

Som både hr. Jens Rohde og beskæftigelsesministeren har udtalt for trekvart år siden, så handler strukturreformen om gennem større kommuner at skabe større markeder, så private firmaer lettere kan byde ind på at løse velfærds-

opgaven. Så klar snak hørte vi intet til i valgkampen.

Strukturreformen betyder voldsomme ændringer af vort samfund. Bare for at komme med et enkelt centralt eksempel vil jeg nævne, at der i den her nye sundhedslov er sket en lillebitte ordforandring, som ikke desto mindre kan komme til at have ret væsentlig betydning. I aftalen om strukturreformen fra juni måned – altså som det er i dag – står der, at der skal være fri og lige adgang til sundhedsvæsenet. Det er nu i lovudkastet blevet ændret til, at der skal være *let* og lige adgang til sundhedsvæsenet. Nu er det jo ikke sådan, at man skal være den store ordmagiker for at forstå, hvad det betyder. Det betyder, at man går fra en situation, hvor der har været fri adgang, til, at der er *let* adgang. Det betyder altså med andre ord, at der er åbnet en ladeport for, at man kan indføre brugerbetaling inden for sundhedsvæsenet.

Det er sådan et lille, men meget sigende eksempel på, hvad det er for et samfund, som regeringen og Dansk Folkeparti er i gang med at skabe med deres strukturreform: mere privatisering, mere udlicitering, mere brugerbetaling og mindre velfærd, mindre demokrati, mindre service.

Det ligger jo fint i forlængelse af, hvad der er foregået de sidste 3 år, men af en eller anden grund hører vi altid kun de her syv løfter, som peger i den rigtige retning, og så glemmer man at fortælle om de der tusind skridt, der går i den modsatte retning.

Jeg vil sige, at vi i Enhedslisten anser det for fuldstændig centralt, at befolkningen er med til at bestemme, hvordan fremtidens samfund skal se ud, og det er ikke godt nok, at man udskriver et valg på baggrund af strukturreformen. Der skal en folkeafstemning til, når vi taler om så tunge forandringer af vores samfund, og den vil vi kæmpe for bliver gennemført.

Kl. 20.15

Beskæftigelsen var et emne, der blev snakket meget om i valgkampen, men jeg har sådan set undret mig lidt over regeringsgrundlaget, fordi der her snakkes utrolig meget om forskning, uddannelse og innovation, men der er bare intet konkret bag de fine floskler. Jeg kan ikke se, hvor de arbejdspladser kommer fra. Vi har ikke kunnet få noget svar på det i dag, og det vil sige, at vi bliver ved med at bevæge os i et tomrum af ord og floskler, hvor der ikke befinder sig noget som helst andet.

Uddannelse skal selvfølgelig prioriteres, ja – det tror jeg sådan set alle er enige om. Men uddannelse skaber jo ikke flere arbejdspladser. Uddannelse gør folk i stand til at påtage sig et arbejde, når det kommer. Det, jeg fundamentalt set mangler i regeringsgrundlaget, er investeringer, for det er jo investeringer, der skaber arbejdspladser. Det er investeringer i bedre miljø, det er investeringer i boliger, og det er investeringer i viden, der skaber flere arbejdspladser.

Arbejdsløsheden kommer ikke af sig selv, ligesom arbejdspladser ikke kommer af sig selv, og investeringer kommer ikke af sig selv, ligesom fravær af investeringer ikke er skabt af sig selv. Alle de ting er jo et spørgsmål om politiske prioriteringer. Det er vilkår, der er skabt af mennesker, og det er vilkår, vi som mennesker kan forandre.

Det er grundlæggende et politisk ansvar at prioritere de investeringer, der kan skabe arbejdspladser, og det er et grundlæggende politisk valg, om man vil holde hundredtusinder af mennesker uden for arbejdsmarkedet, eller om man ønsker at inkludere dem i det fællesskab, det er at være på arbejdsmarkedet. Ansvarret ligger altså her i salen hos os alle sammen.

Det er ikke godt nok at skyde skylden på internationale konjunkturer. Når man ikke vil investere og ikke vil skabe arbejdspladser, men henviser til konjunkturer og alt muligt andet, så vælger man at svigte befolkningen. Man vælger aktivt at svigte sit politiske ansvar og dermed svigte de mange tusinder, der uendelig gerne vil have arbejde, og de øvrige tusinder, som har alt for meget at lave på det danske arbejdsmarked i dag.

Vi skal investere i et bedre samfund. Vi skal investere i miljøet, vi skal investere i bæredygtig energi, og vi skal målrette offentlige investeringer, så vi skaber flere arbejdspladser. Vi skal gøre op med de absurde kasser og barrierer, der er sat op i vores samfund, så 800.000 er sat uden for arbejdsmarkedet, og 2 millioner har stress.

Vi ved, at det stort set ikke vil koste noget som helst at ansætte flere pædagoger, flere hjemmehjælpere og flere skolelærere. Vi kan altså få flere i arbejde, vi kan skabe bedre arbejdsforhold for de mange, der er for pressede i dag, og ikke mindst selvfølgelig for de mennesker, der er modtagere af servicen, altså børn og gamle.

Jamen hvorfor sker det så ikke? Hvorfor sker det ikke, når finansministeren selv har bekræftet, at det stort set ikke vil koste noget at ansætte folk, som i dag er på dagpenge, i den offentlige

sektor? Jo, det gør det ikke, fordi regeringen ikke ønsker det. Det sker ikke, fordi regeringen bevidst har en anden strategi, bevidst ikke ønsker bedre service, bevidst ikke ønsker en lavere arbejdsløshed og bevidst ikke ønsker at løse de problemer, der handler om stress.

Vi vil gå ad en fundamentalt anden vej. Vi ved, at tingene kan forandres, men det kræver, at man vil, og det kræver, at man tør tænke anderledes. Men regeringen tænker ikke nyt. Tværtimod griber denne regering dybt i posen med klassisk reaktionær borgerlig politik på uddannelsesområdet: statsstyring, centralisme, nationale test og prøver. Jeg kunne forstå på et af vores nye medlemmer, hr. Per Clausen, at det er den slags skole, han gik i, da han var barn. Det skal jeg selvfølgelig ikke kunne verificere herfra, for dengang levede jeg ikke, men det lyder sådan.

Under dække af PISA-panik og højskolesnak skal staten tiltvinge sig en uset magt over folkeskolen. Prøver, test, centralisme og fuldstændig forældet folkeskoletankegang under påskud af at ville bryde den negative sociale arv. Man vil spole tiden 30-40-50 år tilbage i Danmark og indføre den type skole, vi havde dengang, jamen dengang var den negative arv altså til at tage og føle på. Dengang vidste man præcis, hvor man havnede, alt efter ens forældres uddannelsesmæssige udgangspunkt. Vi kan gøre langt mere, end vi gør i dag for at bryde den negative sociale arv, men måden at gøre det på er altså ikke at spole tiden 50 år tilbage.

Jeg vil sige om denne PISA-panik, at det jo er regeringen, der laver et røgslør af PISA-panik, som skal dække over den skoledagsorden, den hele tiden har haft uanset PISA-undersøgelsen. De 17 pct., som ikke læser godt nok, udråbes til funktionelle analfabeter, der dårligt kan kende et a fra et v, men det er altså ikke det, der står i PISA-rapporten.

Kl. 20.20

Vi kan jo alle sammen i denne sal være enige om, at det er katastrofalt, at 17 pct. kommer ud af skolen uden at kunne læse ordentligt, men der er altså forskel på ikke at kunne læse ordentligt og at være funktionel analfabet. Det er to fuldstændig forskellige ting, og det synes jeg sådan set viser med al tydelighed, at regeringen bruger de store internationale undersøgelser som løftestang for en politik, den hele tiden har haft. Der er ikke noget som helst nyt i den politik, og der er heller ikke et eneste nyt redskab, som kan løse problemet.

Fakta er jo, at intet – intet – i PISA-undersøgelsen tyder på, at nationale, standardiserede test kan bruges til noget som helst, hvis man gerne vil skabe en bedre skole. Tværtimod viser PISA-undersøgelsen, at de københavnske skoler, der har gode resultater, har en god lokal evalueringsskiltur, mens skoler, der bruger de standardiserede test, ikke har særlig gode resultater, ligesom de skoler, der klarer sig godt, er dem, der satser på efteruddannelse af lærerne. Den danske skoledebat bærer altså præg af, at mange borgerlige politikere optræder som funktionelle analfabeter i deres omgang med PISA-undersøgelsen – formentlig og forhåbentlig helt bevidst.

Vi vil gerne investere i folkeskolen. Vi vil gerne skabe ordentlige rammer for en bedre folkeskole, og vi har fremlagt syv minimumsrettigheder, som alle elever bør have: En væsentlig højere minimumsstandard i den danske folkeskole, når det gælder minimumtimetal, når det gælder skole-hjem-samarbejdet, og når det gælder specialundervisning, efteruddannelse af lærere, undervisningsmaterialer og klassekvotienter.

At dømme efter den valgkamp, vi lige har været igennem, burde der jo ikke være nogen uenighed. Nu genfremsætter Enhedslisten sit forslag, og så bliver det vedtaget med et massivt flertal her i salen – eller hvad? Har partierne tænkt sig at gøre fuldstændig det samme, som partierne gjorde for ca. halvandet år siden, nemlig at man kommer med alle de fine floskler om, at der skal investeres i folkeskolen, men når der så kommer et konkret forslag på bordet, stemmer samtlige andre partier imod her i Folketingssalen? Det var virkeligheden for halvandet år siden, men det bliver interessant at se, om valgkampen og de mange fine løfter gør en forskel på den konto.

Vi tager PISA-undersøgelsen meget alvorligt, fordi den viser, at alt for mange ikke har gode forudsætninger for at tage en ungdomsuddannelse. Derfor mener vi, det er vigtigt at se på, hvad undersøgelserne antyder rent faktisk vil have en positiv virkning, derfor skal regeringens sorte skole skrottes, og i stedet så skal vi satse på efteruddannelse og på at opbygge en lokal evalueringsskiltur.

Tingene kan forandres, og tingene kan forandres til det bedre. Vi tillader os i Enhedslisten at drømme om global retfærdighed og om et samfund og en verden, der bygger på frihed, fællesskab og solidaritet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så siger vi tak til Enhedslistens ordfører. Der er ingen korte bemærkninger, og den næste på tællerlisten er hr. Lars-Emil Johansen fra Siumut.

Lars-Emil Johansen (SIU):

Folketingsvalget i Grønland var en klar bekræftelse af, at selvstændighed er de grønlandske vælgeres ønske, og at Grønlands repræsentanter i Folketinget fortsat skal arbejde ud fra det koncept, som vi hidtil har arbejdet ud fra i den nordatlantiske gruppe, nemlig selvstændighed som mål for vort lands fremtid.

Men opgaven i relation til Grønland er vanskelig og kan ved første øjekast synes at udgøre et paradoks. Den består nemlig af to umiddelbart ikkeforenelige størrelser. På den ene side skal der arbejdes for en grønlandsk selvstændighed inden for en overskuelig fremtid, men på den anden side ønsker jeg for Grønland, at vore gode forbindelser med det danske folk og vore varme følelser for Danmark bibeholdes og fortsat sikres gode kår.

Med hensyn til det første er der allerede indledt et arbejde i fælleskommissionen for selvstyre i Grønland, men opgaven her bliver overordentlig vanskelig, dersom medlemmer af kommissionen skulle have den opfattelse, at Grønland og det grønlandske folk igen kan spises af med en luns kød bestående af en smule udvidet hjemmestyreordning.

Kl. 20.25

Jeg er overbevist om, at fælleskommissionens arbejde kun vil kunne tiltrædes af et bredt flertal i det grønlandske folk, dersom det indeholder en anerkendelse af det grønlandske folk i folkeretlig henseende; en sikring af det grønlandske folks ejendomsret til landet og dets ressourcer; en igangsætning af en selvstændig økonomi; en gradvis nedtrapning af bloktilskuddet; en kompetence til de grønlandske politiske myndigheder til selv at indgå alle udenrigs- og sikkerhedspolitiske aftaler; udarbejdelse af en grønlandsk grundlov, der kan indføres efter almindeligt anerkendte demokratiske principper og danne basis for en fri associationsordning med Danmark, og endelig en sikring af, at Grønland og Danmark også i fremtiden kan fremstå som venner for ikke at sige tilhørende samme familie.

De to første spørgsmål beror, vil jeg vove at påstå, ene og alene på en politisk vilje fra den danske regering og det danske Folketings side. Det tredje spørgsmål er hovedsagelig et anliggende for det grønlandske folk og dets politiske

repræsentanter, nemlig i hvor høj grad vi fra grønlandsk side er i stand til at præsentere en samfundsøkonomi, der i langt højere grad end det nuværende system er uafhængig af de såkaldte bloktilskud. Det arbejde kan den førnævnte fælleskommission formentlig også komme med bidrag til i form af forslag til en mere selv bærende økonomi.

Arbejdet med at tilvejebringe en mere selv bærende grønlandsk økonomi vil for mig at se bestå i en reduktion af de administrative udgifter og en stærk forøgelse af de erhvervs mæssige og uddannelsespolitiske aktiviteter. Opgaven med at reducere de efter grønlandsk målestok tårnhøje administrative udgifter er et ren og skær grønlandsk anliggende. Vi må ganske enkelt gennemføre revolutionære ændringer af den offentlige administration, som skal reduceres til en størrelse og et indhold, der er mere skræddersyet til de grønlandske behov og til de arbejdskraftressourcer, der forefindes i Grønland. Vi skal altså med andre ord forlade den danske administrative model, som vi ved hjemmestyrets indførelse mere eller mindre ukritisk har overtaget og gjort til vores, og her vil det formentlig være en idé at hente inspiration fra Færøerne, der i løbet af de seneste år har gennemført bemærkelsesværdige forenklinger af den offentlige administration.

Opnåelse af en mere selv bærende økonomi og tilvejebringelse af egne indtægter vil for Grønlands vedkommende bl.a. kræve, at der opstartes vandproduktion med eksport for øje; at turismen får en kickstart i form af mere konkurrencedygtige billetpriser; at produktion og eksport af fisk og skaldyr styrkes; at der sættes gang i råstofudnyttelsen; at der etableres iværksætterkultur hjemme i Grønland, og at forskningen i arktiske forhold forstærkes.

Produktion af drikkevand burde være en smal sag at gå i gang med, hvis man griber det rigtigt an. Der er da også allerede initiativer i gang i så henseende, men der er noget, der tyder på, at vi må sætte ambitionsniveauet noget højere, end vi hidtil har gjort. Jeg synes, vi skal koble de muligheder, der er opstået i forbindelse med Igalikuafalen, altså den dansk-grønlandsk-amerikanske aftale, der blev underskrevet i Igaliku i august sidste år om et amerikansk-grønlandsk samarbejde, på dette projekt.

Vandressourcerne er enorme derhjemme, det amerikanske marked er stort, og den amerikanske knowhow i business og markedsføring er gigantisk stor, også i den slags sager. USA skylder

efterhånden Grønland en kæmpetjeneste, og f.eks. kunne leverance af rent drikkevand til den amerikanske hær i Mellemøsten være en fin løsning. Grundlæggende burde det altså være a piece of cake at iværksætte en storstilet vandeksport fra Grønland til det amerikanske og det europæiske marked og ad den vej medvirke til at opstarte en ikkebloktilskudsafhængig økonomi.

Kl. 20.30

At give turismen en kickstart i form af billige billetter til og fra Grønland er en anden oplagt mulighed for at starte en ny økonomisk udvikling i landet. Her vil jeg appellere til de danske og grønlandske myndigheder om at udvise mod og beslutsomhed og anvende alle de midler, der er til rådighed, herunder gerne en del af det eksisterende bloktilskud, til billiggørelse af billetterne til og fra Grønland. Ud over de åbenlyse fordele for det grønlandske erhvervsliv vil et sådant initiativ gøre det langt mere overkommeligt for private personer på begge sider af Atlanterhavet at tage turen over Atlanten og på den måde være med til at give det såkaldte rigsfællesskab et tiltrængt konkret indhold ud over de rent finanslovmæssige relationer, der i dag stort set er det eneste, der antyder, at der er tale om et fællesskab.

Som systemet er skruet sammen i dag, er Danmark stort set den eneste indgangsdør til verden for Grønlands befolkning, og på grund af de vanvittig høje billetpriser mellem Grønland og Danmark begrænser persontrafikken sig stort set til rejsende, der får de offentlige kasser til at betale billetten. Således udelukkes en stor del af den danske ungdom og den grønlandske ditto fra at lære hinanden bedre at kende.

Grønlandske unge har i dag heldigvis mulighed for at reflektere på nogle af de tilbud, der er om ophold på danske efterskoler. Der er ingen tvivl om, at disse efterskoleophold er meget eftertragtede, og derfor er det nærliggende at råde regeringen og det grønlandske landsstyre til at drøfte muligheden for at etablere udvekslings efterskoler i Grønland – skoler, hvor danske unge og deres grønlandske jævnaldrende kan lære hinanden bedre at kende og stifte venskaber, der i længden vil kunne føre til en positiv udvikling på mange områder. Også dette spørgsmål vil jeg råde den danske og den grønlandske regering til at tage op ved førstkommande lejlighed.

I det hele taget synes jeg, der er nok af ting at drøfte mellem de to parter, som på en gang kan pege frem mod Grønlands selvstændighed og

samtidig i virkeligheden styrke det fællesskab, som historien har skabt mellem vore folk og vore lande. Men det kræver en målsætning, som er langt mere ambitiøs end den, vi finder stuvet om i den absolut sidste afdeling af regeringens nye program. Med næsten søvngængeragtig forudsigelighed fortsætter teksten i bunden af regeringsgrundlaget med at bygge på de begrænsninger, grundloven og det eksisterende rigsfællesskabs rammer sætter, på de løftede pegefingre og på ansvarsområder, alt ledsaget af økonomiske forpligtelser, som vi hele tiden har kendt til hudløshed, og som ikke er nødvendige.

I den nordatlantiske gruppe har vi allerede ved hjælp af internationale og uvildige eksperter påvist, at de spærringer, som den danske regering forsøger at sætte op for Færøernes og Grønlands frihed ved hjælp af grundloven, ikke alene er påtvunget os under falske forudsætninger, men også er fuldstændig unødvendige. Hvor er f.eks. det grundlovspoliti, som vil gribe ind og arrestere de danske folketingsmedlemmer, hvis de en skønne dag skulle blive grebet af den samme liberale ånd, som f.eks. Hollands eller New Zealands parlamenter for længst har udviklet? Og hvem forbyder kreativitet i et samarbejde, der bygges oven på den grundlov, som Danmark har udviklet for danskerne og aldrig for os?

Hertil kommer en stadig stigende påvisning af, at hele det økonomiske grundlag for forholdet mellem Grønland og Danmark igen og igen bliver fremstillet, så enhver spindoktor ville blive grøn af misundelse.

Kl. 20.35

Et stadig mere ubønhørligt virkelighedsbillede af monetære strømme på vej ud af Grønland og danske jonglørers forhandlinger af bloktilskudskroner til sydeuropæiske ejendomme trænger sig på. Det truer i disse dage med at ødelægge det ellers så veltilpassede billede af gode danske skatteborgere, der af deres hårdt optjente løn må øse strømme af skattekroner ud i et stort hul til utaknemlige nordatlantiske undersætter. Hvis det billede bliver ødelagt, og sandheden viser sig at være, at de danske skatteborgere faktisk har både glæde og nytte af den økonomi, der skabes via forholdet mellem Grønland og Danmark, kunne det måske være, at vi fremover slip for den slags løftede økonomiske pegefingre, som siden den socialdemokratiske regerings afvisning af Færøernes ønske om selvstændighed har præget de danske regeringer.

Den nordatlantiske gruppe i Folketinget vil sætte lige så hårdt og effektivt ind på at afsløre den rette sammenhæng mellem pengestrømmene mellem Danmark og de nordatlantiske besiddelser, som vi gjorde i spørgsmålet om Grønlands og Færøernes folkeretlige status i sidste samling. Vi vil gøre alt, hvad vi kan for at skaffe et sandt og uvildigt billede af pengestrømmene hen over Nordatlanten, både de synlige og de skjulte.

Forhåbentlig vil vi også med samme kraft som i spørgsmålet om Grønland og grundloven kunne starte en ny diskussion om den virkelige økonomiske sammenhæng mellem vore lande, og hvordan vi i fællesskab og ligeværdighed kommer videre ind i den globale fremtid, hvor paternalistiske attituder som dem, vi ser de sidste krampagtige slags af i regeringsprogrammet, er afløst af: Ammasuuneq, oqartussaaqataaneq, kiffaanngissuserlu – qujanaq! (*Åbenhed, demokrati, frihed – tak!*).

Høgni Hoydal (TF):

Fortidens løsninger rummer ikke fremtidens svar, sagde statsministeren i sin redegørelse, og deri er jeg fuldstændig enig. Globaliseringen er vor tids udfordring, omstillingen fra industri-samfundet i en lovgivende nationalstat, hvor man havde nok i sig selv, til et videnssamfund i en åben verden har i mange år været diskuteret af eksperter og intellektuelle, og det er i dag en politisk virkelighed, der kræver nye svar og nye løsninger.

Statsministerens redegørelse og den største del af regeringsgrundlaget handler også om at sætte sig ambitiøse mål, for at Danmark kan tackle globaliseringsens udfordringer. På de mange sider i regeringsgrundlaget får vi regeringens bud på, hvordan Danmark skal klare sig og udvikle sig indadtil og udadtil i Europa og i verden.

Det er det 21. århundredes spørgsmål, der præger regeringsgrundlaget, og i statsministerens redegørelse blev det bl.a. formuleret sådan, at vi skal gøre op med gammeldags tænkning. På de første 85 sider, hvor der tales om nye mål og globalisering, er det også det 21. århundrede, der præger regeringsgrundlaget, men så kommer vi til side 86, der kaldes »Et moderne rigsfællesskab i pagt med tiden«. Her er tiden måske skruet helt tilbage til det 19. århundrede.

Der er ingen nytænkning her. Der tales om den gamle danske nationalstat inden for grundlovens rammer, og der tales om ordninger, der

vil binde Færøerne fast snarere end at frigøre og skabe nye muligheder. Det er ikke moderne, det er ikke i pagt med tiden, og det er uforståeligt, at man ikke kan tænke med udsyn og mod nye mål, når det gælder forholdene i det såkaldte rigsfællesskab. Det er uholdbart, at man ikke kan sætte mennesket før systemet, når det gælder forholdet mellem Danmark og Færøerne.

I Færøerne har vi præcis de samme udfordringer, som Danmark og andre lande står over for, når det gælder globaliseringen og fremtidens udfordringer – ja, vi har måske endog udfordringerne endnu stærkere inde på livet med en ensidig økonomi, hvor vi risikerer at blive hægtet af i verdensudviklingen som en perifer enklave i Danmark og i Europa.

Kl. 20.40

Globaliseringen rummer to muligheder. Den kan skabe ensretning, hvor beslutningerne, kapitalen, menneskene og produktionen samles på få hænder og på få steder, men globaliseringen rummer jo også muligheden for øget demokrati, større mangfoldighed og for, at det bliver muligt for også små nationer at blive ligestillede og tage del i det internationale samarbejde.

Vi skal i Færøerne også finde vores vej i verden og tage vores ansvar i verden, og vi skal også styrke vores eget samfunds sociale og kulturelle sammenhængskraft og vor identitet for på grundlag heraf at uddanne os og klare os i en mangfoldig verden. Vi skal skabe en selv bærende økonomi, der omlægges fra traditionel fangst og industriproduktion til videnproduktion, og vi skal tage det fulde ansvar for vores egen fremtid og ikke blot stå som passive tilskuere til udviklingen i verdenssamfundet.

Det er det, hele den færøske selvstændighedskamp handler om. Det handler jo ikke om at isolere sig eller om gammeldags tænkning, det handler om at træde ud i den moderne verden og at etablere samarbejde med så mange lande og så mange internationale organisationer som muligt, og det ville være et virkeligt fremskridt, hvis man også her i Folketinget og fra regeringens side kunne diskutere Færøernes fremtid ud fra dette perspektiv og ikke ud fra fordomme, gammel kassetænkning og gamle, nationalistiske tolkninger af den danske grundlov.

Vi får lejlighed til at afprøve, om der tales om det 21. århundredes og globaliseringens udfordringer eller om gammeldags tænkning, når det gælder Færøerne, i det kommende folketingsår. For det første har statsministeren bebudet, at der i denne folketingsssamling fremsættes et lovfor-

slag om Færøernes mulighed for at indgå folkeretlige aftaler. Vi har allerede set, hvad der ligger på bordet for Grønlands vedkommende, og det er en lignende lovgivning, der tilbydes Færøerne.

Jeg må sige, at denne lovgivning ikke er nogen nyskabelse eller noget fremskridt. Lovgivningen giver ikke øgede beføjelser i forhold til dem, vi har i dag, og der ligger ikke nogen anerkendelse af det færøske folks rettigheder i det internationale samfund. Der er tværtimod endnu flere begrænsninger, end vi har i dag, og det hele bygger på et grundlag af gammeldags tænkning og fastlåste systemer; det er fortidens løsning.

Ifølge forslaget skal Færøerne og Grønland kunne indgå aftaler på vegne af Danmark, når det ikke går imod danske interesser, på de områder, hvor Danmark ikke har interesse i at deltage. Derimod skal Færøerne og Grønland på områder, hvor begge lande har interesser, være enige om aftalen, og det er helt uholdbart. Det er helt uholdbart, hvis Færøerne skal indgå en international aftale under betegnelsen Kongeriget Danmark, selv om sagen angår Færøerne. Vi har brug for vores egen stemme i verden, og vi skal ikke være begrænset i vores samarbejde med omverdenen, så her må der sættes nye mål.

For det andet har statsministeren bebudet et lovforslag om Færøernes overtagelse af sagsområder. Her er det helt afgørende, at der heller ikke sættes gamle juridiske begrænsninger ind, så vi blot får en ny hjemmestyrelov under et andet navn, for det vil også låse os fast over for globaliseringens udfordringer.

Den tredje sag, som også vil blive debatteret i dette folketingsår, og som angår Færøernes fremtid, er den danske afstemning om EU-grundloven og ophævelsen af de fire forbehold. Som statsministeren sagde i sin redegørelse, er det en enorm udfordring og ændring for Danmark, og uanset hvordan vi ser på det, vil det også få konsekvenser for Færøerne og Grønland. Danmark vil integrere sig mere og mere i Den Europæiske Union, som Færøerne har valgt at stå uden for, og med den videre unionsudvikling vil også de områder, som Danmark varetager på vegne af Færøerne, i stigende grad blive samordnet i EU. Det gælder retspolitik, det gælder forsvar, det gælder udenrigspolitik, det gælder valutapolitik, og det er et demokratisk problem, som vi bliver nødt til at forholde os til.

Den mest oplagte mulighed er, at samtidig med at Danmark efter alt at dømme vedtager

EU-forfatningstraktaten og ophæver sine forbehold, får Færøerne kun mulighed for selv at overtage ansvaret for de områder, som Danmark sender til EU. Derfor er det vigtigt, at den lovgivning for Færøerne på det udenrigspolitiske område og om overdragelser, der arbejdes på i øjeblikket, ikke begrænser vore muligheder over for EU.

Den sidste ting, jeg vil nævne i forbindelse med forskellen mellem nytænkning og gammel-dags tænkning, er Færøernes ansøgning om selvstændigt medlemskab af Nordisk Råd. Her har den danske regering også henvist til grundloven og gamle systemer og har sagt, at man ikke kan anbefale ansøgningen til videre behandling i Nordisk Råd, fordi den danske grundlov forhindrer det.

Kl. 20.45

Det er nu direkte forkert. Der er ikke nogen hindring for, at Nordisk Råd behandler en ansøgning om selvstændigt medlemskab for Færøerne. At det så vil kræve ændringer i aftaler og traktater, er en anden sag, men ansøgningen må behandles, og vi vil anbefale statsministeren at tænke nyt i denne sag og få sendt ansøgningen videre.

Den nordatlantiske gruppe i Folketinget er genetableret efter folketingsvalget. Vi vil fortsat arbejde aktivt for oplysning og ligeværdig dialog om de færøske og grønlandske selvstændighedsbestrebelser. Vi vil søge at forebygge fordomme og myter, og vi vil med undersøgelser, forslag og forespørgsler sætte fokus på Færøerne og Grønland og på vore folks rettigheder og muligheder i den globaliserede verden. Vi ser frem til et godt samarbejde med hele Folketinget og med regeringen og håber, at vi kan komme ud over de fastlåste holdninger.

Det er jo blevet sagt om den nordatlantiske Gruppe, at sloganet for gruppen kunne være, at vi gør Danmark mindre. Men det er jo et eksempel på gammeldags tænkning om territorium og magt osv. Danmark vil selvfølgelig blive langt større i verden, hvis man støttede den selvstændighedsproces og den proces mod ansvar og udvikling i den moderne verden, som er nødvendig for Færøerne og Grønland. Danmark kan også her gå foran som et foregangsland i verden og sige, at globaliseringen også kan skabe en verden med flere selvstændige aktører, med flere ligestillede parter, der kan gøre, at globaliseringen ikke bliver ensretning, men bliver et spørgsmål om en mere mangfoldig verden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Anfinn Kallsberg som ordfører.

Anfinn Kallsberg (FF):

Der er nok mange, der spørger, hvorfor Færøerne skal have to medlemmer i det danske Folketing. Det spørgsmål er også forståeligt, for Færøerne har sit eget parlament og sin egen regering, er en lovgivende og udøvende magt og behandler en stor del af sagerne vedrørende Færøerne – og dog, vi har nogle fælles anliggender, hvor lovgivningen og den udøvende myndighed ligger i Folketinget og hos regeringen i København. Dette gælder f.eks. udenrigs- og forsvarspolitik, penge- og valutapolitik, udlændingepolitik osv. Derfor har vi repræsentation fra Færøerne her i Folketinget.

Jeg vil derfor ikke gå aktivt ind i sager, der ikke er gældende for Færøerne. Jeg agter heller ikke at drage sager, der er sagsområder hjemmehørende på Færøerne, ind i debatten i Folketinget. Derfor bliver det fællesanliggender, der er gældende både for Danmark og Færøerne, som jeg særligt ønsker at påvirke og få sat mit fingeraftryk på. Det gælder først og fremmest udenrigs- og forsvarspolitik.

Verden ændrer sig hele tiden. I den nærmeste fremtid skal den danske befolkning tage stilling til EU-traktaten. Hvilke ændringer medfører den? Det er selvfølgelig et spørgsmål, som vi stiller på Færøerne, og vi er meget interesseret i, hvad der sker her.

Det er derfor af stor betydning, at disse ændringer også tager hensyn til, at Færøerne står uden for EU, mens Danmark bliver en mere og mere integreret del af fællesskabet. Dette forudsætter, at landsstyret og regeringen får en aftale på plads, således at når dele af udenrigs- og forsvarspolitiske områder bliver flyttet fra København til Bruxelles, bliver det, der vedrører Færøerne, flyttet fra København til Tórshavn.

Kl. 20.50

Globaliseringen kommer også i fremtiden til at stille store krav til vores samfund. Det bliver nødvendigt hele tiden at omstille sig og udvikle nye metoder og forske på alle områder for økonomisk at kunne følge med i konkurrencen og opretholde vores velfærdssamfund.

Færøernes landsstyre og regeringen har i de seneste år arbejdet med en ny overtagelseslov, der indebærer overtagelse af samtlige sagsområder, og at overtagelsen af nye ansvarsområder skal gå hånd i hånd med det økonomiske ansvar. Disse forhandlinger er ikke kommet på

plads endnu, men jeg forventer, at vi i nærmeste fremtid får en afslutning på forhandlingerne, således at selvstyreprocessen bliver et internt færøsk anliggende. Det vil også i fremtiden medføre en positiv udvikling mellem Færøerne og Danmark.

Jeg har valgt at have min egen gruppe som valgt af et færøsk borgerligt selvstændighedsparti. For at have mulighed for at besejge mit mandat på en ordentlig måde har jeg indgået en teknisk samarbejdsaftale med Det Konservative Folkeparti, der går ud på at servicere mig på det administrative plan. Derudover har jeg indgået valgforbund med den konservative folketingsgruppe i forbindelse med konstitueringen af Folketinget, herunder også udvalgsfordelingen. Men jeg indgår ikke i gruppen og er heller ikke med i clearingsaftalerne.

Til sidst vil jeg sige, at jeg håber, at jeg får et godt samarbejde med alle medlemmerne i Folketinget samt regeringen. Jeg vil gerne bidrage med at formidle oplysninger om færøske forhold, hvor dette ønskes.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for debatten. Man kan vel i et vist omfang sige, at det har været en genopførelse af debatten fra valgkampen, og man kan jo ikke undgå at blive imponeret over den ildhu og det engagement, ja, næsten slagsmål, der stadig kan præge debatten om emner, som på det nærmeste har været endevendt i de 3 ugers kampagne op til folketingsvalget.

Det var jo 3 uger med en debat om stort og småt, og nu er debatten så fortsat her i dag, som om intet er hændt: kritik af regeringens udlændingepolitik, kritik af skattepolitikken, kritik af ulandspolitikken, kritik af miljøpolitikken, skolepolitikken, beskæftigelsespolitikken. Vi har ligesom hørt det hele før.

Men nu har vælgerne talt, og jeg tror ærlig talt, at vælgerne forventer, at vi nu samarbejder. Men vel, det har vel været sådan en efterklang af 3 ugers valgkamp, vi har hørt i dag, men mon ikke det nu kunne betale sig at kigge lidt fremad?

Lad mig starte med et par kommentarer til de bemærkninger, der kom fra vore kolleger fra Færøerne og Grønland. Jeg tror, at det var hr. Høgni Hoydal, som savnede, at den tråd, den linje, der gik igennem regeringsprogrammet, også havde fundet vej til spørgsmålet om modernisering af rigsfællesskabet. Jeg vil nu gerne sige, at allerede fra det første øjeblik, hvor jeg

overtog posten som statsminister, forsøgte jeg faktisk at sætte nogle nye mål for udviklingen af rigsfællesskabet.

Kl. 20.55

Jeg har et meget klart udgangspunkt, der hedder folkenes selvbestemmelsesret. Det fører for mig til den meget klare politiske konklusion, at det er det færøske folk, der selv bestemmer Færøernes fremtid, og at det er det grønlandske folk, der selv bestemmer Grønlands fremtid. Det er mit og regeringens klare udgangspunkt.

Men jeg har samtidig det udgangspunkt, at i en moderne verden tror jeg faktisk, at det er en stor fordel at være fælles om nogle ting, at hjælpe hinanden, at samarbejde. Det er faktisk det, vi ser i verden omkring os. Der går udviklingen i retning af, at man slår kræfterne sammen for i fællesskab at løse ting, som det enkelte land føler at det ikke selv kan klare. Det fører frem til, at mit udgangspunkt så også er, at jeg meget gerne vil fortsætte et rigsfællesskab i solidaritet, i fællesskab og i samarbejde mellem tre ligeværdige partnere.

Så jeg har sådan set begge udgangspunkter. Det er Færøerne selv, og det er Grønland selv, der bestemmer egen fremtid. Men fra vores side er der lagt op til, at hvis man ønsker det fra færøsk side, og hvis man ønsker det fra Grønlands side, vil vi gerne vedstå os fællesskabet.

Den danske regering forhandler med de ansvarlige politiske ledelser på Færøerne og i Grønland, og det betyder, at vi i øjeblikket forhandler med Færøernes landsstyre om en overtagelseslov, og det er, som hr. Anfinn Kallsberg var inde på, i virkeligheden en proces, der betyder, at den videre selvstyreproces er et færøsk anliggende. I forhold til Grønland er vi så blevet enige med landsstyret om at nedsætte en dansk-grønlandsk selvstyrekommission.

Det er altså den proces, der er sat i gang, og som hviler på fælles beslutninger fra grønlandsk og færøsk side. Selvfølgelig vil jeg understrege det samme, som jeg egentlig tror at også hr. Anfinn Kallsberg, hr. Høgni Hoydal og hr. Lars-Emil Johansen gjorde, at øget selvstyre selvfølgelig må ledsages af, at man også selv er i stand til at påtage sig et større økonomisk ansvar. Alt andet er jo teori. Det tror jeg er understreget meget stærkt fra færøsk side både fra hr. Anfinn Kallsbergs side og hr. Høgni Hoydals side.

Jeg var faktisk også meget glad for, at hr. Lars-Emil Johansen gjorde så meget ud af at tale om behovet for at gøre den grønlandske økonomi mere selv bærende og rejste en række interes-

sante punkter fra vandproduktion over turisme til produktion og eksport af fisk og råstofudvinding, iværksætterkultur, forskning osv. – alt sammen noget, der flugter meget godt med det, der i øvrigt er indeholdt i regeringens arbejdsprogram, så jeg synes, at vi har et fornuftigt udgangspunkt.

Jeg vil gerne sige, at når hr. Lars-Emil Johansen bruger det udtryk, at grundloven og rigsfællesskabet spærrer for Grønlands og Færøernes frihed, er der ikke noget, der er mere forkert. Jeg vil gerne gøre fuldstændig klart, at det er Grønland selv og det er Færøerne selv, der bestemmer egen fremtid. Vi har ikke noget ønske om at holde på nogen, der ikke ønsker at være sammen med os. Men vi er selvfølgelig bare nødt til at sige, at hvis man ønsker mere selvstyre, må man selvfølgelig også være i stand til at påtage sig mere økonomisk ansvar. Så enkelt er det.

Så det er skyggeboksning, når hr. Høgni Hoydal og hr. Lars-Emil Johansen fremstiller det, som om det er her, at der er en modstand. Det er der ikke. Man løber simpelt hen en åben dør ind. Det er på Færøerne, og det er i Grønland, at man selv må finde ud af, hvor langt man vil gå. Så jeg synes, at hr. Høgni Hoydal og hr. Lars-Emil Johansen mere skal tage slagsmålet derhjemme end her i Folketingssalen, for det er ikke her, der er nogen modstand.

Så synes jeg i øvrigt, at midt imellem alle de knubbede ord, der har lydt i dag, som sådan har været en efterklang fra valgkampen, fremtræder der her ved debattens slutning én stor og meget positiv ting, som kan samle – uden at jeg har hørt alle tilkendegive det, så vil jeg næsten tro det – i hvert fald i ånden hele Folketinget, nemlig spørgsmålet om en kræfthandlingsplan.

Kl. 21.00

Fru Pia Kjærsgaard var inde på formuleringerne i regeringsgrundlaget om den kommende kræfthandlingsplan, og Dansk Folkeparti har jo fremsat et forslag til vedtagelse om kræfthandlingsplanen. Al den opmærksomhed er vi utrolig glade for fra regeringens side, for vi er fuldstændig enige i at prioritere kræftbehandlingen yderligere i de kommende år. Det er jo også det, der fremgår af finanslovaftalen for 2005 og af formuleringerne i regeringsgrundlaget.

Der er allerede sket en væsentlig forbedring af kræftbehandlingen. Der behandles flere personer, og antallet af strålebehandlinger er forøget markant. Men regeringen er enig i, at der er behov for en væsentlig styrket indsats. Regeringen og Dansk Folkeparti afsatte i forårspakken

ekstra midler til kræftforskning, og i finanslovaftalen for 2005 blev det fulgt op med 420 mio. kr. til investeringer og bedre kapacitetsudnyttelse på kræftområdet. Det indgår desuden i regeringens aftale med amterne om økonomien for 2005, at der er plads til at anvende ny og bedre kræftmedicin i behandlingen.

Vi ønsker simpelt hen, at kræftbehandlingen på de danske sygehuse bliver bragt op på det højeste internationale niveau, og regeringen vil naturligvis i forlængelse af den kræfthandlingsplan, som vi vil fremlægge til foråret, og de politiske drøftelser, der skal være om den, afsætte de midler, der er behov for.

Derfor er det også med stor glæde, at jeg kan meddele, at regeringen kan støtte det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat, for det er nøjagtig den måde, som vi gerne vil gribe det an på, hvor vi allerede nu i vores økonomiske planlægning og i den politiske prioritering vil forberede, at der skal afsættes økonomiske ressourcer til at følge op på kræfthandlingsplanen, som vi jo i forvejen har indgået aftale om.

Jeg ved selvfølgelig ikke, hvor mange af Folketingets medlemmer, der kan stemme for vedtagelsen, men jeg vil egentlig udtrykke et håb om, at alle kan stemme for den, fordi det, der står her er så rigtigt. Bliver det tilfældet, må man jo sige, at det er en fantastisk flot og positiv start på en ny valgperiode, at måske et helt Folketing – jeg tager måske forskud på glæderne, men jeg tror alligevel, at det gælder for et meget bredt flertal – kan stå bag en vedtagelse om at afsætte ressourcer til en væsentlig styrkelse og forbedring af indsatsen med kræftbehandling i Danmark. Det synes jeg ærlig talt lover godt.

Derfor vil jeg heller ikke spolere den gode stemning ved at gå i detaljer med kommentarer til en række af de ting, der i øvrigt er sagt under debatten, for jeg synes, at det risikerer at forlænge debatten ud over, hvad der er bæredygtigt, og meget af det har vi i øvrigt hørt før i valgkampen. Og ærlig talt synes jeg ikke, at der kan føjes så forfærdelig meget nyt til.

Jeg synes altså, at når nu vælgerne har talt og afgjort, hvem det er, der skal have ansvaret for regeringsførelsen i den valgperiode, vi nu har taget hul på, og vi har lagt op til, at vi vil invitere alle Folketingets partier til et samarbejde, skulle vi så ikke i stedet for at fortsætte skænderierne fra valgkampen, forenes om at løfte den store opgave, det er at ruste Danmark stærkere til at

klare den stadig skrappere konkurrence fra de billigere lande østpå?

Vi har sat nogle ambitiøse mål op, som jeg egentlig har lyttet mig til at der er bred enighed om i dag, nemlig at gøre Danmark til et førende vidensamfund, at gøre Danmark til et førende iværksættersamfund, at skabe uddannelser i verdensklasse, at udvikle Danmark til at være verdens mest konkurrencedygtige økonomi. Det tror jeg egentlig at der er bred enighed om.

Så har der lydt en masse knubbede ord om midlerne, og dem kan der så muligvis være uenighed om, men der vil jeg da gerne sige, at vi fra regeringens side er åbne og lydhøre. Er der nogen, der har gode ideer, er vi meget, meget parate til at inddrage dem i de videre overvejelser om, hvordan vi får rustet Danmark bedre til at klare en skarpet international konkurrence. For det er den overhovedet vigtigste opgave, at vi bliver bedre i Danmark til at skabe nye job til erstatning for dem, der bliver nedlagt eller flytter ud. Derfor er der brug for en massiv investering i fremtiden, og det synes jeg ærlig talt er en stor opgave af national betydning, som vi i fællesskab burde påtage os at løfte.

Kl. 21.05

Så vel, vi har i dag haft lidt efterklang af valgkamp, men jeg vil appellere til, at vi nu løfter debatten op og ser fremad og i fællesskab prøver at finde de midler, der skal til for at opfylde disse ambitiøse mål, som jeg egentlig tror at der kan være bred enighed om.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige et spørgsmål til statsministeren. Hr. Lars-Emil Johansen har ønsket at stille statsministeren et spørgsmål, værsgo.

(Kort bemærkning).

Lars-Emil Johansen (SIU):

Jeg vil bare lige kvittere for statsministerens oplysning om, at det er regeringens ønske, at rigsfællesskabet fremover skal fortsætte i solidaritet og i samarbejde mellem tre ligeværdige parter, og at grundloven ikke sætter nogen grænser, at grundloven ikke sætter nogen begrænsninger. Det vil jeg gerne kvittere for, for jeg tror, at det er en meget væsentlig oplysning forud for fælleskommissionens arbejde, vi her har fået. Vil statsministeren sørge for, at den dansk-grønlandske fælleskommission tilflydes tilsvarende oplysninger?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror ikke, at det er nogen chokerende ny oplysning, jeg giver her.

Jeg oplever det sådan, at der i Folketinget er meget bred enighed om, at det er det færøske folk og det grønlandske folk, der bestemmer farten i den her proces. Det, vi blot er nødt til at føje til, er, at hvis der skal være realitet i talen om mere selvstyre, er det også nødvendigt, at det ledsages af et større økonomisk ansvar.

Ikke mindst i forhold til Grønland indebærer det jo, at den grønlandske økonomi i højere grad bliver selv bærende. For når man er afhængig af tilskud udefra, ja, så får selvstyret selvfølgelig en noget anden karakter, end hvis man i højere grad selv er i stand til at klare økonomien. Det var hr. Lars-Emil Johansen selv inde på, og det er vi fuldstændig enige i. Derfor tror jeg egentlig, at kræfterne med stor fordel kunne bruges på først og fremmest at prøve at se på, hvordan man kan gøre den grønlandske økonomi mere selv bærende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 1 af Pia Kjærsgaard (DF) (se side 81) vedtoges enstemmigt med 105 stemmer.

Hermed sluttede åbningsdebatten.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 1. marts 2005 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 21.09